

Jana Neruda - Ester Klein

Domino

(c) 2005

Ve druhé části volné trilogie *Zajatec*, *Domino*, *Labyrint* získává hlavní hrdinka příběhu, bývalá sportovní střelkyně Viktoria, novou identitu a dále upevňuje svou pozici v silné vlivové skupině, prorůstající washingtonské zpravodajské služby a armádu.

I.

"Vážení cestující, hovoří k vám kapitán Martin Willock. Naše letadlo se právě dostalo do míst s výskytem vzdušných vírů a i když jde o poměrně běžnou situaci, bude nezbytné, abyste se připoutali a měli krátký čas strpení. Děkuji za pochopení."

Let číslo 924 společnosti United Airlines na trase Londýn - Washington se pomalu chýlil ke konci a pobřeží severní Ameriky bylo už na dosah ruky. Mezi cestujícími na palubě panoval relativní klid, ale v pilotní kabině byla atmosféra velice napjatá. Airbus nebyl po technické stránce v pořádku, ztrácel výšku, a posádce se současný stav nejevil zrovna v růžových barvách.

"Není tohle k vzteku? Od zítřka mám nahlášenou dovolenou," konstatoval rozzlobeně kapitán Martin Willock. "Myslel jsem, jak si to se ženou užijeme! A teď?" Otřel si bílým šátkem pot z čela a snažil se vypadat klidně.

"Jak se vůbec může stát, Martine, že vysazují všechny motory najednou?" zeptal se v obavách kopilot Birch.

"Těžko říci, Kene. Snad vážně dodávka paliva. Už v Londýně mi bylo divné, jak se mechanici ve stroji dlouho vrtají. Všiml sis toho taky?"

"Vlastně... jo, všim," přiznal Birch. "Mám zavolat řídicí věž?"

"Výkon jde stále dolů, zavolat musíme. Nechci strašit, ale jestli to půjde takhle dál, tak nevím."

"Jak to vypadá, kapitáne?" zeptala se naléhavě a se strachem v očích letuška Crawleyová, která právě vešla do pilotní kabiny.

Willock se otočil, pohlédl jí přímo do očí a bez obalu prohlásil: "Zřejmě neudržíme stroj ve vzduchu, Thelmo."

"Panebože!" Thelma Crawleyová si zakryla ústa rukou. "A co lidi? Je tam sto třicet dva cestujících," kývla hlavou směrem ven z kabiny.

Willock pokrčil rameny. "Jen žádnou paniku. Zatím jsem jim řekl, že jsme vletli do turbulencí, aby se připoutali. Dál se uvidí. Obejdí teď posádku, Thelmo, a všechny informuj o krizové situaci. Zkontrolujte plovací vesty čluny a... však ty už víš."

"Ano, pane," hlesla pobledlá dívka a opustila pilotní kabinu.

Kapitán se pak obrátil na kopilota: "Volej kontrolní věž!"

"Dobře... a co jim mám..."

"Že to pravděpodobně nezvládneme." Kapitán zavřel na pár sekund oči.

Druhý pilot ukázal na sluchátka a bezbarvým hlasem oznámil: "Nejde rádio."

"To je ale blbý vtíp," řekl zbytečně Willock a nasadil si sluchátka na uši. Během pár vteřin je však z hlavy opět sňal. Ten šum poznal, neslyšel ho prvně. Byl to klasický hluchý šum nefunkční radiostanice. "Zkus náhradní aparát a nouzi," řekl a už ani nedoufal, že by to snad mělo nějaký význam. Napadla ho v tu chvíli jediná věc: teroristé. Tohle všechno není náhoda. Nefunkční motory a teď i rádio.

"Taky nefunguje," slyšel jako ve snách kopilota Birche.

"Odřízli nás, dalo se čekat."

"Co uděláme teď?"

"To nevím," odvětil Willock s pohledem upřeným na přístrojovou desku.

Plukovník Smith se znepokojeně otočil k Viktorii Rojanové: "Letíme moc nízko a stále jdeme dolů. Pilot má určitě potíže."

"Říkal něco o turbulencích."

"Nesmysl," zavrtěl hlavou Smith. "Venku je klid, poznám to."

"Jak daleko jsme od pobřeží?" zeptala se Rojanová.

"Už moc ne, tak padesát mil."

"Nemám se zeptat stevardky nebo někoho tady?" ukázala rukou k blízké pilotní kabině.

"Jak chcete, ale stejně vám nic neřeknou. Bojí se paniky." Smith obrátil zrak zpět k titulní straně

novin, plné spekulací o atentátu na švédského ministra Thorpeho.

Rojanová se připoutala a s hlavou opřenou o sedadlo pohlédla na vedle sedící Doru. Ta spokojeně dřímala s kufříkem na kolenou.

Byla to právě světlovlásá Dora McNealová, kvůli které se Rojanová rozhodla změnit svůj dosavadní fádňí život a během několika hodin změnit svojí totožnost. Z obyčejné talentované německé sportovní střelkyně Viktorie Nowakové se má stát Viktoria Rojanová s americkou státní příslušností. Jen a jen přitažlivá Dora způsobila, že Rojanová přijala nabídku plukovníka Smithe, tohoto podivně decentního muže s nejasnou a zřejmě temnou minulostí, aby spolupůsobila v jeho znovu vytvořené a oficiálně nikdy neexistující skupině.

Rojanová znovu ulpěla zrakem na Doře; neobyčejný vzhled této dívky ji fascinoval stále víc. Pohládila alespoň zrakem její světlé vlasy kryjící tvář i zavřené, asijsky vyhlížející oči. Rojanová se při tom bezděčně usmála. Dora je tak hezká...

Napadlo ji, že by měla přítelkyni vzbudit, aby se také připoutala. Položila jí jemně ruku na rameno. Pak se ozvala dutá, ohlušující rána a všechna světla v letadle zhasla.

Výbuch přišel nečekaně a byl velmi silný. Vyrval do spodní části letadla otvor o průměru dvou metrů. Letoun, nacházející se v době exploze ve výšce jen několik set metrů, začal rychle klesat k mořské hladině. Kapitánovi se podařilo udržet stroj ve vodorovné poloze a dosednout s ním na vodní plochu. Při tomto manévru se airbus rozlomil na dva kusy. Ocasní část se téměř okamžitě potopila. Trup s pilotní kabinou klouzal chvíli po moři jako po přistávací ploše, čímž se intenzívně zbrzdil.

Rojanová pocítila, jak ji obrovská síla katapultovala kupředu. Bezpečnostní pás, obepínající její tělo, se jí bolestivě zařízil do žeber a zapraskal v úchytech. Dořina ruka jí sjela po prstech, vystřelena kamsi dopředu. Pás odhodil Rojanovou zpět na sedadlo a ona se silně udeřila do hlavy. Poslední, co zaslechla, bylo Smithovo hlasité zaklení. Před očima se jí rozlily duhové skvrny, připomínající barevná mračna. Ztratila vědomí.

Stála uprostřed nemocničního pokoje a byla malá holka. Otevřenými dveřmi na balkón sem pronikal nepříjemně chladný vzduch.

Viktoria se otřásla zimou. Napadlo ji zavřít dveře a při tom si povšimla blond'até copaté dívenky stojící venku na balkóně. Dívenka se otočila a zavolala na ni. Chtěla vstoupit na balkón za ní, ale nemohla se hýbat, nohy měla jako z olova. Čím víc se snažila pohnout, tím těžší její nohy byly. "Vik, tady prší!" volala na ni blond'atá holčička ze dveří balkónu. Viktoria teď měla nohy jak přibité k podlaze, vůbec je nemohla zvednout a na obličej jí dopadly první krůpěje vody. Zvedla hlavu vzhůru a podívala se na strop. Byl promočený. Velké dešťové kapky, visící dolů, začaly pomalu opadávat "Prší i tady!" řekla a ukázala rukou vzhůru ke stropu. Déšť v pokoji sílil a Viktoria byla úplně zmáčená. Snažila se rukama zakrývat obličej před přívalem vody, ale nedařilo se to. Voda jí tekla do úst, do nosu, a ona kašlala. "Vik! Vik! Pojď pryč!" křičela na ni světlovlásá holčička. "Dorko, vždyť se tu utopíme!" říkala se strachem v hlase a ručkama rozhrnovala vodu, která jim sahala až po pás.

"Proberte se, Vik!" Někdo s ní usilovně zatřásl.

Rojanová otevřela oko a spatřila potmělou, ale jasnou oblohu, plnou hvězd. Rozkašlala se. Pokusila se zaostřit zrak na obličej, který byl poblíž.

"Plukovníku?!" vypravila ze sebe namáhavě, když poznala Smithe. "Už neprší?"

"Jak se cítíte?" zeptal se Smith s ustaraným výrazem ve tváři.

"Já... já... ne... vím," vykoktala. "Je mi hro... zná zi... zi... ma. Co se stalo?"

Rozhlédla se a s hrůzou zjistila, že je až po krk ve vodě. Žlutá plovací vesta, která jí držela nad vodou, způsobovala to, že se pohupovala na mořské hladině jako splávek.

"Naše letadlo spadlo do moře," řekl těžce Smith. "Můžete se hýbat? Bolí vás něco?"

"Trochu hlava, jak jsem se uhodila," sáhla si rukou na zátylek, kde nahmatala velkou podlitinu.

"Už můžete plavat sama?" uslyšela znovu hlas. Hovořícího muže skoro neviděla, neboť se ještě nerozednilo. "Myslím, že ano." Její hlas signalizoval nejistotu.

Smith pustil její hlavu, kterou doposud lehce přidržoval. "Musíme se podívat po Doře," pravil poněkud strnule.

"Ježíš! Ona tu není!"

"Není," přisvědčil Smith temně. "Nebyla připoutaná, když přišel výbuch."

Chvíli se na sebe se bezradně dívali a poslouchali zvuky vln narážejících na jejich plovací vesty.

"Haló, pane, jak to vypadá s tou ženou?" ozvalo se zdálky a příšeřím probleskl kužel světla.

"Bude dobrá!" zakřičel Smith směrem ke světlu.

Rojanová udělala tempo a pocítila prudkou bolest pod ramenem. Málem by zapomněla na střelnou ránu, získanou před pár dny v Německu. Když před sebou spatřila pomalu se blížící gumový člun s několika lidmi a uslyšela zvuk vesel o mořskou hladinu, potlačila vzpomínky.

Muž v letecké uniformě, kterého tipovala na kapitána letadla, svítil na mořskou hladinu malým reflektorem. "Poplavte! Rychle!" ozýval se.

Když už byli velmi blízko člunu, odložil i druhý muž veslo a natáhl. "Chyťte se mě a nasedněte. Ať už vyrazíme k pobřeží! Máme to skoro padesát mil!"

Zachytila se okraje člunu a pohlédla na jeho osádku. Krom kapitána tu byl i druhý pilot a starší zraněná cestující, kterou ošetřovala unaveně vyhlížející letuška.

"Pospěšte si!" naléhal opět kapitán Willock. "Musíme se dostat co nejbliž k pobřeží, dokud je moře klidné."

"Mám tu někde ještě jednoho svého člověka," řekl důrazně Smith a mávl rukou směrem k plovoucím troskám. "Je bezpodmínečně nutné najít ho."

"Nesmysl, pane," oponoval autoritativně kapitán. "Nikdo další nepřežil. Slyšeli bychom ho přece volat, ne? Pomozte té holce nahoru do člunu, ať se už nezdržujem."

Smith se zatvářil se velice vztekle. Zdvihl obličej směrem ke kapitánovi a skoro vykřikl: "Musíme najít tu druhou ženu, krucinál!"

"Koho chcete krucinál hledat v týhle zatracený tmě?!" ztrácel trpělivost Willock. "Nevidíte, že je to úplně zbytečné plýtvání časem?!"

"Zbytečné?!"

"No jistě! Víte, pane, kolik lidí z mé posádky se tady někde utopilo? Jedenáct!"

Smith jeho slova ignoroval. "Objedeme s člunem nejdřív tady ty trosky v okolí," řekl.

"Ne, pane," zvýšil hlas kapitán a jeho hlas přešel do hysterické fistule. "Tady velím já a přikazuji vám okamžitě nastoupit do člunu!!"

Smith zachrčel. Sáhl pod vodu do náprsní kapsy saka. Zmáčený průkaz zatavený do průsvitné folie pak podal do člunu kapitánovi. "Jmenuji se Jacobsen a pracuju pro Národní bezpečnost. Takže tady velím já!"

Mlčky si průkaz prohlédl, ukázal ho i kopilotovi. Znechuceně řekl: "Podívej, on je opravdu od NB!"

Pak se obrátil na samotného Smitha: "Být na palubě letadla, velíte vy, jenže my už nejsme na palubě letadla, takže si průkaz strčte... kam chcete, pane! Jacobsene!" Vrátil mu legitimaci a zvolal: "Jedeme!! S vámi nebo bez vás, vyberte si!"

"Do hajzlu!" zařval Smith. "Nikam nepojedete!" Sáhl znovu po vodu do saka a vytáhl revolver. Namířil ho na kapitána. "Žena, kterou postrádám, je důležitá pro národní bezpečnost, a my ji teď budeme hledat! Je to jasné?!"

Willock na vteřinu zaváhal, pak zatnul zuby. "Jak chcete, pane," řekl tiše a rychle dodal: "Jestli je to tak... ale... pokud tohle všechno ve zdraví přežijeme, počítejte s tím, že si na vaše gangsterské metody budu stěžovat."

"Poslouchejte mě dobře, kapitáne:" Smith odklonil zbraň. "Až budeme na pevnině, pokud vás nezabiju teď, můžu to klidně udělat pak. V lepším případě zvednu telefon a vy si už nezalítáte ani na rogalu."

"To je možné," připustil kapitán. "Ale vy si to stejně zodpovíte."

"Ne. Jý si to zodpovíte! Jestli tu ženu nenajdeme!"

"Okay, jedeme ji hledat, když tedy nemáme na vybranou."

"Přidržíte se zatím člunu," řekl Rojanové přes rameno Smith. "Zavolám vás, když bude zapotřebí."

"Ne, plukovníku, poplavu s vámi!" začala ze sebe rvát nafukovací vestu.

"Dobře, když chcete..."

Plavali naslepo vpředu, směrem ke zbytkům trosk pohupujících se v olejových skvrnách na mořské hladině.

Smith se ještě otočil ke člunu a hlasitě přikázal: "Jeďte za námi a sviťte!"

"Ayay, sir!" ironicky zvolal kapitán a tiše řekl druhému pilotovi: "Slyšels, co řekl pan plukovník? Musíme splnit rozkaz." Pak se znechuceně ušklíbl.

Druhý pilot jen těžce vzdychl, ponořil pádlo do vody a zamyšleně pohlédl na kapitána. "Martine, myslíš, že může střílet, když měl bouchačku pod vodou?"

"Určitě. Tihle... lidi mají speciální střelivo, pamatuju si to z vojenské školy."

"Skvělé. Vládní zaměstnanci pro bezpečnost ohrožují civilisty, to jsme to teda dopracovali!"

"Nic nového," namítl kapitán. "Líp, kdyby tu byli žraloci než někdo z těchhle paranoiků."

"Slyším vás," ozval se vpředu Smith.

"Mně je to jedno," houkl kapitán.

"Nechte toho!" s pláčem vykřikla letuška Crawleyová. "Měli bychom začít něco dělat, abychom se zachránili!"

"Nemůžeme dělat nic, broučku," uklidnil ji kapitán. "Ten cvok má zbraň a je zřejmě odhodlán ji proti nám použít."

"Plukovníku! Pane! Tamhle něco je!" Rojanová se snažila proniknout očima šero a identifikovat zbytky dřeva a plastu.

"Světlo! Světlo! Sem! Dělej!"

"Yes, sir!" řekl kapitán Willock drze a posvítil mu bateriovým reflektorem, zatímco Smith odhazoval kusy výdřevy a sedaček.

Rojanová se přidržovala člunu a druhý pilot se dotkl rukou jejího ramene. "Vy k *nim* také patříte?"

"Jo," utrousila nepřátelsky.

"Výborně, už zaměstnávají i mladý holky."

"Nechte si, laskavě, ty kecy o holkách!" odsekla hlasitě.

Smith se po chvíli vrátil ke člunu, otřel si vodu z obličeje, podal Rojanové revolver a nespokojeně řekl: "Nikdo tam není. Vem bouchačku, překáží mi."

"Jenom ztrácíme čas," hučel kapitán.

"To je pravda," přizvukovala Thelma Crawleyová, podepírající vsedě starší ženu. "Je tady zraněná!"

"Držte huby!" okřikl je Smith a plaval bez jasného cíle vpřed.

Na Rojanovou doléhal velký pocit strachu. Velmi se bála o Doru, ale i když tušila, že ji asi nenajdou, stále si tuto skutečnost nechtěla připustit.

Její úvahy přerušil až kapitán Willock, který ji velmi tiše oslovil: "Slečno, přemluvte toho chlapa... vašeho šéfa, abychom nechali zbytečného hledání."

"Ani náhodou," zavrčela. "Musíme ji najít."

Kapitán se podíval na svého kolegu a pokrčil rameny.

Udýchaný Smith se pak vrátil k člunu a chytil se jeho okraje. "Nedělejte zbytečně paniku," osopil se na kapitána. "Mám u sebe signalizační zařízení, komunikující s vojenským satelitem, brzy nás najdou nás, nebojte se."

"Aspoň jedna dobrá zpráva," řekl druhý pilot s nadějí v hlase.

Smith plaval pomalu dál od člunu mezi kusy plastické hmoty, mířící k jeho obličeji. Člun se zvolna kolébal za ním. Vycházející slunce se konečně objevilo nad mořskou hladinou, coby velká rudá koule. Když se před Rojanovou otevřela obrovská plocha oceánu, dolehl na ni silný záchvat agorafobie. Okolí i vodní hladina se zdeformovaly a ona sama se začala zdánlivě rozpouštět v okolním prostoru. Zavřela jedno oko, což vždy trochu pomohlo a rychle plavala vpřed za Smithem, který byl v tu chvíli asi dvě stě metrů od člunu.

Když se pak zklamaně vracel pomalými tempy zpět, náhle Doru spatřil. Zprvu byl v domnění, že

jde o cár hadru zachycený na kusu dřeva, ale byly to její vlasy. Podpažím držela dřevěný úlomek a skoro vypuštěnou plovací vestu. Hlavu měla položenou na rameni, a obličej se jí tam dostával co chvíli pod vodu.

Opatrně zvedl za vlasy její hlavu, aby se nepotápěla. Povšiml si, že v pravé ruce Dora křečovitě svírá držátko kufříku. Kufřík však chyběl, zřejmě ztracen při explozi. "Tady je! Tady je!" zařval Smith a zamával rukou. "Rychle sem!!"

Rojanová zapomněla na prostorovou fobii a podpořena vírou v záchranu přítelkyně plavala rychlými rázy za Smithem. "Bože, jen aby žila!" pomyslela si a před očima jí přeběhl zrychlený film, zobrazující jejich krátké, ale podivuhodné přátelství: fingovaná autonehoda, kterou vše začalo, horolezecké túry, návštěva topmodelky Wyony Pérezové, dobrodružná cesta do Stockholmu, rvačka končící téměř intimním sblížením, boj s nájemnými vrahy a dojemné setkání na letišti Köln-Bonn. Skoro se lekla, když Doru McNealovou uviděla zblízka; vypadala jako utopenec a byla zraněná na hlavě.

Pomáhala ji udržet nad hladinou, než k nim dorazil člun. "Vytáhněte ji nahoru, pospěšte si!" naléhal Smithův hlas.

Rojanová zaznamenávala jeho napjatý výraz v obličejí a až teď jí bylo jasné, že mu nešlo o kufřík s penězi, nýbrž jen a jen o Doru samotnou.

Zachytil její zkoumavý pohled a ztrhaně na ni pohlédl. "Mea culpa," řekl.

Vrátila mu zbraň: "Proč by to měla být vaše vina?"

"Komando, které na nás v Německu útočilo bylo přece čtyřčlenné. Tři z nich jsme zlikvidovali, čtvrtý unikl."

"Myslíte tu ženu?"

"Ano. Výbuch letadla je dozajista její práce. Podcenil jsem situaci, měl jsem předpokládat, že by mohlo k něčemu dojít," vyčítal si Smith, zatímco společnými silami rvali Doru do gumového člunu. Druhý pilot beznadějně hleděl na kapitána Willocka a ten jeho pohledy opětoval. Položil Doře prsty na krční tepnu, hledaje puls.

"Bohužel, pane," řekl s upřímnou lítostí. "Ta žena nepřežila, je utopená."

"Tohle neříkejte ani v legraci," osopil se na něho Smith. Rozhlédl se divoce po osádce člunu a zařval: "Vy nečumte, začneme oživovat, rychle! Jestli zemře," sáhl do saka a zamával revolverem, "všechny vás zabiju, rozumíte?!"

"Je to blázen! Copak se dá vzkřísit mrtvola?" zašeptal Birch k osádce člunu.

Smith ukázal revolverem na letušku a druhého pilota. "Vy a vy, zvedněte jí nohy!" Pak zamířil na kapitána. "Vy třete její ruce, rychle! Vik, zakloňte jí hlavu. Víc! Ještě! Tak! Já budu masírovat srdce. Zacpěte jí nos a podívejte se, jestli nemá něco v ústech."

"Ne, pane, nemá."

"Dýchejte do ní." Smith svlékl sako, přikryl s ním Doru a začal srdeční masáž silným úderem pěstí do jejího hrudníku, až se člun rozkymácel. Rojanová držela opatrně její hlavu, visící dolů přes okraj člunu. Obličej Dory byl studený a barva její kůže připomínala modrožlutý vosk.

Celá osádka člunu, vyjma starší cestující, se usilovně snažila Doře pomoci. Udýchaná Smith prováděl srdeční masáž s nasazením všech sil. Oživování trvalo nekonečně dlouho a všichni jeho účastníci byli velmi vyčerpaní. Nikdo se však neodvažoval protestovat, zřejmě pod vlivem pohrůzek. Rojanové byla zima a chvílemi se roztrásala. Letuška, masírující Dořina lýtka, která držel druhý pilot zdvižená na svém rameni, občas propukala v tichý křečovitý pláč.

Asi po půl hodině zaslechla Rojanová slabý zvuk a oživovaná se trochu pohnula. "Plukovníku! Pane! Ona žije! Pohnula se!!" vzkřikla rozradostněně, avšak Smith nepřestával s masáží. Řekl jen: "Zkontrolujte, zda už dýchá sama."

Přiblížila ucho k ústům bezvládné přítelkyně a naslouchala. "Dýchá, pane! Slabě, ale přece."

Výraz Smithova obličejí ukazoval, jak velký kámen ze srdce mu spadl. Sklonil se k Rojanové, uchopil ji za ramena a s důrazem řekl: "Dokázali jsme to! Držela jste se skvěle! Nikdy vám nepřestanu být za vaši pomoc vděčný!" Pak obrátil pozornost na kapitána. "Je utopená, že?"

"Nejsem lékař, pane."

"Klidně byste ji nechali chcípnout!"

"Vypadala jako mrtvá," řekl Willock, ale druhý muž se jen ušklíbl.

"Vypadala. Jenže nebyla."

Rojanová se namáhavě vyškrábala do člunu, který se zdál být přeplněný. Usedla vedle Smithe a uchopila Dořinu ruku. Byla stále ledová.

"Měli bychom se hnout k pobřeží," navrhl druhý pilot nesměle. "Kdyby přišla bouřka..."

"Nestrašte, člověče," zaškaredil se Smith. "Nebudeme se zbytečně namáhat. Řek jsem vám, že nás najdou."

"Jak myslíte, pane," kopilot rezignovaně usedl vedle kapitána.

Trvalo dalších dlouhých čtyřicet minut, než se na obloze objevilo malé letadlo.

Začali mávat a křičet, Smith dokonce dvakrát vystřelil. Bohužel, pilot člun nezaregistroval a odletěl.

Po třiceti minutách se naštěstí opět vrátil. Tentokrát si trosečníků všiml, sestoupil níž a zakroužil.

Smith se ve člunu postavil a rukama cosi ukazoval. Rojanová si byla jistá, že jde o signální řeč. Záchranný letoun poté opět odletěl.

"Přiletí pro nás vrtulník," sdělil Smith překvapené osádce člunu. Všichni si zhluboka oddechli.

Vojenský vrtulník přiletěl skutečně zanedlouho. Spustil dolů do člunu sedačku, do níž navlekli bezvládné Dořino tělo.

"Teď půjdu já," oznámil rezolutně Smith. Když spatřil nesouhlasný, až pohrdavý výraz kapitána Willocka, řekl: "Jen žádný strach, vrátím se hned, jen co dám pilotovi helikoptéry příslušné instrukce." Nechal se vytáhnout nahoru, aby byl po pár minutách spuštěn zpět do člunu. "Teď ona," ukázal na starší ženu s krvavým šrámem ve tváři.

Smith poté smířlivě oslovil kapitána: "Nechtěl jsem to říkat před tou ženou, ale všichni se nahoru nevejdeme. Někdo tu musí zůstat, než se vrtulník vrátí."

"Zůstanu já," nadechl se hlasitě kapitán letadla. "Musel bych stejně..."

"Ne," oponoval Smith. Kývl na Rojanovou, která skláněla hlavu a mhouřila jedno oko, ve snaze uniknout pohledu na otevřenou vodní plochu. "Zůstaneme my dva," řekl, a úplně ignoroval její nešťastný výraz.

"Dobře, pane. Díky," souhlasil Willock. "Mám sice výhrady k vašemu mávání revolverem, ale tohoto návrhu si cením jako... ehm... gesta skutečného profesionála."

II.

Seděli v kabině vrtulníku a pomalu osychali. Smith vyklepal z kapsy mokrého saka, které se mu povalovalo na kolenou, několik legitimací a vybral z nich tu správnou. Zvedl se, aby ukázal průkaz pilotovi vrtulníku: "Plukovník Smith, Obrana. Potřebuji použít vaší palubní radiostanici a spojit se s velitelstvím."

Pilot krátce pohlédl na legitimaci, kývl hlavou směrem k přístrojové desce a řekl: "V pořádku, pane, prosím."

Smith uchopil sluchátko vysílačky a naladil druhou rukou příslušnou frekvenci. Pak se ohlásil a čekal na odpověď. Následně recitoval do mikrofону kódy, jejichž smysl nebyl osádce vrtulníku jasný.

"Přijede pro nás vůz," řekl na vysvětlenou a Rojanová jen s náznakem úsměvu přikývla. Po zbytek letu se apaticky dívala na mořskou hladinu a později na krajinu a auta, jedoucí pod nimi. Tak tohle je tedy Amerika! Místo, které znala pouze z celovečerních filmů. Nikdy by nepředpokládala, že tento vzdálený kontinent navštíví za tak dramatických okolností.

Pilot helikoptéry udělat velký oblouk nad vojenským letištěm a přistál. Pak se otočil ke svým pasažérům: "Promiňte, plukovníku, pane, ale dostal jsem příkaz, abych vás dopravil k veliteli letiště

ohledně sepsání protokolu o nehodě vašeho letadla."

"Blbosti!" řekl Smith ostře a mrknul na pilotovi vojenské výložky. "To vyřídíme později, poručíku. Děkujeme vám za záchranu i za příjemný let." Kývl hlavou směrem ven, k černé limuzíně stojící poblíž dispečerské budovy. "Tamhle je naše taxi."

"A kam vlastně pojedeme?" zeptala se venku Rojanová.

"Na ústředí."

"Na ústředí? A kde to je?"

"Na předměstí Washingtonu."

"Aha, už asi vím," řekla, ačkoliv nevěděla.

Zdalo se jí, že chodí po liduprázdném náměstí a z velké dálky na ni někdo volá. Ten člověk byl tak daleko, že nemohla rozeznat jeho podobu. Až za chvíli si uvědomila, že se jedná o jejího otce. V ruce držel velkou loutku Růžového pantera a říkal: "Musím do Berlína, dcero. Přijedu brzy."

"Táto nesmíš tam jezdit! Už nikdy! Všechno je prozrazené!" Vytrhla otcí loutku, ze které se vysypaly ruličky mikrofilmů."

"Cos to udělala, Viktorie!" zakřičel otec.

"Tak je to lepší. Už nikdy nemusíš do Berlína."

"Vik, Viktorie!" slyšela stále hlasitěji.

"Co ještě chceš, táto?" Otevřela s námahou oči a vůbec si nemohla vzpomenout, kdo a kde je.

"Musíte vstát, jsme na místě," řekl Smithův hlas celkem vlídně.

"Ach...! To jste vy... Zdalo se mi o... Na místě?" Stále ještě nechápala, oč běží.

"Pro dnešek vás usídím v Dořině bytě a zítra vám řeknu, co budete dělat dál."

Rojanová ze sebe shodila deku a protáhla se. "Jak dlouho jsem spala, plukovníku?"

"Skoro pět hodin. Nechali jsme vás ve voze. Já zatím vyřídil u ředitele Bensona všechny zbylé náležitosti."

Netušila, co těmi zbylými náležitostmi myslí, ale nechtěla se pořád ptát, a tak jen s údivem řekla: "Pět hodin... to je hrozné! Jsem úplně rozlámaná."

Dořin byt na Avon Place ve čtvrti Georgetownu se nezdál příliš velký, za to účelně vybavený. Předsíňce, spojené s obývacím pokojem, dominovaly velké pancéřové dveře. Zařízení garsoniéry by bylo pro tuzemce obyčejné, standardní. Avšak pro Rojanovou, zvyklou na evropský styl, působilo naprosto cize.

Smith položil na stůl vedle dvou telefonních aparátů a počítače objemnou tašku, kterou posléze otevřel.

"Hezký byteček," řekla Rojanová, zatímco Smith vytahoval z tašky listiny a rozkládal je po stole.

"Tohle je kopie části vašeho spisu. Dobře si to přečtěte, ať víte, kdo vlastně jste."

Rojanová se začetla do xerokopie a pak se roztrpčeně zeptala: "Kapitán?! Já?? To přece nemyslíte vážně?!"

"Ale ano. Přece jsme se v Bonnu dohodli. S naším ředitelem jsme vám připravili novou totožnost. S tím souvisí i vaše současné zaměstnání. Momentálně pracujete pro *Department of Defense*. Armádní kariéra je velmi výhodná pro pozdější práci v našich službách. Jako civilistka byste nebudila důvěru."

"Chápu," přikývla a přerušila čtení svých materiálů. "Já ale nikdy nesloužila v Německu u amerických raket, jak tady píšete, a ani nevím, kde tam jsou. A tady to... no to už vůbec ne... vojska UN!" Zavrtěla hlavou. "Navíc, plukovníku, můj evropský přízvuk. Každý přece pozná, že nejsem Američanka."

Smith se zachmuřil a dal si ruce v bok.

"Už jsem vám řekl, že o tom, jestli jste Američanka, rozhodujeme my. Tady jsou vaše papíry, bankovní kreditka, pas, řidičák a další průkazy. Na bankovní konto dostáváte pětadvacet tisíc každé tři měsíce. To je váš základní plat. Peníze můžete vybírat po celém světě kreditní kartou."

Vysoká finanční částka ji překvapila. "Tolik peněz?!"

"Není to zas tak moc, nemyslete. Navíc, všechny vaše vydělané peníze se utopily v moři."

"Bohužel."

Smith sáhl do kapsy. "Ještě váš pas, kapitáne, armádní legitimace a průkazy KR a NB. Na ty se dostanete úplně všude."

Zavrtěla hlavou. "Nikde nevidím průkaz agentury, plukovníku."

"Ten taky nevidíte. Kdybyste se oháněla něčím podobným, budete akorát pro smích. Naše síla spočívá v tom, že viditelně neexistujeme."

Smith vložil kazetu do stolního magnetofonu. "Naučte se tuto hezkou větu," řekl a zapjal přístroj. Místností se v nádherné američtině ozvalo: *Jsem opravdu vděčná, že jste mi jako člence mezinárodních sborů UN umožnili se zbraní v ruce bránit svobodu i demokracii a nasadit tak život za humanistické ideje Spojených Států, té nejskvělejší země, kterou znám. Děkuji.*"

"Dejte si záležet na přízvuku, musí být dokonalý."

"Tohle mám někde říkat?" zhrzola se Rojanová.

"Ano, ale nechte se překvapit. Počítejte s tím, že se při té příležitosti setkáte i s Bensonem."

"S vaším ředitelem?"

"Ano, s naším ředitelem."

"Tak tohle nedopadne dobře," zkonstatovala prorocky a zakryla si oči.

"Všechno zvládnete, uvidíte."

"Myslíte, že Benson téhle komedii uvěří?"

"A proč by ji měl uvěřit? Je její spoluautor. Navíc, každý v branži ví, že polovina osobních spisů zaměstnanců agentury je vylhaná a druhá polovina vymyšlená. Chápejte, ve spisech musí být takový chaos, aby se v nich nepřítel nevyznal. Z materiálů nesmí nikdo cizí, a dokonce ani naši lidé určit, co je pravda a kdo je kdo. V agentuře se striktně dodržuje zásada neproniknutelných mezistěn, což v praxi znamená, že nikdo o nikom nic neví. Každý má informace jen a jen o sobě. Jedno oddělení nesmí vědět, na čem pracuje druhé, pravá ruka neví, co dělá levá."

"Nejsem si jistá, zda to všechno dobře chápu," podotkla Rojanová.

"Při práci se můžete setkat s různými neobvyklými věcmi. Třeba se zakódovanými spisy nebo jmény. Používá se kódování počítačem, ale i překládání do již zaniklých jazyků. Nevěřila byste, že byly doby," pokračoval Smith, "kdy se někteří důležití agenti identifikovali starými čínskými znaky, a jejich krycí jména by nedokázali rozluštit ani sami Číňané."

"Čínské znaky? To je hrozné."

Smith vstal a přitáhl si uzel na kravatě. "Dobře, Vik, odpočiňte si, já se pro vás zítra ráno zastavím. V lednici máte něco málo k jídlu a plechovky koly. Zavřete se tu, neberte telefony a nikomu neotvírejte."

"Ano, plukovníku." Rojanová u dveří zastavila. "Jak to vypadá s Dorou?"

"Nebojte se, dostane se jí té nejlepší péče," řekl Smith a než vyšel z bytu, ještě poznamenal: "Skoro jste zapoměla, že už nemluvíme německy, vidíte?"

Souhlasně přikývla.

III.

Otevřela oči a zprvu měla dojem, že usnula v metru. V bytě někdo byl. Rojanová zvedla hlavu, aby se podívala, a spatřila velký balík, ležící vedle postele. Dveře od kuchyně se otevřely a do pokoje vstoupil Smith. V rukou měl táč s jídlem a konvicí kávy. "Dobrýtro," řekl a položil táč na její postel. "Díky. To je teda obsluha!" řekla spokojeně, nalila si šálek kávy a zadívala se na svého hosta. "Máte hezkou uniformu."

"Pro vás mám podobnou."

Málem se polila kávou. "Co?!"

"Jen klid. Až se najíte, tak si ji oblečete. Zatím máme čas, ale v deset musíme být na místě."

Na místě! Zas to zaklínadlo, napadlo ji. Určitě přijdou problémy, pokračovala v úvahách a pak se opatrně zeptala: "Kam to proboha pojedeme? Myslela jsem, že už bude klid."

"Klid nebude nikdy," konstatoval návštěvník zachmuřeně. Pak se stroze zeptal: "Naučila jste se tu větu?"

"Ano."

"Jak jsem vám už řekl, dostanete Purple Heart za zranění v boji." Začal rozvazovat uzly na balíku s uniformou. "Pojedeme na armádní slavnost do Arlingtonu." Následně vybalil z papírů vojenský stejnokroj a hodil jej dívce na postel.

"Proč zrovna Purpurové srdce?"

"Byla jste přece zraněná v boji, ne?!"

"Vlastně ano," připustila Rojanová a sáhla si na zranění pod ramenem. "Ještě pořád to bolí."

"Zranění jako zranění," mávl rukou Smith. "To máte jedno. Nám jde o to veřejně vás prezentovat."

Rozložila uniformu a pohlédla na ni. "Vážně chcete, abych šla v téhle operetní maškarádě?"

"No jistě, budou vás vyznamenávat, tak nemůžete jít v civilu, když jste kapitán."

Dopila kávu, postavila šálek na podnos: "Kde leží Arlington?" zeptala se.

"Nedávala při zeměpisu pozor, že? Na okraji Districtu of Columbia. Přejedeme Potomac a navštívíme spolu ministerstvo obrany."

"Co?! Snad ne Pentagon?!" zhrozila se. "Tak tam mě nedostanete!"

Smith se nedal odradit. "Všechno bude okay, uvidíte. Hlavně buďte klidná."

"Pane, apeluju na vás," zaprosila. "Nejezděme tam, špatně to skončí!"

"Nemáte na výběr. Oblečte se, já počkám v autě." Pohlédl na ni svým typicky cynickým pohledem a přidal na půl úst: "A svažte si vlasy do uzlu."

Za deset minut už seděla v tmavém mercedesu, oblečena do slavnostního vojenského stejnokroje.

"Plukovníku, nebylo by lepší...?"

"Přestaňte fňukat! Nemůžete měnit svá rozhodnutí jako ponožky. Musíte něco vydržet. Já vás přece nenutil, abyste do toho šla, i když jsem vás, pochopitelně, přemlouval. Odmítla jste, ale pak jste, pokud vím, přiběhla na letiště, pověsila se Doře na krk a rozhodla se odletět s námi za moře. Teď máte jedinečnou šanci, tak si ji nepokazte. Podívejte, už nikdy nebudete žít tím nudným životem Viktorie Nowakové sportovní střelkyně. Koneckonců, na to je vás škoda."

"Šla jsem do toho jenom kvůli Doře," upozornila s důrazem.

"Vím, že ne kvůli mně. Ale na tom teď nesejde. Sejde jen na tom, abyste udělala všechno, co je potřeba."

"Hm... všechno co je třeba... rozumím." Na chvíli se odmlčela. "Proč jste si vybral zrovna mě?" zeptala se pak.

"Jak jsem vám už řekl, máte pro naši práci předpoklady."

"Vím, pane, ale stejně je to strašná fraška. Já, obyčejná holka z Bonnu, mám jít do Pentagonu, oblečená v uniformě kapitána a nechat se vyznamenat?"

"Zapomeňte konečně na Viktorii Nowakovou," naléhal Smith. "Ta už není. Teď existuje pouze kapitán Rojanová. Vžijte se do té role. Jste přece žena a každá žena je trochu herečka. Mimochodem, vaše role bude velmi vzrušující a vy máte vzrušení ráda."

"Já ne."

"Ale houby!" řekl jistě. "Máte, poznám to."

Po těchto slovech chvíli mlčela a dívala se z okénka vozu na neznámý americký svět. Celá situace se změnou totožnosti a návštěvou ministerstva obrany jí připadala absurdní, jak ze špatného filmu, a její nejistota vzrůstala každým momentem. "Co když mě tam vezme agorafobie?" položila otázku v naději, že změní jeho úmysly.

"Vydržela jste ji tisíckrát, vydržíte i dnes," odvětil suše.

"Opravdu tam bude ředitel Benson?"

"Samosebou." Na rovince prudce zrychlil.

"Co mu mám říct?"

"Ano, pane, jistě, pane, těší mě, pane, atd."

"Dobře. Snad to nějak dopadne." Rojanová si promnula strachem promrzlé ruce, které ji pomalu

začínaly brnět.

Mercedes jedoucí po Jefferson Davis Highway minul arlingtonský národní hřbitov, a již brzy bylo možné spatřit bizarní pětiúhelníkový komplex ministerstva obrany. Rojanová se v neblahém tušení obrátila na Smithe: "Kolik tam bude lidí?"

"Spousta," odsekl lhostejně Smith.

Překvapeně si prohlížela budovu Pentagonu. "Myslela jsem, že je to velký dům, ne městská čtvrť. - Bože můj," povzdechla si Rojanová. "Měl jste mi dát přečíst nějakou vojenskou brožuru, plukovníku, vůbec nic o armádě nevím. Ani o předpisech."

Muž za volantem se nejdřív zatvářil nelibě, pak pustil jednou rukou volant. Beze slov poplácal spolujezdkyni po zádech. "Na to budete mít čas později."

Rojanová se několikrát hlasitě nadechla. "Prazvláštní stavba. Proč to takhle postavili, plukovníku?"

"No přece, aby nebylo odnikud vidět do protějších oken," rozesmál se hlasitě Smith. "Připněte si *tohle* na náprsní kapsu," ukázal na identifikační cedulku s označením zaměstnance ministerstva.

Uvnitř ministerstva obrany se Smith pohyboval s rutinou a znalostí prostředí. Po několika minutách dovedl Rojanovou do větší prostory, kde postávali a hovořili uniformovaní lidé. Dokonce zde byly k zahlédnutí i dvě či tři ženy. Zdálo se zajímavé, že nikdo z přítomných nekouří. Patrně to zde zakázali.

"Tohle je předsálí, tudy se vstupuje do hlavního sálu," Smith ukázal na dveře, před nimiž hlídkovali dva příslušníci MP. Pak povytáhl krk a napjatě řekl: "Tamhle je ředitel."

"Benson?!"

"No jistě. Zajdu pro něj a představím vás."

"Mám hroznou... trému, plukovníku... a..." oznámila sevřeným hlasem.

"Blbosti," přerušil ji věčně. "Na to teď není čas, seberte se!"

Za chvíli svého průvodce spatřila, jak Benseona přivádí. A najednou před ní ten mocný muž, ředitel agentury, stál. Člověk, který způsobil všechna její dosavadní strádání a nepřímo i její nemoc. Muž, který zavinil, že ona je to, co je: vrah. Byl to právě Benson, který ji za pomoci Smithe donutil pracovat pro temné síly a který na ni poslal eskadru zabijáků, což ji málem stálo život. Tento člověk teď proti ní stál a usmíval se.

"Ústřední ředitel Stuart Benson - kapitán Viktoria Rojanová," zadeklamoval skoro slavnostně plukovník Smith.

Rojanová podala ústřednímu řediteli ruku, neznatelně se usmála, krátce kývla hlavou a řekla významně, ale bez náznaku emocí: "Pane řediteli."

"Kapitáne!" Pohlédl na ni a ji polil chlad. Byl přesně takový, jak očekávala. Vysoký, skoro hubený, se stejně bezohledným a cynickým výrazem obličeje, jaký vídala u Smithe. Povšimla i jeho vlasů, byly tmavé, trochu prošedivělé, bez náznaku pleši. Bensonův velký orlí nos zajímavě kontrastoval s malými, úzkými rty. Oči, které měl velmi blízko u sebe, byly kryty elegantními brýlemi s hranatými skly. Podobně tmavomodrý chrpový odstín očí, jaký ředitel měl, viděla Rojanová pouze jednou v životě, u jisté rusovlasé ženy.

"Dost jsem o vás slyšel, kapitáne," řekl Benson. "Váš start byl raketový. Doufám, že vydržíte."

"Vynasnažím se, pane řediteli," odpověděla, aniž by věděla, proč to říká. Pak si znovu dobře prohlédla ředitelovu tvář. I přes jeho mužný vzhled bylo možné v jeho obličeji objevit i nepatrnou stopu ženské rafinovanosti. Díky tomu ho okamžitě zařadila do kategorie navýsost nebezpečných lidí.

Ředitel, než odešel, řekl ještě: "Omluvte mě, uvidíme se později."

Nahlas si oddychla a Smith kvitoval situaci úsměvem: "No vidíte, máte křest za sebou."

"Pojďte!" vybídl ji pak.

Zastavili se až ve vchodu do sálu. Rojanová odhadovala, že je zde dobrých čtyři sta míst k sezení. V přední části prostorné haly, připomínající divadlo, bylo vyvýšené pódium, na které spolu se Smithem vystoupila. Na pódium byl umístěn dlouhý stůl s asi dvaceti koženými křesly. Před každým z nich se nacházela předtištěná cedulka se jménem, vedle ní láhev podchlazené minerálky a sklenka.

Ukázala na stůl: "To je pro vojenské papaláše?"

"Jistě," řekl Smith a ukázal na první jmenovku. "Malý vojensko-informační dýchánek. Tady napravo sedí ministr, nebo jeho zástupce. Hned vedle poradce prezidenta pro bezpečnosti a předseda Výboru náčelníků štábů."

"Bože můj!" hlesla Rojanová, neboť nečekala takovouto přehlídku hodnostářů. Doufala, že předání vojenských medailí proběhne pouze formálně, snad v nějaké malé kanceláři.

"Za informační ústředí tu sedí pochopitelně Benson a hned vedle něj místoředitel. Pak zástupce štábu, vedení národní bezpečnosti, správa pozemních sil, leteckých sil, vyslanec Kapitolu..."

"Radši už dost, pane," zničeně na Smithe promluvila. "Proč jste mi neřekl, že to bude taková kolosální sešlost!"

"Tak mi promiňte. Víte, tohle shromáždění bylo původně plánováno na Armed Forces Day, jenže ten bude až v květnu, tak jsme to trochu posunuli. Pojd'te sem, na druhý konec." Přešla k němu, k levé části dlouhého stolu. "Plukovníku, sedneme si, doufám, někam hodně dozadu," mávla rukou na druhý konec sálu, kde tušila klid a příjemné přítí. Zavrtěl hlavou. "Nepadá v úvahu," řekl ostře. "Já sedím tady," ukázal na předposlední křeslo zleva a na cedulku s označením:

Col. John Smith - SOF Headquarters

"Co je to SOF?"

"Zvláštní armádní jednotky."

"Aha," řekla neradostně. "Tak si tedy sednu dozadu sama."

Smith zavrtěl hlavou. "To půjde těžko. Podívejte se sem," podal mladé ženě vizitku ležící na stole před posledním křeslem. S hrůzou si přečetla:

Cpt. Viktoria Rojan - UN Force

"Ne, ne, ne!!! zaprotestovala. "Tohle já... to nejde! Jdu pryč, já jdu pryč! Nemůžu tady sedět s těmahle... já... já prostě... tohle já nemůžu!!"

Smith nebral námitky v potaz. Zadíval se do stropu a řekl: "Až přečtou vaše jméno, půjdete si pro medaili. Pak řeknete tu naučenou větu tady do mikrofonu," poukázal na malý řečnický pultík, ale Rojanová stále jen vrtěla hlavou.

"Tohle nebylo domluveno, plukovníku! Je to něco tak šíleného, že... Já protestuju, nezvládnou to!"

"Vy ale nemáte na výběr! Co vlastně chcete udělat? Říct všem, že to balíte? V téhle situaci, když už jsme všechno rozběhli?! Řeknete jim, že jste holka z Bonnu, která na tuhle práci nemá? Totálně byste mě tím znemožnila. A já se za vás zaručil! Umíte si představit, co to dalo za práci, připravit vám novou totožnost a tuhle cestu ke kariéře?!"

"Rozumím, ale..."

"Už žádné ale. Pojd'te, posaďte se na své místo."

Usedala vedle Smithe s pocitem, že ji čeká největší trapas v životě. Takovou ostudu v Pentagonu ještě nezažili; falešná Rojanová bude s nemožně evropským přízvukem děkovat hodnostářům za vyznamenání. Před očima celého ministerstva. Co jestli praskne, že je ve skutečnosti Nowaková, sportovní střelkyně z Bonnu a jinak naprostý nýmand? Co když se jí udělá zle a bude muset odejít uprostřed oslavy? Bude pak mít ostudu po celém Washingtonu. Raději to nedomyšlet.

Pomalu upíjela minerálku a bez zájmu sledovala, jak se velký sál zaplňuje lidmi. Naklonila se ke Smithovi, ukázala na cedulku před sebou a šeptem se dotázala: "Co já mám společného s vojsky UN?"

"Jste pozorovatel UNDOF, rozmístěných na hranici Izraele a Sýrie," zarecitoval Smith.

"Uvěří tomu někdo?"

"Jistěže ne, všichni zasvěcení a informovaní vědí, že jde o zástěrku. Ve skutečnosti se podílíte na utajované operaci, když působíte jako poradce a instruktor na hranicích Hondurasu a Nikaragui při výcviku a organizování jednotek contras. Tam jste taky utrpěla svá bojová zranění."

"Panebože!" konstatovala zdrceně a už se radši na nic neptala.

Během dlouhých patnácti minut se sál zaplnil k prasknutí. Teprve pak vstupovaly zadními dveřmi za pódiem prominentní osobnosti. Jako poslední přišel ministr. Všichni při jeho vstupu povstali, a jako na povel se začala hrát hymna. Po jejím odeznění lidé v sále i na pódiu usedli a ministr předstoupil k řečnickému pultu. První část jeho řeči byla dlouhá a dojemná, prošpikovaná vlasteneckými frázemi o americkém duchu v dějinách a o vlastenectví. Druhá část proslovu již působila věcněji a konkrétněji. Ministr se v krátkosti dotkl i odzbrojovacích dohod a významným změnám, probíhajícím v Sovětském svazu. Závěrem ocenil zásluhy americké armády v procesu uchování míru a bezpečnosti ve světě a vyzdvihl dlouholetou činnost vojenských zpravodajských služeb. Závěrem poděkoval všem přítomným za účast a současně se pro velkou zaneprázdněnost omluvil ze zbytku oslavy.

Šéf obranného resortu odešel za velkého potlesku a uvolněné křeslo obsadil jeho zástupce. Následovalo několik více či méně zajímavých proslovů, z nichž jeden pronesl i ředitel Benson. Po nekonečné hodině a čtvrt přivezli asistenti na malém stolku kazety s medailemi a vyznamenáními. Pak začalo vlastní předávání.

Rojanová byla už tak nervózní, že by nejradši ze sálu utekla. Otupěle poslouchala jednotlivá jména a sledovala vyznamenávané, přebírající ocenění. Po převzetí vyznamenání, předstoupil každý zúčastněný k řečnickému pultu a několika větami pronesl poděkování. Z nervozity brněly Rojanovou ruce, a tak si je pod stolem neklidně mnula. Z reproduktorů se pak ozvalo: "*K'ptn Uyktr'je Roudž'n.*"

Ihned pochopila, že zažmoulané jméno patří jí, ale vteřinu zaváhala. Smith do ní nenápadně strčil. Vstala, a silný pocit strachu se změnil v hrůzu naprosto nepopsatelnou, na kterou do smrti nezapomene. Popošla k zástupci ministra a vůbec nevnímala, když říkal cosi o zranění v boji. Podala mu ruku a on na její stejnokroj připjal medaili. Asistent jí poté vtiskl do ruky plaketu Purple Heart.

Jako ve snách předstoupila k mikrofonu a bez zaváhání, jedním dechem a s perfektně naučeným americkým přízvukem, řekla: "*Jsem opravdu vděčná, že jste mi jako člence mezinárodních sborů UN umožnili se zbraní v ruce bránit svobodu a demokracii, a nasadit tak život za humanistické ideje Spojených států, té nejskvělejší země, kterou znám. Děkuji!*"

Lehce se uklonila, když ze sálu zaslechl poměrně silný potlesk. Vteřinu či dvě postála, pak rychle odešla zpět ke Smithovi. Usedla, a tváře jí hořely. Smith věnoval pozornost dalšímu vyznamenávanému, ale pod stolem jí, místo slov uznání, stiskl zápěstí.

Rojanová seděla jako omámená a vzpomínala se až poté, co ceremoniál reprodukovanou americkou hymnou skončil.

Hned za dveřmi ze sálu čekal ředitel agentury Benson. Napřáhl k Rojanové pravici a významně řekl: "Ještě jednou blahopřeji, kapitáne."

"Děkuji, pane řediteli," řekla s předstíraným sebevědomím.

Benson pak znovu promluvil: "Jsem rád, že jsme tak rychle našli platnou náhradu za First-Lieutenanta Dorothy McNealovou. Mrzí mě ta letecká katastrofa, ale to už se v branži chodí; jedni odcházejí, aby uvolnili místa lepším a schopnějším."

"Johne, na slovíčko," obrátil se na Smithe a odvedl ho na chvíli stranou. Když se Smith posléze vrátil, tiše poznamenal: "Pojd'te, vypadnem odtud. Už toho bylo dost."

"Skvělý nápad, plukovníku," souhlasila s úlevou.

V autě se Rojanová zeptala: "Jak to ředitel myslel? Mluvil o Doře, jakoby byla mrtvá."

Smith otázku přešel a zatvářil se velmi spokojeně. "Udělala jste na ředitele velmi dobrý dojem, což svědčí o tom, že jsem se ve vás nesplet. Víte, Vik, zažil jsem spoustu skvěle vycvičených profesionálů, kteří se při první příležitosti složili, nebo prostě selhali. Na druhou stranu jsem poznal pár vyslovených amatérů, kteří dokázali obstát v těch nejprekérnějších situacích. Vy k nim patříte."

"To mě těší," řekla Rojanová bez náznaku radosti. "Přesto bych řekla, že sebenadanější amatér nemůže profesionála nahradit. To je jako kdybych se já chtěla měřit s Dorou. Nikdy bych se jí

nemohla vyrovnat. Myslím, že ji ředitel nemá v oblibě, když ji tak lehko vyměnil za mě." Přisvědčil. "Souhlasí. Řekl bych, že ji dokonce nesnášel, a nebýt mě, neměla by u něho sebemenší šanci, byť byla naprosto skvělý profík."

"Řekl jste *byla* plukovníku??"

"Promiňte. Samosebou je skvělá," opravil se.

"Proč ji Benson nemá rád, že je lesba?"

Pousmál se, přibrzdil a vyhodil směrovku. "Jste vedle. Řediteli je fuk, koho si Dora bere do postele. Domnívám se, že jde o něco jiného. Myslí si, že Dora není spolehlivá. Snad kvůli svému asijskému původu. Mimochodem, jak se vám Benson líbí?"

"Jako kardinál Richelieu," odsekla Rojanová. "Rasisty nesnáším."

"Richelieu... To není špatné srovnání." Smith vypnul motor.

Jeho spolujezdkyně si promnula ruce. "Jak se tak vysoko Benson vlastně dostal?"

"Přes mrtvoly," odvětil muž za volantem stručně. "Mimoto, co by nejvyšší šéf, si s většinou hodnostářů, co tam na pódiu v Pentagonu seděli, může manipulovat zrovna tak jako vy, když hrajete domino. Jednoduše přesouváte kostičky a spojujete je do řetězců podle své libosti."

"Hm," řekla Rojanová a zamračila se. "To se mi moc nelíbí."

Pohlédl jí do očí. "Chápu, ale musím říct, že i já měl v mladých letech podobné předsudky jako Benson. Tehdy bylo v oblibě zastávat radikální postoje a já byl ultraradikál z největších. Díky tomu jsem se dostal do branže, tam působilo velké množství fanatiků a nacionalistů. Když jsem bojoval ve Vietnamu, nepovažovali jsme domorodce vůbec za lidi. Byla to ošklivá válka a děla se tam nehezka zvěrstva. Faktem zůstává, že ani Vietnamci nám nezůstávali dlužni. Já byl tehdy zařazený v elitní jednotce Airborne, kterou posílali na nejhorší místa. Bojovat v buši bylo hrozně namáhavé a riskantní. Zajatci se nebrali, ani u nás, ani na druhé straně. Prostě se zabíjeli. Vzpomínám si, jak nás jednou nás žluťáci zmáčkli v takovém d'olíku. Byli všude kolem. Tam mě taky zranili, do hrudi, velkou střepinou, měl jsem žebra na hadry. Šílená bolest. Zdravotník ze mě střepiny rval kleštěma a najednou padl a byl mrtvý. Zůstal jsem ležet na zemi, sám, z našich kdo přežil, zdrhnul ve snaze zachránit holý život. Koho by partyzáni dostali, toho stáhli z kůže, v tom lepším případě. Plazil jsem se z posledních sil vlhkýma křoviskama, ztratil jsem spoustu krve. Bylo skoro jasné, že pojdu jako pes, jestli mě někdo nepomůže. Přečkal jsem noc jenom zázrakem a ráno jsem se s horečkou doplazil na malou kamenitou cestu. Najednou přede mnou dědek, žluťák, s malou holkou, s nima vůl táhnoucí rozpadlý žebříňák. Chtěl jsem se skrýt, ale na to nebylo dost sil. Když si mě všimli, nejdřív se lekli, znali americké uniformy. Pak ale uviděli, že jsem víc mrtvý než živý. Vypřáhli vola, sklopili žebříňák a narvali mě nahoru. Pak mě odvezli do malého slaměného domku, kde mě ošetřili. Za dva dni, když už jsem věděl, že to asi přežiju, mě znovu naložili a dopravili k americké jednotce. Byl to pohled pro bohy, já to viděl z leže, z toho dřevěného kočáru: stovka ozbrojených amerických vojáků a mezi nimi dědek s holkou a vůl. Mířili na ně puškami, ale oni úplně klidně prošli až doprostřed vojenského tábora. Tam vypřáhli vola a sundali mě dolů. To už jim několik našich chlapů pomáhalo. Dědek pak klidně připřáhl a všichni tři zas odjeli. Nikdo je nezastavil, nikdo na ně nevystřelil, oni byli tak nějak mimo válku. No, a já se uzdravil jediné díky těmhle lidem, zachránili mi život. Asi tehdy jsem přestal být rasista. Změnilo mě to."

"Prazvláštní příběh, plukovníku," řekla zamyšleně Rojanová.

"Tak pojd'te, doprovodím vás domů," vybídl ji posléze Smith.

Zabouchla dveře automobilu a zarazila se: "Když už jsem protrpěla tu pentagonskou komedii, řekněte mi, mělo to vůbec nějaký význam?"

"No jistě. Teď už k nám definitivně patříte. A my hodláme vašich schopností bohatě využívat."

"To je potěšující. A co tedy budu vlastně dělat? To budu pořád v uniformě?"

"Ale ne, nebudete. Ukázali jsme vás, zviditelnili, a teď zas zmizíte," pronesl trochu tajemně Smith.

"Kam zmizím?"

"Oficiálně do Hondurasu, ale ve skutečnosti pobudete nějaký čas v New Yorku." Řekl to jako něco naprosto samozřejmého.

Rojanová si hlasitě povzdychla. Do New Yorku!

"Odpočnete si, zpracujete se, zdokonalíte v američtině. Já se za krátký čas objevím a budeme

pokračovat ve společně práci." Otevřel výtah a pustil ji napřed. "Přijedu pro vás zítra v deset hodin a dopravím vás do N.Y. Dobře se vyspěte."

"Díky, plukovníku. Díky za všechno."

IV.

Ředitelka Warnesová vystoupila ze služebního vozu a rychle proběhla do blízké budovy firmy *Impex International*, aby se vyhnula vydatnému přívalu deště. Strážný, stojící poblíž otočných dveří, ji uctivě pozdravil, a ona mu odpověděla nevýrazným pohybem hlavy. Pak přistoupila ke dveřím přijímací kanceláře, vyťukala příslušný kód a rutinně protáhla magnetickou identifikační kartu čtecím zařízením. Rozsvítla se zelená kontrolka a ozvalo se cvaknutí zámku. Po té Warnesová vstoupila do kanceláře.

"Dobrý den, paní ředitelko," ozvala se pohotově dívka sedící za stolem a napřímila se.

"Dobrý den, Anne. Všechno v pořádku?"

"Ano, madam," řekla dívka, otevřela zásuvku psacího stolu a nervózně šmátrala po tlačítku otevírajícím skryté dveře.

Warnesová se postavila před regál naplněný od shora až dolů šanony a knihami. Připnula si na hrud' identifikační legitimaci a čekala. Regál s knihami se dal neslyšně do pohybu a když se odsunul, objevil se za ním skrytý vchod vedoucí do areálu expozitury.

Warnesová prošla okolo stráže MP a sjela výtahem dolů do třetího podzemního patra, kde se nacházela její kancelář. V ní se Warnesová pohodlně zabořila do velkého koženého křesla, zapálila si cigarilo a zapjala klimatizaci. Kouřit by se tu správně nemělo, ale jako ředitelka si to může dovolit.

Pomalou vyfukovala kouř a přemýšlela, zda s tímto zlovykem dokáže někdy skoncovat. Ve svých třiatřiceti se cítila dost unavená; už od dvaceti let, kdy přišla k armádě, koketovala s prací pro námořní informace, kam byla přijata překvapivě snadno. Po osmi letech náročné služby u námořnictva přišla nečekaná nabídka washingtonského ústředí na ředitelské místo v New Yorku, kam přešla doslova ze dne na den.

Nevelká pobočka, krytá firmou *Impex International*, zaměstnává pouhých padesát lidí a z toho téměř polovinu civilistů. Firma *Impex*, kontrolovaná vládou, zajišťuje a zprostředkovává vývoz a dovoz strategických materiálů i surovin, zejména radioaktivních komponentů. Přesun těchto látek je přísně evidován a sledován vládními informačními složkami.

Malých expozitur tohoto typu v New Yorku ubývá a ředitelka Warnesová se právem obává, že při úsporných opatřeních, uplatňovaných vládou, dojde i ke zrušení jejího úřadu. Newyorské centrum se administrativně velmi rozrostlo a je díky tomu schopno přebrat funkci i malých úřadoven. Navíc při tom dochází k redukci počtu zaměstnanců, což přináší kýžené snižování nákladů na mzdy.

Zrušení expozitury hrozilo už dřív. Obávala se toho, ale dosud tomu dokázala aktivně čelit přibíráním nových úkolů a tím i zvyšováním počtu pracovníků. Ostatní vedoucí malých úřadoven úzkostlivě šetřili snižováním stavu zaměstnanců ve snaze zavděčit se hlavnímu velitelství ve Washingtonu. Warnesová dělala pravý opak; vytrvale požadovala od ústředí nové lidi a iniciativně přibírala další práci, třeba i méně kvalifikovanou, což byla dobrá pracovní příležitost pro civilní zaměstnance. Domnívala se, že její pobočku dřív nebo později stejně zruší, a pokud to dosud neudělali, není to vůbec kvůli jejímu vlastnímu aktivnímu postoji, nýbrž pouze kvůli barvě její pleti. Prostě, zapadá do statistik, do určité procentuální kvóty, a jakmile vedení nebude potřebovat míšenku ve vedoucím postavení, pobočku jednoduše uzavřou a ji samotnou přesunou do newyorského hlavního stanu, kde na ni čeká bezvýznamné teplé místo. Dá se jen těžko předpokládat, že by v newyorské centrále mohla mít takovou míru autonomie a pravomocí, jako má tady.

Odklepla popel a pohlédla na monitor počítače. Vzápětí zaslechla nesmělé zaklepaní. "Vstupte," řekla velice hlasitě, vyrušena z přemýšlení.

Dveře se otevřely a do kanceláře vstoupila její asistentka. "Dobrý den, madam. Budete si přát kávu?"

"To jste vy, Kimberly? Dobrý den. Kávu bych si dala, děkuji." Pokusila se o chabý úsměv a o vlídný tón. V duchu zapřemýšlela, jak dlouho u ní Kimberly Molinarová vlastně pracuje. Ano, už to bude čtvrtý rok. Kim byla ochotná a spolehlivá, ale i přesto se její asistentská funkce scvrkla na práci obyčejné sekretářky.

Dívka před ní naservírovala podnos se šálkem. "Vaše káva, madam."

"Děláte nejlepší kafe na světě, Kim," pronesla spokojeně.

"Madam," Kimberly se otočila ode dveří. "Slyšela jsem z vaší pracovny fax, bylo to těsně před tím, než jste přišla."

"Všimla jsem si, ale ještě jsem to nečetla."

Asistentka přešla do rohu místnosti, kde byl umístěn faxovací aparát a utrhla natištěnou stránku z kotouče papíru.

"Díky." Warnesová usrkla kávu a obrátila pozornost na faxovou zprávu. Byl zde symbol washingtonského HQ a logo newyorské centrály. Podívala se dolů, kdo zprávu podepsal. Šéf personálního odboru. No to se podívejme! Poté se začetla do textu. Stálo zde:

K vašemu požadavku na přidělení jednoho software-specialisty a jednoho specialisty-elektronika vám sdělují, že současná personální situace neumožňuje vaši žádosti vyhovět. V rámci navýšení stavu zaměstnanců k vám dočasně převádíme novou administrativní sílu k zapracování. Současně u tohoto zaměstnance požadujeme: zajistit rozšíření jazykových znalostí se zaměřením na místní podmínky.

nový zaměstnanec:

jméno: Rojanová Viktoria

krycí jméno: Tao

narozena: 1.4.1963 Basel

Vztekle odhodila fax na stůl. To snad není pravda! Místo odborníků jí znovu odbyli nekvalifikovanou silou, nota bene holkou, která se do vládních služeb dostala velmi pravděpodobně nějakou protekcí, nebo dokonce přes postel. Ostatně, nebude první, která projde touto sekcí. To, že zde bylo možné zaměstnat civilisty bez jakékoliv kvalifikace, ústředí hojně využívalo. Tu a tam zde vyplavala nějaká ta stážistka postrkovaná kýmsi shora, kýmsi, komu poskytovala jisté specifické osobní služby, zejména ve vodorovné poloze.

Warnesová z celé duše nenáviděla tyto mladé dravečky - kariéristky, mířící kolmo vzhůru, a končící za nějakých deset patnáct let jako opotřebované zboží bez další perspektivy v nekonečných kancelářích státního aparátu.

Je pochopitelné, že pro, dejme tomu, ředitele odboru na ústředí by bylo problematické přijmout za svou asistentku holku, Warnesové se chtělo říct couru, bez vzdělání a bez dalších dispozic. Ovšem, ředitelka tak málo exponované pobočky, kterou spravuje Warnesová, zaměstnat takovou dívku bez větších problémů může; samozřejmě jen na místě určeném pro kohokoliv bez odbornosti, a po čase je z takové osoby relativně zapracovaná síla, kterou lze převést kamkoliv jinam v rámci služby jako kmenového zaměstnance.

Warnesová o těchto praktikách věděla, avšak vyhnout se jim nemohla. Vysloveně ji štválo, že *oni* nahoře dělají z její sekce přestupní stanici pro ambiciózní kancelářské štětky, za jejichž případné chyby a maléry má ona sama odpovídat. Navíc, právě ohlášená stážistka Rojanová bude zřejmě speciální případ, když neumí ani anglicky. Proč jinak by požadovali jazykové zdokonalení zaměřené na místní podmínky? Trpce se pousmála stylu úředního jazyka, jimž byl fax napsán. Chvilí ještě přemýšlela, pak se rozhodla nenechat si takové zacházení od personálního departmentu líbit. Nejdřív si v počítači přečte materiály té Rojanové, pak zavolá do newyorské centrály a zdůvodní jim, proč ji jako zaměstnance nechce. Je jasné, že to nepomůže; přijme ji nakonec tak jako

tak. Ale *nahoře* přece musí pocítit nějaký odpor vůči jejich neserioznímu jednání.

Celou dobu letu z Washingtonu do New Yorku Rojanová přemýšlela, jak se Smithe zeptat na zdravotní stav Dory. Že o této věci nechtěl mluvit, bylo jasné. Poslední dotaz docela elegantně přešel a zamluvil, z čehož měla nepříjemný pocit a v uších jí stále zněla Bensonova slova o tom, že jedni odcházejí a druzí přicházejí. Nemohla si pomoci, ale dojem, že s Dorou není něco v pořádku, byl stále vtíravější. Bála se dotázat jen tak, aby ji Smith opět neodbyl a rozhodla se raději vyčkat na vhodnější příležitost. Ta se naskytla brzy, ale Smith její dotaz opět vhodně zamluvil.

"Vaší jedinou starostí v New Yorku, bude odpočinek a vylepšení vašeho přízvuku, aby jste se zbavila toho nešťastného *oxfordského* cejchu. Učte se, relaxujte a pusťte starosti z hlavy."

"Takže mě do New Yorku posíláte na dovolenou?"

"Ne tak docela. Je dost možné, že se časem nějaká práce přece jen objeví."

"Aha, dobře, plukovníku, ale... chtěla jsem se ještě zeptat..."

Smith ji opět přerušil. "Z letiště odjedeme k firmě *Impex International*, což je přirozeně krycí agenturní společnost."

"Plukovníku, řekněte mi, prosím..." Pokusila se mu ještě jednou skočit do řeči.

"Později. Poslouchejte mě teď dobře: v podzemních patrech *Impexu* se nachází menší úřadovna našich služeb. Této pobočce šéfuje Stefanie Warnesová. U ní se osobně ohlásíte. S nikým jiným nebudete jednat, jasné?"

"Jasně." Rojanová otevřela ústa, aby se zeptala na Doru, ale Smith rychle pokračoval: "Co se týče vás, bude Warnesová informována z naší strany. Vy jí o sobě neříkejte vůbec nic. Nemá nárok na víc informací, než ji poskytneme. Pamatujte si jen, kde jste se narodila a kde jste bydlela."

"Pamatuji si to dobře. Narodila jsem se v Basileji a žila v Denveru, stát Colorado. Ale co když se mě bude Warnesová ptát na detaily? Ani na jednom tomto místě jsem nikdy nebyla."

"S Warnesovou se vůbec nebavte. Je sice ředitelka, ale pro nás jen malá ryba. Klidně si vymyslete, co chcete. Samosebou, cokoliv, co by si nemohla ověřit."

"Rozumím. Mohla bych Warnesové ukázat pas, nebo jiné doklady, co jste mi dal?"

"Jenom pas, nic víc. A ještě něco: ostatní průkazy použijte jen v nejkrajnějším případě; pokud byste se dostala do konfliktu s policií nebo s jinými složkami správy. Kdyby vás třeba nechtěli pustit do letadla se zbraní, nebo v podobných případech."

"Já někam poletím?"

"Vyloučit se to nedá."

"No prima," povzdechla si Rojanová nevesele.

"Kim, okamžitě mi sežeňte místoředitele Longfelda," řekla Warnesová do telefonu. Znovu pohlédla na monitor počítače, kde byl na modrém podkladu vykreslen emblém washingtonského ústředí a obsáhlé varování, že utajovaná databáze je monitorována vládou. Několikrát se dotkla klávesnice, až se na obrazovce objevil požadavek k zadání vstupního hesla, vytukala příslušný password a také svůj osobní přístupový kód. Poté zadala jméno Rojanové. Za pár sekund počítač vypsál příslušný osobní záznam. V pravé části obrazovky, kde obvykle bývá fotografie zaměstnance, nebylo vůbec nic, což Warnesovou značně rozladilo; v osobních spisech je fotografie samozřejmostí, na to existuje předpis. Zadívala se na levou část monitoru, obsahující osobní data.

Rojanová Viktoria - nar. 1. 4. 63 Basel
vlasy hnědé, oči hnědé, výška 169, váha 56
předchozí bydliště - 26 Colfax Avenue, Denver, Colorado
zaměstnána - odd. 15, sekce 121.

Sáhla v zamyšlení po krabicice cigarilos a jedno z ní vyklepla. Zapálila si a klikla na tlačítko myši, aby počítač ukázal další stránku spisu. Místo toho se však na modrém screenu otevřelo malé bílé okno s nápisem:

File closed - insert password

Vytřukala opětovně heslo, ale počítač protestoval:

Invalid password

Systém pak skočil zpět na první stránku spisu, při čemž Warnesová pochopila, že heslo, které zná, není správné, a otráveně se ušklíbla. Jako vedoucí pracovnice služby, nota bene ve funkci ředitelky, měla neomezený přístup k osobním datům řadových zaměstnanců a vůbec nechápala, proč zrovna s nějakou bezvýznamnou Rojanovou dělá personal department takovouhle šarádu.

Ve dveřích se náhle objevila načesaná hlava asistentky Kimberly. "Madam... pan místoředitel Longfeld."

"Pošlete ho dovnitř,"

"Zdravím, Stefanie."

"Jak to jde, Bene?"

"Ujde to."

"Posaď se."

"Díky."

Vztah mezi nimi byl poslední dobou poněkud napjatý, ale nebylo tomu tak odjakživa. Od svého příchodu do New Yorku dokázal Místoředitel se svojí šéfkou vycházet a spolupracovat tak dobře, až se mezi nimi vytvořilo zprvu přátelské pouto a později i intimní vztah. Jejich poměr trval tři roky a pokračoval by dál, nebýt manžela Georga Warnese, který svou ženu začal podezírat z nevěry. Ta nechtěla pochopitelně riskovat skandál, a proto Longfeldovi oznámila, že se s ním musí rozejít. Místoředitel zareagoval zkratově a požádal o přeložení.

"Ještě ses nerozmyslel?"

"Co jako?" zeptal se, přestože dobře věděl, o čem jeho šéfka mluví.

"Přece tvůj odchod odtud do newyorské centrály," odvětila nevrle.

"Podívej, Stefanie, pokud ses rozmyslela ty, tak i já."

"Máš na mysli fakt, že jsem ti dala kopačky?"

"No jistě," odsekl.

"To bohužel zatím platí, Bene."

"V tom případě jsem ani já své rozhodnutí nezměnil. - Tos mě zavolala jen kvůli tomu?"

"Vidíš, málem bych zapoměla. Tenhle fax přišel dnes ráno." zatvářila se ustaraně. "Myslím, že bychom měli naše nepřátelství odložit, Bene. Alespoň, než se vyjasní záležitost s Rojanovou."

"Potíže?" zeptal se místoředitel vážně.

"Zdá se."

Pohledem zhodnotil důležitost faxové zprávy. "Viktoria Rojanová, krycí jméno **Tao**... kdo to vlastně je?"

"Nevím. Posílají ji sem z newyorské centrály, a vypadá to na jednu z kancelářských dorot. Chtěla jsem z počítače vytáhnout bližší info o ní, ale podívej se sám, nemůžu otevřít její spis." Klepla ukazovákem na obrazovku monitoru.

"Spis uzavřen?!" nechápal Longfeld. "Co je to za blbost? Nová holka bez kvalifikace, tak proč zavřeli její spis?"

"To kdybych věděla. Možná má vlivného strýčka, i když, ani to situaci nevysvětluje."

"Holek, co mají strýčka, pořád přibývá," povzdechl si Longfeld. "Kolik jich poslali loni, dvě nebo tři?"

"Dvě," odpověděla Warnesová těžce a zavzpomínala, co jí dalo práce dostat se jako obyčejné míšence bez protekce na toto vedoucí místo. "První loňská stážistka odmítala pracovat před desátou hodinou dopolední. A druhá?" mávla znechuceně rukou. "Ta za sebe poslala do práce mladší sestru, které svěřila své klíče i služební průkazy. Když jsem jí dala padáka, postěžovala si komusi nahoře, a já ji musela znovu přijmout. Vsadím se, že dneska už sedí na nějakém šikovném místě v Pentagonu. Nebo kdo ví kde." Nervózně si poposedla. "Velení si z nás dělá přestupní stanici, no a teď je na obzoru další malér jménem Rojanová. Co myslíš, Bene, co bych měla udělat?"

"Já bych zavolal do centrály, aby mi dali heslo k jejímu spisu," řekl rozhodně Benjamin Longfeld.

"Ano, to udělám." Zvedla sluchátko a zpravodajskou linkou se spojila s newyorským velením.

"U aparátu Warnesová, přepojte mě laskavě na personálního šéfa."

Ve sluchátku to zapraskalo. "Slyším."

"Warnesová, sekce 121," zopakovala. "Mám požadavek. Poslali jste k nám materiály s identifikací **Tao**."

"Souhlasí," ozvalo se ze sluchátka.

Longfeld s uchem přilepeným na příposlechu pokyvoval hlavou.

"Data pod krycím jménem **Tao** jsou v počítači uzavřena, potřebuji od vás vstupní kód."

"V pořádku, pište si, nadiktují vám ho."

Bleskurychle si poznamenala řadu znaků na papír a Longfeld je hbitě vyťukal na klávesnici počítače.

"Hele, nic tam není!" zašeptal a ukázal na monitor, kde zela nepopsaná modrá stránka.

Warnesová stiskla rozhořčeně zuby: "Personal department! Nezavěšujte, prosím! Použila jsem váš password, ale v osobním spisu **Tao** nic není!"

"O tom my víme. Data byla zřejmě vymazána, anebo nebyla vůbec zanesena."

"Osobní záznamy přece archivujete, můžete mi faxem poslat kopii!"

"Je mi líto, ale ne v tomto případě. Osobní data **Tao** spadají do pravomoci hlavního stanu. Musíte se obrátit přímo na D.C."

"Tak vám teda děkuju!" položila sluchátko. "To je k nevíře, co?"

"Zavolej HQ," radil jí pak Longfeld. "Není jiná možnost, strýček Rojanové sedí asi vysoko."

Ředitelka sáhla opětovně po telefonu.

"Data ke složce **Tao** byla odeslána počítačovou sítí běžným postupem do New York Center," uslyšela za chvíli ke svému překvapení.

"Ale v naší síti tato data chybí!"

"Ne naší vinou."

"U vás jistě existuje kopie všech osobních dat. Pošlete mi cokoli ke složce **Tao**!"

"Bohužel, kopie složky **Tao** nebyla v HQ pořízena. Obráťte se na New York Center."

Po těchto slovech stoupl Warnesové tlak. "Jak mám, krucinál, někoho zaměstnat, když o něm nic nevím?! Nevím dokonce ani, zda byla Rojanová pro práci u agentury prověřena!"

"Žádná jména, prosím! Neporušujte předpisy o utajené komunikaci! Složka **Tao** je v naprostém pořádku. Byla prověřena standardními metodami našich služeb."

"Já ale o tom nemám žádné podklady! Ani nevím, jak ta ženská vypadá, protože v počítačové síti není její fotografie! Důrazně odmítám zaměstnávat někoho, k-koho... kdo...!!!" v rozrušení se zakoktala.

"**Tao** má u sebe cestovní pas, vycházejte z něj."

Roztrásla se vzteky a ucítila, jak jí zaškubalo ve tváři. "Cestovní pas?! To přece nemyslíte vážně! Já...!"

"Dostala jste faxem rozkaz," ozval se dutý hlas z ústředí příkře. "Takže ho splňte za použití běžných postupů!"

"Rozumím!" Warnesová třískla se sluchátkem. "Slyšels to?!" obrátila se pak sinalá zlostí na kolegu.

"Uklidni se. Takhle přímo nic nezjistíme. Víš co? Půjdu teď k sobě a obvolám pár známých, seženu

několik lidí, projdeme sítě Obrany, NB, a uvidíme, třeba nějaké info o Rojanové vyplave."
Ředitelka se sesunula do svého křesla. "Díky, Bene. Nevím, co si tu bez tebe počnu, až odejdeš..."

V.

Taxi zastavilo pár desítek metrů od budovy *Impexu*.

"Tohle je tedy ten slavný New York," říkala obdivně Rojanová a s pohledem obráceným k vysokým budovám. "Jak dlouho že tu mám být?" zeptala se pak. Domnívala se, že Smith její časový plán zná.

"Uvidíme," pronesl neurčitě. "Pár dní, nejvýš týdnů."

"A řeknete mi skutečný důvod mého pobytu?"

Zakabonil tvář. "Platí to, co jsem vám už řekl."

"Stále ty tajnosti... Co je vlastně pravda, plukovníku?" Ukázala kolem sebe rukou. "Tohle?"

"Pravda?" opáčil Smith. "Pravda je to, co právě vidíte. Takže se dívejte dobře, protože za chvíli to už pravda nemusí být." Za chvíli ještě dodal: "Zbývá poslední věc, vymyslet pro vás šikovné krycí jméno. Kdybyste se dostala do jakýchkoliv nesnází, zavoláte mi na ústředí. Má identifikace je **Charon**. Ať už budete volat z té či oné sítě, platí zásada: žádná civilní jména."

"A moje jméno?"

"Snad mě něco napadne." Zastavil a zamyšleně hleděl do blízké výlohy.

Bylo jasné, že z neznámých důvodů přemýšlení pouze předstírá, že krycí jméno pro ni má již dávno připraveno.

Otočil se a řekl: "Máte ráda protiklady, černou a bílou, že, tak co třeba **Tao**?"

"**Tao**?"

"No ano, **Tao**. Četla jste přece Lao-c'?" zeptal se, jako by šlo o slabikář.

"Jo, ano, jasně," přitakala rozpačitě. "Znám to ještě ze... ze školy."

"Fajn. Mějte se zatím dobře, já se vám včas ozvu." Stiskl její ruku a chtěl se vrátit k čekajícímu taxi.

"Plukovníku! Počkejte, prosím!" dodala si odvahy. "Musíte mi říci pravdu, ať už je jakákoliv. Zemřela Dora?"

Smith se zarazil a zvažněl. "Pokud se ptáte takhle přímo, musím vám také přímo odpovědět. Ano, Dora skutečně zemřela. Je mi to líto. Chtěl jsem vás této ošklivé pravdy zatím ušetřit."

Rojanová zůstala stát s otevřenými ústy a pak se zlomila. Po tváři se jí rozkutálely slzy a všechny stresy z uplynulých dní, jakoby se znovu a současně vrátily. "Bože můj, tak ona je Dorka mrtvá!" Posadila se na bobek jako dítě a zakryla si obličej oběma rukama. Ramena se jí nadzvedávala v pravidelném rytmu vzlyků a cítila se se silami v koncích.

Smithovi ztuhly rysy. Sklonil se k ní a zařval jí přímo do ucha hlasem sadistického seržanta: "Rojanová!! Doprdle! Co to tu předvádíte za tyátr?! Vy karikaturu!! Postavte se rovně, když s vámi mluvím!! Koukejte se vzhoupit a neřvete tu jako stará kurva!!"

Jeho křik byl tak silný, že se několik chodců zastavilo a ohlédlo. Překvapeně vzhlédla a přes slzy se na něho podívala; tvářil se hrozivě.

"Vy ubožačko, a to chcete pracovat se mnou?! Řeknu vám, co jste: obyčejný, pitomý, upocený civil!! A jestli okamžitě nepřestanete řvát, pošlu vás zpátky do evropský řítě, odkud jsem vás vytáh, a jestli vás někdo neodstřelí, budete se nadosmrti živit štipováním punčoch, vy zvadlá lilie!! Krávo blbá!!"

Tím ji opravdu naštvál. Zapomněla na pláč a srdce se jí rozbušilo vzteky. Co si to ten idiotský gauner dovoluje?! Neřád mizerný!! Otréla si oči a vyskočila proti němu. Teď mu řekne všechno od plic, grázlovi!

Otevřela ústa, nadechla se a zuřivě na něho pohlédla. On se však usmíval a po zlobě v jeho tváři nebylo ani stopy. Zůstala stát napůl cesty a nechápavě na něho zírala.

"Máte vztek?" zeptal se vlídně.

"Pište si, že mám," zasyčela.

"To je dobře. Teď už vidím tu správnou Vik, kterou tak dobře znám, tvrdou a nebojácnou. Takhle vydržte!"

Až teď pochopila Smithovu fintu, která jí pomohla vzpamatovat se. Urážel ji, aby ji vyprovokoval k obraně, aby zapomněla na obrovský šok ze ztráty přítelkyně, a ona zareagovala přesně tak, jak očekával.

Smith ji uchopil lehce za ramena a podíval se zblízka do jejích začervenalých očí. "Dobře mě poslouvejte: nic vás nesmí zastavit. Všechno máte před sebou a musíte být bezohledná. I k sobě, a to vy umíte."

"Ano, plukovníku," hlesla tiše.

"Ještě něco vám povím," pousmál se. "Pamatujte si: žádná situace není ani tak černá ani tak bílá, jak by se na první pohled mohlo zdát." Otočil se, aby krátce zamával, poté zmizel v taxíku.

Rojanová stála na Central Avenue, kdesi uprostřed Brooklynu, a viděla, jak jeho auto odjíždí. Zoufale se jí chtělo na něj zavolat: "Nejezděte pryč, nenechávejte mě samotnou v tomhle velkém městě!" Ale taxi bylo už definitivně ztraceno v newyorském dopravním ruchu.

"Jste v pořádku, slečno?" ozvalo se za ní.

S leknutím se otočila. Za ní stál jakýsi kolemjdoucí středních let. "Já?! Ano. Ano, jsem v pořádku. Děkuji."

"Kdo byl ten chlap, co vás seřval?"

"Můj šéf."

"To je ale sprosták!" Kolemjdoucí si symbolicky odplivl. "Měla byste si stěžovat na odborech."

"On to tak nemyslel."

Odevzdaně čekal přede dveřmi přijímací kanceláře, kam ji poslali strážníci, hlídkující ve foyeru. Na dveřích byla tabulka s velkými písmeny **VSTUPUJTE JEDNOTLIVĚ** a před dveřmi stála fronta několika lidí.

Čekání si zkracovala úvahami o Smithových slovech. *Nic není tak černé ani bílé*, tak to řekl. Předtím mluvil ještě o protikladech a opět zdůraznil černou a bílou. To už určitě náhoda nebyla. Smith a náhoda, tyto dva pojmy nešly dost dobře k sobě. Navíc, Black & White bylo oblíbené Dořino pití. Rčení o protikladech patřilo rovněž Doře. Rojanová nechápala, co tím vším Smith myslel, ale náhodu stoprocentně vyloučila.

Náhlá zpráva o smrti Dory McNealové na ni působila jako blesk z čistého nebe. Z prvního otřesu se sice vzpamatovala, ale jizva, co zůstane v její duši, nezmizí nikdy. Opět se jí vedraly slzy do očí. Potlačila je. Proč jen přátelství s Dorou muselo trvat tak krátce? Vždyť sotva začalo!

Později, až bude příležitost a taky až to přebolí, zeptá se, kam Dorku pohřbili, aby se tam někdy mohla podívat.

Lidé, stojící ve frontě, mizeli v přijímací kanceláři, ale nikdo z nevycházel ven. Usuzovala z toho, že východ z místnosti ústí zřejmě do jiné části přízemních prostor.

Konečně na ni přišla řada a ona mohla přerušit chmurné úvahy, aby vstoupila do přijímací kanceláře.

Ve prostřed malé místnosti seděla u stolu krytá pultíkem mladá úřednice obsluhující počítačový terminál.

"Jsem Rojanová, potřebuji mluvit s ředitelkou."

Dívka za stolem zvedla oči a zbystrila pozornost. "Jste ohlášena, Miss Rojan?"

"Jsem, paní ředitelka mě očekává," sebevědomě prohlásila a přimhouřila pravé oko, neboť se prostor v kanceláři počal deformovat. Neklamný příznak záchvatu prostorové fobie. Cítila se uzavřená ve své vlastní hlavě a vše kolem viděla jako pozorovatel z rozhledny. Špatně se jí dýchalo a musela se přidržovat pultu.

"Půjčila byste mi, slečno, váš pas?" obrátila se na ni úřednice.

"Co, pas? Ale ano, jistě." Kvapně jí podala cestovní doklad a snažila se, aby na ní náhlá nevolnost nebyla vidět.

"Podepište ještě tohle," řekla, když na pult položila formulář. Pak vyťukala telefonní číslo.

"Madam, je tu slečna Rojanová, a... rozumím, hned ji k vám pošlu." Vrátila návštěvnici pas, podala jí cedulku s označením VISITOR a řekla:

"Připevněte si tuhle cedulku na viditelné místo, prosím."

Rojanová zamířila ke dveřím s nápisem EXIT.

"Tam ne, slečno," zarazila ji úřednice a ukázala na regál plný knih. "Tudy, prosím."

K jejímu překvapení se regál tiše odsunul a odhalil tak skrytý vchod.

"Jeďte výtahem dolů, do třetího podlaží. Číslo dveří čtyřicet čtyři. Dole se můžete zeptat empíků.

Ještě vaši magnetickou kartu. Haló, slečno, počkejte! Karta vám otevře výtah."

Na udaném místě zůstala Rojanová stát přede dveřmi se zlatým nápisem:

Stefanie Warnesová - Director

Po chvíli váhání zaklepala a objektiv kamery, zavěšené nade dveřmi na ni ihned zaostřil. Za okamžik se nacházela v prostorné kanceláři naproti ředitelce.

Ihned ji napadlo, že se Warnesová svou mahagonovou pleť velmi podobá topmodelce Perézové, se kterou se před časem seznámila.

Ředitelka Warnesová vypadala velmi dobře. Každý čtvereční milimetr na ní zářil dokonalostí i střizlivým vkusem; od účesu až po tmavé lodičky. Odhadovala, že jí může být tak třicet, nejvýš třiatřicet, a je tedy asi o deset let starší než ona sama. "Dobrý den, jsem Viktoria Rojanová."

Ředitelka se na návštěvnici zadívala chladně: "Tak to jste vy..." Zaznělo to nepřátelsky, asi jako: "*To jste zase vy?*" Zabořila se do křesla, zapálila si cigarilo, ukázala na židli u psacího stolu, vyfoukla teatrálně kouř ke stropu a nevýrazně řekla: "Posaďte se."

V kanceláři panovalo napjaté ticho.

"Musím říct, že jsem si vás představovala úplně jinak. Čekala jsem obvyklý image... takový ten Barbie styl," naznačila volnou rukou velký vlnitý účes, pozorně návštěvnici sledovala a nebyla si jistá, kam ji má zařadit. Tahle holka vypadala naprosto atypicky a současně neamericky: rovné tmavé vlasy, skoro nenalíčená, krátké nehty beze stopy po laku... "Máte nějaké doklady, slečno?"

"Cestovní pas."

"Alespoň to. Půjčte mi ho."

"Jistě."

"Hm," řekla pak Warnesová zamyšleně. "Vypadá jako pravý." Odklepla cigarilo. "Švýcarka?"

"Ano, madam."

"Kde jste se naučila anglicky? Váš evropský akcent je hrozný."

"V Londýně."

"Myslela jsem si to." Stefanie Warnesová pohlédla návštěvnici vyčítavě do očí: "Vůbec nic o vás nevím, vůbec nic. Z ústředí přišel pouze příkaz, abych vás zaměstnala. Váš spis neexistuje, kopie spisu neexistuje, v počítačové síti je váš záznam zablokovaný a navíc skoro prázdný. Volala jsem kvůli vám do Washingtonu a i tam mi odmítli říct, kdo vlastně jste."

"Jsem Ro..." Nedopověděla.

"Já vím," mávla rukou ředitelka znechuceně. "Jste Rojanová, krycí jméno Tao. Jenže tohle mně nic neříká, tohle v žádném případě nestačí, musíte mít také osobní záznam a také musí existovat doklad o tom, zda jste byla prověřena pro práci ve vládní službě. Skutečnost, že mi to řekl per huba někdo z ústředí ještě není doklad, i když se jednalo o samotného šéfa personal departmentu."

"Za to já nemohu, madam."

"Jistěže ne, samosebou." Udusila cigarilo. "Bez kvalifikace vás mohu zaměstnat pouze v přijímací kanceláři. To jest tam, odkud jste přišla. Vzhledem k tomu, slečno, že vypadáte nad očekávání inteligentně, budu stručná: *Impex International* je firma kontrolující import a export radioaktivních materiálů a dalších strategicky využitelných surovin. Současně je to společnost, využívaná agenturou, tedy námi. Co se týče vás, budete sedět v přijímací kanceláři a vydávat formuláře žádostí k vývozu a dovozu. Také budete otevírat skryté dveře, pokud se někdo identifikuje jako zaměstnanec nebo jako návštěva. Chápete?"

"Chápu."

"Teď musíte podepsat prohlášení, že víte o možnosti trestního postihu, kdybyste cokoliv, co zde uvidíte, někde vyprávěla. Pokud byste se při práci chtěla dopustit nějaké osobní iniciativy, pamatujte, že v naší službě platí důsledný *nadržíschvál*." Warnesová se pokusila dostat návštěvnici neobvyklým termínem do úzkých a zvýraznit tak svou vědomostní převahu. "Jestli znáte *newspeak*, budete také vědět, co znamená *nadržíschvál*."

"*Pomeranče a citróny, u Klementa mají zvony*." Rojanová zarecitovala úryvek ze světoznámého románu. "Znám *newspeak* a znám i slovo *nadržíschvál*."

"Hmm... tím líp pro nás všechny." Warnesová zvedla překvapeně obočí. "Jak dlouho tu hodláte... ehm... pracovat, slečno?"

"Já... sama zatím nevím."

"Fajn, nevíte, no dobře, nevádí. Začnete od příštího týdne. Tedy v pondělí, přesně v šest ráno. Dejte se zatím trochu do pořádku, nevypadáte zdravě, jste bledá jak stěna. Naproti této budově sídlí Paradise, tedy health club a solárium, patřící naší firmě, nemusíte tam nic platit. Teď se zastavte vedle, u mé sekre... asistentky, vystaví vám potřebné průkazy."

"Děkuji, madam."

"Ne, vážená, mně neděkujte, poděkujte vašemu strýčkovi, nebo snad milenci. Já osobně bych vás nikdy nezaměstnala, kdybych... kdybych k tomu nebyla donucena."

Nevěděla, co na tohle říct, proto radši mlčela.

"Máte kde bydlet, slečno Rojanová?"

"Ne, to nemám."

"Dobře... nemůžeme vás nechat spát na ulici," usmála se ironicky Warnesová a vytáhla ze šuplete klíčky. Na lístek papíru na napsala adresu. "Naše vláda vám zapůjčí byt, na ten máte nárok, doufám, že budete spokojena. Adresa zní: 901 Forsyth Street, Manhattan. Můžete jet přímo odtud z Central Avenue metrem a vystoupit ve stanici Bowery. Odtamtud je vaše ulice co by kamenem dohodil."

"Děkuji, doufám, že to najdu."

"Jste ve městě první den?"

"Ano, madam."

"Když je to tak... počkejte, abyste napoprvé nebloudila, zavolám někoho, kdo by vás odvezl a ukázal vám cestu. Do práce totiž musíte chodit včas, ne náš úřad hledat po celém New Yorku! Na služební vůz sice nárok nemáte, ale pro tentokrát..." Zvedla telefon: "Kim, ať ke mně přijde Coen, okamžitě!" Návštěvnici pak propíchlá přísným pohledem. "Seženu vám lektora americké angličtiny, abyste... odstranila váš přízvuk. Zastavte se u mne v pondělí po práci, tedy ve čtrnáct nula nula."

"Jistě, madam, ale já..."

"Nějaký problém?!"

"Paní ředitelko, ráda bych začala pracovat dřív než v pondělí, nejradši hned."

Warnesová zalapala po dechu. "Jak to myslíte?"

"No, chtěla bych začít brzy něco dělat."

"Vy chcete pracovat? Tak jste to myslela? Vážně se hlásíte o práci?" Ředitelčin pohled vyzařoval naprosté nepochopení.

"Ano, chtěla bych začít hned."

Zavrtěla překvapeně hlavou. "To je poprvé, co po mně někdo s protekcí chce nahonem zaměstnat. Dobře, slečno, tedy zítra v šest ráno, když mermomocí chcete."

"Nemohla bych začít už teď?"

Warnesová se nevěřicně pousmála. "Nepřehánějte iniciativu, slečno. Začnete zítra, to už vydržíte."

Rojanová seděla v autě a nestačila se rozhlížet. New York jí připadal jedinečný. Bylo by nesmyslné pokoušet se srovnávat toto město s jakýmkoliv evropským.

"Na jak dlouho?" zeptal se od volantu Andrew Coen, aby přerušil trapné mlčení.

"Cože? Aha. Sama nevím, pane... pane..."

"Jsem Coen, ale neříkej mi pane, já totiž žádný pán nejsem. Jmenuju se Andy."

"Těší mě. Viktoria. Vik pro přátele." Byl jí sympatický, protože nedělal tak veledůležitého jako Warnesová. Mohlo mu být pětatřicet. Byl menší, tmavovlasý, na sobě obnošené šedivé sako s koženými nášivkami na ramenou.

"Líbí se ti New York?" zeptal se.

"Strašně moc. Zatím jsem neměla moc času porozhlédnout se tu." Pohlédla na jeho sako a zeptala se: "Střílíš z brokovnice?"

Zvedl překvapeně zrak od řízení. "Já? Proč myslíš?"

"Podle kůže, co máš na saku, na ramenou. Tohle nosí sportovní střelci."

"Ne, ne. To je náhoda. Prostě, takhle jsem to sako koupil. Víš, ve skutečnosti jsem sport opravdu dělal, ale ne střelbu na asfaltové holuby, nýbrž kendo, jestli ti to něco říká."

"Kung-fu?"

"Ano, boj dřevěnými holemi namísto mečů. Co se týče střelby, nemám ji rád, ale u Warnesový je po téhle stránce klid. Nevytáh jsem zbraň ve službě dobrý tři roky." Eskamotérsky projel mezi dvěma velmi blízko stojícími vozy. "Ty... jsi Evropanka?"

"Jo, narodila jsem se v Basileji, ale žiju ve Státech."

"Takže Švýcarka?"

"Jo, původem." Lhala už tolikrát, že sama začínala věřit tomu, co říká.

"Ty jsi zástupce Warnesové?" zeptala se, ve snaze trochu muži za volantem zalichotit.

"Kdepak zástupce, jen řadový pěšák, ale mám vedle ředitelky kancl, takže mě úspěšně používá jako holku pro všechno. Jestli někoho zastupuju, pak je to specialista na software a taky trochu dělám do slaboproudu. Když se potřebujeme nabourat někomu do bankovního konta, do počítače, případně otevřít nějaký ten zámek obdařený číselným kódem."

"Zajímavá práce. Už tu děláš dlouho?"

"No jo, naverbovali mě během služby u námořnictva, zrovna jako Warnesovou. Jenže ta měla víc štěstí, šla hned na ředitelský post." Coen se ušklíbl. "Na to, abych jí zastupoval nemám dost ostrý lokty a taky kádrově jsem na tom bledě."

"Jak to?"

"Mám příbuzný v Libanonu a občas se s nimi i setkám."

"To někomu vadí?"

"Řek bych, že jo. Když si to dáš do rovnice, žádný dobrý výsledek z toho pro mě nevyplývá. Warnesovou zastupuje Longfeld, pokud tě to zajímá. Myslím, že se pro to dobře hodí."

"Grázl?" zeptala se věčně a řidič se tomuto hodnocení zasmál: "Jo, trochu jo, tak akorát." Před křižovatkou přibrzdil. "Cigaretu?"

"Ne, díky."

"Víš," zapálil si, "aby v branži moh člověk udělat kariéru, chce to buď silný žaludek, anebo vlivného strýčka. Jako máš třeba ty."

"Já?!" opáčila Rojanová překvapeně.

"No jo. Šéfka povídala, že tě tlačí někdo z Washingtonu."

"Tlačí? To je přehnané."

Auto přešlo Williamsburg Bridge, opustilo Brooklyn a zamířilo do městské části Manhattanu, do

Bowery. Rojanová si fascinovaně prohlížela vysoké newyorské budovy. Pak náhle řekla: "Neukázal bys mi trochu město, Andy? Třeba Central Park?"

"Nemám moc času, musím se vrátit, radši jindy. Anebo ne, zajedu k Central Parku, na jeho okraj, pak tě hodím domů. Ředitelka chvíli počká, ne?"

"Děkuju."

Zamířil po Avenue of Americas směrem k severu. "Hele!" řidič přibrzdil a ukázal rukou ven z vozu.

"Podívej, tamhle je televize! Něco se tu děje!"

"Zajeď tam, Andy, podíváme se."

"To bude u Hiltonu. Tak jo, kašlem na Central Park, uděláme si malou zajížd'ku." Odbočil vlevo na 53. ulici. Před hotelem najel na chodník a zastavil.

U hotelu Hilton stál přepychový bílý lincoln, dlouhý snad sedm metrů. Televizní kamery byly zaměřeny na hotelový vchod, kolem něhož stálo mnoho lidí, v čele s hejnem fotografů. Lidé, zejména mladí, čekali tiše a trpělivě za policejními zábranami.

Když se ve dveřích hotelu objevila vysoká tmavovlasá dívka s doprovodem osobních strážců, začalo boží dopuštění. Fanouškové prorazili policejní zátaras a nahrnuli se bezhlavě pro autogram.

"Podívej!" řekl Coen. "Jestli tohle není Perézová, tak at' visím!"

"Kdože?"

"Přece Wyona Perézová, ta covergirl! Krásná holka!"

Rojanová se pokusila zrakem proniknout do chumlu fanoušků. A skutečně, byla to ona!

"Je! Je to Wyona!!" vykřikla nadšeně. "Andy, počkej chvílku, prosím! Jenom chvílku!" Než mohl cokoli udělat, jeho spolujezdkyně vyskočila z auta. Pokusil se jí zadržet, ale nepodařilo se mu to.

"Hej, Vik! Viktorie!! Neblázni, počkej, nechod' nikam! Rojanová!!"

Vůbec ho nevnímala. Coen vypnul motor a vyběhl za ní.

Prodírala se klubkem fanoušků, vyskakovala, a přes ramena ochranky mávala oběma rukama.

"Wyono!! Wyono!! To jsem já!"

Coen se s námahou pokusil dostat skrz zástup. Nešlo to, a tak jen bezmocně přihlížel a kroutil hlavou. Pěknej cvok, tahle holka!

"Wyono! Haló!!"

Topmodelka podepisující svou velkou fotografii, ji konečně zaslechla. Zvedla velké hnědé oči.

"Vik?! To snad není možné!" Kvapně odevzdala podepsanou fotku, uchopila svou známou za paži a doslova ji vytáhla z davu lidí přes členy ochranky k sobě, objala ji a políbila na obě tváře.

Rojanová přestala vnímat televizní kamery a nezaznamenala ani déšť fotoblesků, který tuto scénu provázel.

"Pojď, sednem si v autě." Perézová jí pomohla vsoukat se do přepychové limuzíny. "Právě jsem měla setkání s novináři," vysvětlovala.

Coen, stojící opodál, zjevně nechápal nastalou situaci.

Rojanová usedla vedle topmodelky, a ta ji uchopila za ruku a znovu přitiskla svou tvář k její. "Ani nevíš, jak ráda tě vidím. Už z toho podpisování úplně blázním! Těší mě zájem fanoušků, ale občas je to přece jen poněkud únavné. A kde se tady bereš, ty, Vik? Co vůbec děláš v New Yorku?"

"Jsem tu řekněme pracovně, víš?" Dívala se na Wyoniny velké tmavé a rozzářené oči. "A ty?"

"Natáčím v New Yorku klip, zítra odlétám, všechno probíhá v hrozném fofru," stěžovala si.

"Pozvala bych tě na večeři, ale nevím, kdy natáčení skončí a jestli pak budu mít čas.

"Jsem na tom s časem taky bledě, čekají mě nepříjemné povinnosti, a venku teď kolega." Ukázala palcem přes rameno.

"Rozumím. Asi bude lepší sejít se v klidu někdy v Evropě, v Bonnu, tak jako posledně," poznamenala za okamžik Wyona.

"Souhlasím."

"Copak dělá Dora, je tady teď s tebou?"

"Kdepak, měla problémy, je to na delší řeč." Nechtěla tuto hezkou chvílku narušit smutnou zprávou o Dořině smrti. "Nepodepsala bys mi fotku pro mého kolegu? Má tě moc rád."

"S radostí," souhlasila topmodelka a z mahagonové přihrádky vyňala barevnou fotografii o velikosti menšího plakátu. "Co ty? Máš mně ještě ráda? Chceš i ty mou fotku?" zeptala se topmodelka lehce

koketně a přimhouřila oči.

Návštěvnice se pousmála. Vzpomněla si na mazlivé sblížení s touto krásnou covergirl, které nedávno prožila na jednom společenském večírku v Bonnu. Položila jí dlaň na koleno: "Samozřejmě, že tě mám ráda, Wyono, a nikdy mít nepřestanu. Nosím tvůj obraz neustále ve své paměti, a proto žádnou fotku nepotřebuji."

"Tos řekla moc hezky." Přiblížila k návštěvnici svůj obličej a něžně ji políbila velkými, krásně tvarovanými rty. "Co mám napsat tvému příteli?"

"Napiš tam *Andymu ze srdce Wyona*." Vzala pak fotografii a stočila ji do ruličky. "Musím už jít, měj se fajn."

"Uvidíme se v Evropě, Vik, nezapomeň!"

"Jak bych mohla..." Rojanová vystoupila z lincolnu a nechala se znovu od přítelkyně obejmout. Pak se otočila a očima hledala Coenův vůz.

"Zjistils něco, Bene?" zeptala se Warnesová napjatě a vyklepla poslední cigarilo z krabičky.

Usedl. "Moc kouříš, Stefanie."

"To teď nebudeme řešit."

"Nepotěším tě." Jeho vážný výraz dobře korespondoval s tím, co řekl. "Mám špatné zprávy. Kontaktoval jsem naši pobočku v Basileji. Žádnou Rojanovou, co by se tam narodila a odpovídala té naší, zatím nenašli."

"Dalo se čekat," ušklíbla se. "Co její předchozí bydliště, odpovídá?"

Zhluboka se nadechl. "Na udané adrese v Denveru je sice hlášena, ale nikdo ji tam nikdy neviděl."

"Fajn. A dál?" Vyfoukla kouř směrem ke klimatizaci.

"To je zatím vše, ale ještě jsme neskončili prohledávání armádních databází."

"Dobře, Bene. Teď ti zas ukážu něco já. Mimochodem, díval ses včera na večerní zprávy?"

"Bohužel ne, měl jsem snad?"

"Tos měl." Warnesová mu hodila výtisk ranních novin. Místoředitel vzal noviny do rukou a ihned ho upoutal ho palcový titulek:

Topmodelka Perézová v New Yorku!

Pod těmito písmeny byly dvě velké fotografie a nemalý nadpis:

Stará přítelkyně nebo sympatie na první pohled?

Longfeld si prohlížel detail dívky objímající se s Wyonou Perézovou. "Není to snad...?" zalapal po dechu.

"Jistě," přisvědčila. "Rojanová. Naše Rojanová. Představ si, Bene, že to bylo včera večer i v televizních zprávách. Počkej, pustím ti to, nechala jsem si udělat kopii." Vsunula kazetu do přístroje a zapnula video.

"A hele, tady je Coen, ne?" ukázal prstem na obrazovku. "Jak se tam vůbec dostali?"

"To nevím, vyslechnu Coena, až přijde. Měl Rojanovou zavést domů."

"Stopni to video. - Podívej, Rojanová má něco v ruce! Když lezla k Perézový do auta, tak nic neměla!"

"Máš pravdu. - Bene, co kdybys prověřil taky Perézovou, jestli na ni agentura něco má? Musíme zjistit, oč se tu jedná. Tahle hra jde zatím mimo nás."

"Zařídím to hned," řekl Longfeld a kvapně kancelář opustil.

Warnesová zvedla telefonní sluchátko. "Už je tam Coen? Co? To jsi ty? Přijď ke mně! Hned!"

Když vstoupil, okamžitě poznal, že je ředitelka nadmíru rozzlobená. "Přála jste si, madam?"

"Pojď dál a zavři!" křikla na něho a hodila mu novinový výtisk. "Co má tohle znamenat!? Pročs mi nic nehlásil?!"

"Madam... netušil jsem, že je to důležitý."

"Všechno je důležité, a všechno neobvyklé se má hlásit. Co ti o tom řekla?"

"Rojanová? Jen to, že se s Perézovou znají z Evropy, z nějakých VIPs párty."

"A pročs jel k Hiltonu?! Měls ji zavézt domů!"

"Rojanová mě poprosila..."

"A tys jí samosebou vyhověl."

"Ano, madam. Udělal jsem chybu?"

Ředitelka mávla rukou a pak již mírněji řekla: "Nevíme, co je ta holka zač, a ty si ji klidně voziš po městě! No dobře, nechme to. Vzpomeň si ještě, neměla něco v ruce, když se vrátila?"

"Jo, fotografii."

Ředitelce zasvítily oči. Tak přece! "Jakou fotografií?"

"Přece fotku Perézové. Pro mně. S věnováním. Mám ji na stole pod sklem. *Andymu ze srdce Wyona.*"

Zavřela na chvíli oči a těžce vydechla. "To je všechno. Můžeš jít."

Coen se otočil, aby odešel, ale do místnosti vpadl Longfeld: "Můžu před ním?"

"Jistěže můžeš. Mimochodem, Coen nastoupí na tvé místo, až odejdeš."

"Cože?! On?? Myslel jsem, že Shurley."

"Shurley je alkoholik a hazardní hráč. Já potřebuju spolehlivého člověka a to Coen je."

"Jak myslíš, ale jen jestli ti to nahoře schválí." Coen nečinně sledoval, jak se ti dva o něm baví.

"Co teda máš?" zeptala se Warnesová ostře.

"Perézová je registrována jako spolupracovnice washingtonského ústředí," prohlásil Longfeld chmurně. "Tu a tam pro ně dělá, za tučný honorář. Zejména pašuje naše lidi ve svém technickém týmu ven, do některých problematických zemí."

"Takže její setkání s Rojanovou nebyla náhoda."

"Asi ne. I když... já původně myslel... že mohlo jít nejen o náhodu, ale třeba taky o nějaký... možno říct... osobní vztah. Perézová se orientuje na ženy, to je všeobecně známo, a Rojanová je mladá a hezká. Jenomže, teď se to všechno jeví v úplně jiném světle, že?" Longfeld se kousl do spodního rtu a zeptal se: "Nemáš trochu skotské?"

Warnesová otevřela barovou skříňku. "Posluž si."

Labužnický se napil. "Mám ještě další nepotěšující zprávy. Poslouchej dobře: našli jsme Rojanovou v tajném registru Národní bezpečnosti."

"Cože?!"

"Slyšelas dobře. I s fotografií. Jenom má jiné DOB a bydliště."

"Jiný rok narození?"

"Jo. Ale podle podobenky to ona je. Nemohl jsem se moc vyptávat, víš, jak blbě se s NB spolupracuje. Radši jsem nekontaktoval naše místní agenty, abychom na sebe neupozornovali, ale Rojanovou tam podle všeho osobně nikdo nezná. Nikdo ji neviděl ani v místě, kde má bydlet."

"No sbohem," řekla Warnesová ztrnule. "Ještě něco?"

"Bohužel. - Jeden náš člověk na ministerstvu obrany sehnal informace z vojenské základny Fort Holiberd. I tady jsme Rojanovou našli, a to v registru vojenské kontrarozvědky. Opět, fotka souhlasí, rodné číslo je jiné, bydliště formální."

"Hm... dostali jsme se do nehezké šlamastiky, Bene," zkonstatovala zdrceně Warnesová.

"Rojanovou sem někdo nasadil. Proto ty neexistující spisy." Otočila se na Coena a přikázala mu:

"Všechny tvé úkoly převezme Harrisová. Ty se nalepíš na Rojanovou. Nehneš se od ní ve dne v noci. Chci vědět o každém kroku, který udělá, pochopils?!"

"Ano madam, ale... pracujeme s Harrisovou na akci *Effective dump* a... jedná se o..."

"O tu lapálii s Jonesovou firmou?" Otočila se na Longfelda: "Nechápu, proč tuhle věc máme dělat my, když je to záležitost FBI."

"Možná, že k tomu ústředí nechce FBI pustit, kdo ví?" polemizoval místoředitel.

"Madam," ozval se znovu Coen. "Sledujeme Jonesovu firmu už skoro měsíc. Teď sídlí v hotelu

Helios na 54. ulici a my máme za úkol vytáhnout data z jejich počítače. Na první pohled to vypadá jednoduše, jenže... oni nejsou napojeni na žádnou síť. To znamená, že musíme vlézt do jejich pokoje a napíchnou je přímo tam."

"Co tím chceš říct, Coene?" přerušila jeho řeč Warnesová. "Jak tohle souvisí se sledováním Rojanové?"

"Tím chci říct, že jsme akci v hotelu Helios ještě nenaplánovali a když budu já sledovat Rojanovou... zkrátka, Joan Harrisová nemá zkušenosti a nejsem si jistý, zda sama zvládne přípravu téhle akce."

"Bude muset. Pak to zkontroluješ. Kolik máte času na přípravu?"

"Pevný termín není, madam. Ústředí nám dalo čas do konce tohoto týdne."

"Dobře, Andy. Budete pracovat na Rojanové. Všechno mi okamžitě hlase. Otočila se na místoředitele: "Ty zaříd', aby jí napíchnli telefon a sežeň o ní další informace."

VII.

Warnesová zvedla do výšky přeloženou novinu. "Musím říct, že jste se činila. Jste tu druhý den a už jste byla v televizi, píše o vás bulvární tisk... Rozhodně jste neztrácela čas."

"Pouhá náhoda," řekla Rojanová. "Poznala jsem se s Wyonou na..."

"Já vím," mávla rukou. "Poznaly jste se v Evropě. Nechme to radši být." Na chvíli se odmlčela.

"Chtěla jsem vám ještě říci, slečno, že máte objednaného jazykového lektora. Sejdete se s ním ve čtrnáct třicet v místnosti osmdesát dva ve druhém podlaží. Počítejte s tím, že se vám nebude příliš věnovat, nejsme výukové středisko v Monterey. Obdržíte pouze materiály k samostudiu." V tu chvíli si znovu povšimla krátkých nenalakovaných nehtů na rukou Rojanové. Proč si je sakra nelakuje? Proč není načesaná a naporáděná blběna jako ostatní stážistky? Proč jenom není neschopná, hloupá kurvička? Nemuseli by mít tolik starostí navíc. Všechno by mohlo jít v klidu, postaru.

"Děkuji, madam, a na shledanou."

Warnesová se místo odpovědi ušklíbala. "Teď můžete jít."

Místoředitel Longfeld zaklepal na dveře kanceláře a po chvilce váhání vstoupil. Chvilí stál a čekal, pak si sedl.

"Rojanová je údajně chápavá," řekla mu ředitelka, sotva zavěsila. "Práci v přijímací kanceláři zvládla během hodiny."

"Právě jsem ji potkal, vypadá zajímavě, je i dost hezká, i když trochu studená."

"Máš o ní nové info, Bene?"

"Pouze neověřené."

"Ven s tím, horší už to být nemůže." Rezignovaně mávla rukou.

"Může. Můj kamarád na Obráně se před pár dny účastnil narychlo svolaného interního vojensko-zpravodajského shromáždění v Pentagonu. Bylo to s vyloučením veřejnosti, takže tam nepustili ani novináře. Můj známý si povšiml našeho ústředního ředitele Bensona, prý se tam dobře bavil s nějakým plukovníkem a mladou ženou. Ta holka byla v uniformě kapitána, při oslavě seděla v představenstvu na pódiu u jednoho stolu s ministrem, Bensonem a všemi těmi papaláši. Údajně dostala vyznamenání za zranění v boji. Jmenovala se Viktoria Rojanová a byla ze sborů OSN." Když spatřil ředitelčin zničený obličej, přestal na chvíli mluvit.

Warnesová sevřela rty a za chvíli propukla v hysterický smích. "U jednoho stolu s ministrem??!!!"

"Jo. A její angličtina byla prý bez vady." Opět se odmlčel.

"Pokračuj, a nešetři mě."

"Zajímal jsem se o Rojanovou dál. Na ministerstvu mi bylo oficiálně řečeno, že působí jako

konzultant na Golanských výšinách. A neoficiálně, že se prý podílí na supertajné operaci jako instruktor při výcviku partyzánů bojujících v Nikaragui proti MPLA. Ovšem, jestli tam Rojanová skutečně je, nikdo neví."

"Není tam, protože je tady," zašeptala ředitelka nepřítomně. "Jdou po nás!"

"Myslíš?"

"Určitě. Vidíš přece jasnou souvislost. Benson sem tu ženskou poslal. Nic na nás nahoře nemají, pracujeme dobře, a tak hledají nějakou záminku, nějaký důvod, aby náš úřad zrušili. Víš, že už se o tom na ústředí několikrát jednalo." Ředitelka byla bledá a hlasitě dýchala.

"Není ti nic?" Natočil jí pohár vody.

"Děkuju."

"Rojanová je Bensonův fízl. Chtějí to tu zavřít. Nebo se chtějí zbavit mě a na mé místo posadí někoho jiného. Už mě do agenturních statistik nepotřebují."

"Tomu nevěřím. A i kdyby, musíme se bránit."

Zaklonila hlavu a promasírovala si prsty spánky. "Poslyš, Bene, na tom shromáždění v Pentagonu muselo být přece spousta lidí. Jak to, že si ten tvůj známý zapamatoval dobře zrovna tuhle ženskou?"

"Za prvé: bylo tam málo žen. Za druhé: seděla nahoře na pódiu, a za třetí: měla čerstvé zranění na uchu. Můj kamarád si všim právě toho. Na levém uchu nahoře jí malý kus chybí.

Sáhla po radiostanici. "Coene?! Zjisti, jestli má Rojanová zranění na levém uchu! Co?! Jak? Já nevím jak! Něco si vymysli, a rychle, je to důležité!"

Protože šlo vše podle plánu, byla Rojanová byla celkem spokojená. Práce v přijímací kanceláři nebyla náročná a dá se říct, že jí vcelku vyhovovala. Jediným stínem v jejím dosavadním newyorském pobytu byla snad pouze podezřívavost a odtažitost ředitelky Warnesové. Pevně doufala, že se i tato potíž časem nějak podá.

S rozkoší vystavovala nahé tělo chladnému slunci UV záření v příjemném prostředí health clubu Paradise. Vzpomínala na setkání s Wyonou Perézovou a její mysl zabloudila i k Doře. Měla zavřené oči a snažila se zbavit všech stresujících zážitků, jež v posledních dnech prožila. Po dvaceti minutách se zvedla a vyšla ze solária zpět do tělocvičny. Dala si ručník kolem krku a vylezla na rotoped. Rozhlédla po tělocvičně. Na jejím druhém konci zaznamenala muže zvedajícího činku; ten člověk jí byl povědomý. Mohl by to být Coen? No jistě! Je to on! To je ale shoda okolností! Nebo že by to náhoda nebyla?

Zvedla ruku a zamávala na něj. Nezahlédl ji, a tak pohyb paží zopakovala. Konečně zareagoval, pokynul jí a za chvíli přišel. "Ahoj," řekl a ještě rychle oddychoval.

"Ahoj. Taky si trápíš tělo?"

"No jo, ale už končím. Víš co? Jestli chceš, počkám na tebe a odvezu tě."

"Fajn. Já už taky skončím. Byla jsem se opalovat."

Když slézala z rotopedu, Coen ukázal rukou na její levou tvář a zeptal se: "Všim jsem si, že máš něco s uchem."

"Bohužel," scísila si tmavé vlasy dozadu. Pak se k němu otočila levou tváří. "V Belgii jsem měla autonehodu."

"Nepříjemný," poznamenal Coen soucitně. "Půjdu napřed. Počkám v autě."

Coen odvezl svou novou kolegyni až k domu a když opustila vůz, zamířila k jeho překvapení do malého obchodu s potravinami. Zneklidnělý muž zaparkoval vůz za nejbližším rohem a klusem běžel zpátky. Pak nahlížel skrz sklo do obchodu, kde spatřil svou kolegyni hovořit u pultu s prodávacem. O čem se ti dva bavili mohl jen odhadovat. Kruci, mít tu tak odposlech!

"Je tu nějaká paní Rojanová? Má telefon," oznámil hlasitě prodáváč. "Vezměte si to, někdo vás

volá."

"Děkuju." Otočila se k prodavači bokem a opřela se o pult. "Tao?" ozval se neznámý hlas ze sluchátka.

"Tao slyší."

"Jak vás přijali?"

"Chladně, ale seriózně."

"Nenechte se splést. Je to horší, než jsme předpokládali. Vrtají se ve vaší minulosti, sledují vás, v bytě máte napíchnutý telefon."

Toto sdělení ji moc nepřekvapilo. S podobnou aktivitou zřejmě souvisí i setkání s Coenem v tělocvičně. "Aha. A co mám dělat?"

"Čekejte. Postaráme se, aby vás přestali šmírovat."

Položila zamyšleně sluchátko. Člověk, který jí právě volal, musí být někde blízko, jak jinak by věděl, že šla na nákup! Smithova mafie funguje opravdu bezchybně. Na druhou stranu to ovšem znamená, že je sledována více skupinami té samé služby.

Když opět vyšla na ulici, utíkal Coen zpět k vozu informovat ředitelku Warnesovou.

"Cože? Jak to, že nevíš kam z obchodu volala?!" musel vyslechnout. "Zjisti to! Cože?! Nějak si porad', krucinál! Zeptej se prodavače, zavolej na centrálu!"

"Madam, nemoh jsem do toho obchodu za ní, všimla by si mě."

"To je přece evidentní!" zasyčela do radiostanice Warnesová. Opřela si čelo o ruce a zavřela oči. S Rojanovou přišly do New Yorku problémy. Nic než problémy...

Drnčení telefonu znamenalo nepříjemné probuzení. Cukla sebou leknutím a protřela si ospalé oči. Dnešní noc prospala ve své kanceláři. Něco podobného neudělala už řadu let. "Warnesová," řekla dutě do telefonu.

"U aparátu Shurley. Madam, před vchodem stojí ředitelovo auto."

"Jaké ředitelovo auto?"

"Ústředního ředitele Bersona. Myslel jsem, že by vás to mohlo zajímat."

"Děkuju." Praštila se sluchátkem a začala se kvapně upravovat. Už je to tady! Ústřední ředitel přijel neohlášený! Bože můj, co teď? Roztřesenou rukou si přepnula obraz z venkovní kamery, nainstalované naproti na budově, na svůj projektor. A opravdu! U vchodu Impexu stála velká černá limuzína s anténami na zadní kapotě.

Za pár chvil se ozvalo zaklepání.

"Dál!" zvolala rázně, leč přátelsky. Usedla do křesla a nasadila profesionálně úřední výraz. Dveře se otevřely a do kanceláře vstoupil vysoký muž v černém svrchníku. Sňal z hlavy černý klobouk se širokým okrajem a zůstal stát mezi dveřmi.

Ihned ho poznala, přestože to nebyl ředitel Benson. Párkrát se s ním potkala na schůzkách velení ve Washingtonu. Věděla, že se jmenuje Smith, plukovník John Smith z velitelství SOF. O pravosti jeho jména samosebou pochybovala a myslela si, že tenhle člověk zřejmě ani žádné pravé jméno nemá. O Smithovi se říkalo, že je pravou rukou ředitele Bersona, se kterým ho pojí velmi temná minulost. Warnesovou zalil pocit strachu.

"Jmenuji se Smith," řekl návštěvník.

Zatvářila se mile i přesto, že jeho funebrácký vzhled v ní vyvolával pocity právě opačné. "My se přece známe, plukovníku," poznamenala tónem vyjadřujícím skutečnost, že jsou oba na téže lodi.

"Jste stále neobyčejně půvabná, madam," řekl Smith galantně, ale cynický výraz jeho tváře se hostitelce nezamlouval.

"Děkuji," odvětila. "Posad'te se. Co pro vás mohu udělat?"

Nadechl se a v jeho ruce se objevila přeložená žlutá obálka. "Madam, jsem tu z pověření ústředního ředitele. Požádal mě, abych vám, až budu mít cestu okolo New Yorku, předal vámi hledanou složku s kódovým označením **Tao**."

"Ach?" Vzala obálku a otevřela ji. Očima přehlédla agenturní symbol v levém horním rohu i věty

REPORT CLASS. TOP SECRET

Pak její zrak utkvěl na kolonce **Object**. Zde stálo lakonické: *file Tao*
Hned nato se začetla do vytištěného sdělení:

Dodatečné instrukce ke spisu Tao:

Zajistit Tao-vi status vedoucího pracovníka s přístupem k veškerým písemnostem i databázím vaší expozitury. Vydat Tao-vi zbraň dle jeho výběru.

Jakékoliv další aktivity ohledně zjišťování informací v souvislosti se složkou Tao jsou v přímém rozporu se zájmy hlavního stanu naší služby.

Ředitel Stuart Benson v.r.

"Rozumím," kývla bez zaváhání.

Návštěvník povstal, aby odešel. Na chvíli se zastavil a nelibě poznamenal: "Ještě maličkost: jeden váš zaměstnanec, místoředitel Longfeld, nám způsobil dost problémů. Jak v tuzemsku, tak v Evropě. Zajímal se o **Tao** tak aktivně, že vzbudil pozornost velké většiny místních informačních zdrojů."

"Musíte prominout, plukovníku, ale neměli jsme tušení, že **Tao**..."

"Jistě, jistě," zabručel. Pohlédl jí zblízka do očí: "Váš místoředitel najezdil spoustu kilometrů ve své honbě za spisem **Tao**. On není opatrný šofér, rád jezdí riskantně a překračuje povolenou rychlost. V novinách stále píší o dopravních nehodách... Měla byste panu Longfeldovi doporučit snížení rychlosti. Malá technická závada na voze může v nepřiměřené rychlosti zapříčinit velké neštěstí."

"Zařídím to, plukovníku, spolehněte se," ujistila návštěvníka po této neskrývané výhrůžce.

Místoředitel Longfeld se ozval až za tři hodiny: "Omluv mě, Stefanie, vím, žes mě sháněla, ale nemohl jsem..."

"Měls nehodu, že?"

"Jo, nějaký blbec mě vytlačil ze silnice. Jak to sakra víš?"

"Intuice," řekla Warnesová.

"Mám číslo toho grázla, zjistíš mi ho?"

"Nebude v registru, nenamáhej se, všechno ti vysvětlím, až se vrátíš."

"Okay... Sehnal jsem další velmi zajímavé informace o..."

"Zadrž, Benjamin! Víím, o kom je řeč. Povíš mi to pak."

Bylo sedmnáct třicet, když Rojanová opustila health club Paradise. Sotva se přiblížila k vozovce, od okraje protějšího chodníku se odlepil tmavý ford a zastavil těsně u ní. Ihned poznala Smitha, sedícího za volantem, a tak s radostí, že ho opět vidí, nastoupila do jeho vozu. "Váš přízvuk se za těch pár dní hodně zlepšil," konstatoval. "Mluvíte jako rozená Newyorčanka."

"Díky, plukovníku, snažím se."

Smith věčně pokračoval: "Zítřka si vytáhnete z počítače veškeré info ohledně akce *Effective Dump*."

"Dobře a dál?"

"Zúčastníte se *Effective Dump* spolu s Coenem. Nahradíte jeho kolegyni Harrisovou, která bude nemocná. S Warnesovou se nebavte, prostě jí to oznamte."

"Nebude dělat problémy? Někdy je s ní těžká řeč," zdvihla obočí Rojanová.

"Domluvili jsme jí, bude vám zobat z ruky." Smith se pousmál.

"Oč půjde v té akci?"

"Vlastně to ani pořádná akce není, jen prkotina. Jedná se o sledovačku firmy Jones, sídlící momentálně v hotelu Helios na 54. ulici. Coen přehraje data této firmy z jejich počítače na svůj. Vy budete hlídat. Cestou z hotelu musíte řídit vy. Zajedete, kam vám teď ukážu." Pomalu objel budovu

hotelu. "Tady vpravo, a zas vpravo, do téhle slepé uličky. Vidíte ty kontejnery? U nich zastavíte."

"A pak?"

"Ostatní nechte na mně. I když jde o rutinu, přesto si dávejte pozor. Jones a jeho chlapci nejsou zrovna domácí mazlíci, navíc, jsou zahnaní do kouta. K tomu připočtete fakt, že Coen je v terénu jednou za uherský rok, takže buďte radši opatrná."

Místoředitel Longfeld sevřel rty: "Ty tedy tvrdíš, že má autonehoda..."

"Jistě," přisvědčila Warnesová. "Je to poslední varování."

Otřel si rukou tvář; měl na ní šrámy a odřeniny. "Víš... nejradši bych ti ani neříkal, co jsem o Rojanové slyšel. Tedy, jsou to pouhé dohady, ale zdá se, že všechno do sebe zapadá."

"Povídej. Teď už je to jedno. O moc horší to být nemůže."

Longfeld se zhluboka nadechl: "Opět říkám může. Na ústředí ve Washingtonu se mluví o velké střílečce v Německu, nedaleko holandské hranice. Tuto informaci prý mají jednak zprostředkovaně, od BPHQ, a jednak přímo od Němců. Místní rezidentura našich služeb spolu s německými kolegy prý odklízeli rozstřílené tříčlenné komando. Rozumíš, profíky; speciály, neprůstřelné vesty, zaměřovače na zbraních, střely s těžkými jádry, ne ferronikl, ale snad dokonce uran."

"Moc zajímavé," vyfoukla kouř. "A jak to souvisí s Rojanovou?"

"Hned se dozvíš: povídá se, že právě z německého hlavního města mohla být řízena stockholmská likvidace ministra Thorpeho. Vojenské radarové stanice, nebo možná satelity, zachytily v den atentátu nad severními německými hranicemi malé letadlo s kurzem na Stockholm. Letadlo se pohybovalo velmi nízko nad zemí a pilot nereagoval na výzvy k identifikaci. Hraniční vzdušná obrana požádala velení, aby pro jistotu povolili kontrolu letounu. Zkrátka, vynutit přistání. Jenže z velitelství přišel striktní příkaz nechat to být. Kdo přesně tento rozkaz vydal, nikdo neví. Spekuluje se, že to byl někdo ze samotného ústředního spojeneckého štábu."

"Pozoruhodné."

"Nejhorší na celé věci je to, že pouze několik hodin po švédském atentátu se totéž letadlo vracelo ze severu opět do Německa. Samozřejmě, zas přišla instrukce letoun ignorovat."

"To snad ne?!" Warnesová zbystřila pozornost. "Že by v té Thorpeho věci měla prsty naše agentura?"

"To já nevím. Víím ale, že jen pár desítek kilometrů od místa, kde toto malé letadlo přistálo, u jistého německého motelu, došlo k nevysvětlenému výbuchu osobního vozu a že místní policie hledá neznámou ženu, která s tímto vozem přijela. Je to zřejmě ta samá žena, která se účastnila oné přestřelky poblíž holandsko-německých hranic. Podařilo se totiž zkontaktovat řidiče jedné sanitky, která se na tomto místě pohybovala. Ten vypověděl, že vezl načerno doktora ke střelným zraněním. Údajně šlo o dvě mladé ženy provázené mužem. Jedna z žen měla zranění na lýtku, druhá na hrudi a na levém uchu."

"Rojanová!" pronesla temně ředitelka.

"Jo. A ten neznámý, co mluvil s lehkým americkým přízvukem, mohl být Smith. V Německu vystupoval pod jménem Oscar Jacobsen," pokračoval Longfeld. "Můj kamarád z ústředí mi mezi čtyřma očima řekl, že Smith před lety spolupůsobil při koordinování likvidační strategie. Tehdy šlo o nepohodlné politiky v zahraničí." Longfeld se zatvářil velice vážně. "Můj přítel na velitelství doporučuje, abychom dali od téhle záležitosti ruce pryč. Tvrdí, že pokud je Rojanová v tajném registru NB, mohla by třeba dělat i pro Y-5."

Warnesová se zimničně otrásla. "Bože můj...! Tak ono tohle oddělení opravdu existuje?! Ani mi to radši neříkej."

Pokrčil rameny a bezděky sledoval její vytřeštěné oči.

"Dozvěděl ses, proč došlo v Německu k té přestřelce?" zeptala se po chvíli napjatého ticha.

"Komando zřejmě krylo záda hlavní skupině. Po skončení operace došlo k roztržce, nebo prostě

přestali komando potřebovat a zřejmě se ho zbavili."

"Jestli je tohle pravda, máme na krku všehoschopnou profesionálku. Rojanová je ohromně nenápadná a tím i velice nebezpečná. Kdo by ji na tohle tipoval? Myslím, že nikdo."

Prisvědčil. "Napadlo mě, jestli ji sem neposlali někoho..."

"Oddělat?" V očích Warnesové se objevila panická hrůza.

"Snad ne," hlasitě skouzl Longfeld. "To by ji přece nerozkryli."

Nervózně udusila cigarilo. "Máš pravdu, to by určitě neudělali..." Její řeč přerušilo zaklepání na dveře. "Dále," zavolala ředitelka příškrčeným hlasem.

"Přišel jsem, jak jste chtěla, madam," Coen se nesměle rozhlédl po místnosti.

"Pojď dál a zavři. Poslouchej: okamžitě přestaneš Rojanovou sledovat a zrušíš i odposlech jejího telefonu."

"Rozumím. Stalo se něco?"

"Stalo," odsekla jeho šéfka. "Podle všeho sem byla nasazena z washingtonského ústředí, a to Bensonem. Máme oprávněné podezření, že jde o elitní agentku, využívanou ke specifickým úkolům doma i v cizině řadou organizací; hlavním stanem, ministerstvem obrany, národní bezpečností a bůhví kým dalším. Koluje o ní fáma, že se v minulosti aktivně účastnila politických atentátů."

"Kristepane!" zhroutil se Coen a zakroutil nevěřičně hlavou. "Ona vypadá tak... vznešeně... a taky oduševněle..."

"No právě, to je to nejhorší," poznamenal místoředitel. "A teď po nás ústředí chce, abychom ji zpřístupnili všechny agenturní spisy a dokonce abychom jí vydali zbraň."

"Proč ji neozbrojili přímo ve Washingtonu? To musí mít nějaký hlubší důvod," uvažovala nahlas Warnesová.

Rozhovor byl opět přerušen důrazným zaklepáním a když do místnosti vstoupila Rojanová, všichni přítomní strnuli. Podle výrazu jejich tváří vycítila, že se bavili o ní.

"Potřebuji s vámi mluvit, madam," oslovila ředitelku.

"I já s vámi, slečno," odvětila dramaticky. "Musím se vám omluvit za nevlídné přijetí. Rozumějte, já... netušila... netušili jsme, kdo jste, a tak mohlo dojít z naší strany k jistým přehmatům." Těžce vzdychla a opřela se o stůl. "Náš úřad dnes navštívil plukovník Smith a odevzdal mi poselství od ústředního ředitele Bensona. Máme vám poskytnout veškerou podporu, což jsem přislíbila."

"Děkuji, madam. Vlastně jsem přišla kvůli maličkosti, o níž vás chci požádat."

"Vyjdeme vám vstříc, jak jen to bude možné, slečno. Oč jde?"

"Chtěla bych se účastnit závěru akce, zaměřené na Jonesovu firmu. V databázi to máte, tuším, pod kódem *Effective Dump*."

"Hotel Helios. To budu dělat já a Harrisová," skočil do hovoru Coen. "Je to rutina, pouhé přehrání dat."

"Coene, budeš informovat slečnu o podrobnostech. Můžete to dodělat... ehm... ve třech."

Rojanová se zatvářila nejistě: "Myslela jsem, že zastoupím Joan Harrisovou, kdyby náhodou onemocněla."

Warnesová se podívala na svého zástupce, ten pohlédl na Coena. Coen zavrtěl hlavou. "Harrisová je zdravá jako ryba. Pokud vím, nikdy nemarodila."

Rojanová pokrčila rameny. Pak na ni opět promluvila ředitelka, a to téměř přátelsky: "Od teď máte nárok na služební vůz i na služební zbraň, slečno. Coen vás odveze do newyorského centra, tam sídlí náš zbrojír, jmenuje se Joe Mathis, mi mu říkáme *Geezo*. Je poněkud hrubý, ale snad to přežijete. I já to přežila."

"Musím ti něco říct," začal opatrně Longfeld, když s Warnesovou osaměli. "Je tu problém: v kanceláři mám plný trezor účtů z našich obchodů. Kdyby se Rojanové náhodou zachtělo prohlížet písemnosti, tak nevím."

"Co tím chceš říct?!"

"No... máme jí přece zpřístupnit všechny materiály, pokud o to požádá."

"To ano, ale... o jakých obchodech je řeč? Nevím o žádných *našich* obchodech!" Warnesová na něm visela pohledem.

"Kde myslíš, že bereme peníze? S tím, co nám dává vláda, bychom už dávno skončili! Všechny expozitury načerno podnikají."

"Pročs mi nic neřek?!"

"Neptala ses. Chtělaš, abych opatřil peníze, tak jsem to udělal. Mám majoritní většinu ve čtyřech obchodech se zbraněmi a střelivem tady ve městě."

"To je nezákonné!"

"Já vím. Samozřejmě tam nefiguruje mé jméno, ani nic, co by obchody spojovalo s naší společností. Riziko je v tom, že všechny kšefty neprobíhají košer. Ty firmy... jak bych to řek... obchodují taky načerno, chápeš? Vyvázejí zbraně do zemí s embargem."

"Ježíši, Bene!! Do čeho s'mě to zatáh!" vyskočila Warnesová.

"A co jsem měl dělat?! Z kulantních kšeftů nikdo nebohatne."

"Účty těch grázlů jsou tady, v mém úřadě?"

"Jo. Asi metrác papírů." Longfeld rozhodil bezradně rukama.

"Musíš to skartovat! Okamžitě skartovat!!"

"Stefanie, to by trvalo měsíc!"

"Chci, aby odtud ty papíry zmizely!"

"To by bylo nápadné, všimlo by si toho spousta lidí. Jenom bychom na sebe upozornili," namítal důrazně místoředitel.

Warnesová se sesunula do křesla. "Tak dobře. Dělej jak chceš. Ale co když to Rojanová bude chtít vidět? Pak bude mít ústředí konečně pádný důvod náš úřad nejen zrušit, ale taky zavřít nás na dvacet let do kriminálu."

"Vím o něčem lepším. Zbavíme se Rojanové."

Při těchto slovech jí ztuhly rysy. "Blázníš?! Zabijí nás! Víš vůbec, co jsou její ochránci zač?!"

"Počkej, Stefanie, nech to na mně."

Položila mu hlavu na rameno. "Pomoz mi, Bene, a já udělám, co budeš chtít."

"Tohle neříkej, nebo..." Uchopil ji za ramena.

"Brzdi! Nejdřív vyřešíme tuhle lapálii, a až pak se můžeme bavit o našich dalších vztazích. Souhlasíš?"

"Beru tě za slovo."

"Vysvětli mi tedy, co máš v plánu."

"Jistě. Podívej, Rojanová je Bensonův fízl. Je to mladá holka, potřebuje prachy. Každý fízl se dá uplatit a ona nebude výjimkou."

"Nechám to na tobě. Kolik peněz jsi do zítřka schopen sehnat?"

Longfeld se zamyslel. "Sto tisíc, maximálně sto dvacet. To by mohlo stačit."

"Zkusme to. Nemáme co ztratit. Dáš jí to sám?"

"Ne, to ne. Na předání peněz seženu spolehlivého člověka. Pozvu ji na večeři a místo mě přijde někdo jiný s penězi. A nebo... víš co, nech to na mně, důvěřuj mi, Stefanie." Políbil ji na tvář.

"Mám strach."

"Neboj, dostanem se z toho, uvidíš!"

Vzala ho za ruku.

"Doufám, Bene," řekla, ale nejistota z jejího hlasu přímo číselala.

Longfeld odešel do své kanceláře a zvedl telefon:

"Andy! Poslouchej mě: Pozvi Rojanovou na večeři. Jo. Je to rozkaz ředitelky. Okay... ahoj."

Rojanová seděla na místě spolujezdce a vnímala slabé vrčení motoru. Jejich vůz se pohyboval v městském provozu čile jako ryba ve vodě.

Coen s otázkou chvíli váhal, pak se přece jen osmělil: "Jakou zbraň si vybereš?"

"Devítku. Berettu, co jiného."

"Aha." Přidal plyn. "Člověk se až diví, jak se hezká dívka jako ty dostane k takovýhle práci."

"Víš přece, jak to chodí, Andy," řekla spolujezdkyně bez zájmu cokoliv vysvětlovat. "Jednoho dne to přijde a už to nejde dát zpátky."

"No jo, já vím." Nervózně si odkašlal a pak se neobratně zeptal: "Pořád sama?"

"Skoro pořád."

"Napadla mě taková blbost. Nešla bys někdy... na večeři?"

"Podívej," zatvářila se unaveně. "Na večeři s tebou klidně půjdu, ale pokud jde o to ostatní, třeba o sex, otevřeně ti říkám, že dávám přednost něžnější části populace."

Muž za volantem otevřel v překvapení ústa.

"Neboj, nemám psí hlavu, jsem jinak celkem normální."

"Odpusť, prosím tě, netušil jsem, že... nechtěl jsem tě nějak..."

"To nic, žádný strach, nejsem bláznivá feministka. Nesnáším nakrátko ostříhané zakomplexované ženské, převlečené za chlapy, které se potajmu scházejí v podezřelých lokálech, kam je mužům vstup zakázán. Řekla bych, že je to scestné. Nemyslím si, že každý kontakt s mužem znamená automaticky znásilnění. I když, sama zrovna ty nejlepší zkušenosti nemám. Muži jsou mi blízcí, ale v určitých situacích jsou mi ženy bližší. Neznamená to však, že bych si s tebou příležitostně někam nevyšla."

"Fajn," polkl Coen. Svůj předešlý dotaz považoval za vrcholně trapný. Měl ji pozvat na večeři, ale jak moh sakra vědět, že je lesba?

Celý zbytek cesty do newyorské centrály se už radši na nic neptal a přemýšlel, že se o nastalé situaci musí urychleně poradit s Longfeldem.

Docela malá střelnice v newyorském centru. Rojanová nahlížela dovnitř přes tlusté neprůstřelné sklo; jako bývalá sportovní střelkyně byla zvyklá střílet v prostorné hale, a i zde by očekávala víc místa.

U střeleckých stavů nikdo nebyl, jen čtveřice mužů postávala poblíž malého pultu, sluchátka před sebou, a popíjeli pivo.

Vstoupila dovnitř.

"Geezo Mathis je ten vysokej, šedivej, s plnovousem. Má maskáče. Tomu dej žádanku na zbraň. Já počkám tady," Coen vzal z věšáku sluchátka a opřel se o zeď, polepenou terčí různé velikosti.

Zbrojír Mathis už návštěvníci zaregistroval. Přešel k ní a prohlédl její žádanku: "Přišla jste si pro bouchačku, slečno?"

"Rojanová," dopověděla.

"A co by to mělo být?" zeptal se Mathis ne příliš přívětivě.

"Chtěla bych dvaadevadesátku berettu."

"Tak?" opáčil zbrojír s údivem. Zběžně na návštěvníci pohlédl a ihned ji zařadil; kancelářská myš s evropským přízvukem.

"Není to pro vás zbytečně velký kanón? Proč ne rovnou ráži padesát? Heleďte, nechci vám do toho mluvit, ale co takhle dvaadvacítku nebo sedmpětašedesát? Třeba walthera, hm?"

Zafixovala zrak na nevrlého šedivého vousáče. "Ne, děkuji, jsem zvyklá na devítku."

"Jak chcete," pokrčil rameny, vyměnil si úšklebek s jedním mužem, popíjejícím pivo, a odešel do skladu.

Když se po minutě vrátil, položil na pult omšelou zbraň, která už bezpochyby mnoho let sloužila. Mathis vybral úmyslně nejhorší berettu jakou měl. Pistoli, která zanášela a byla již takřka na odpis. Pro holku do kabelky ovšem musí stačit.

"Tady je vaše zbraň a krabička para," řekl otráveně. "Podepište převzetí. Zde máte od pistole

doklady. Jo, ještě musím vidět vaše dokumenty."

Rojanová cítila, že ji muž odbyl, a nelíbilo se jí to.

"Chtěla bych si pistoli vyzkoušet," pronesla nasládlým hlasem.

Mathis se zašklebil. "To jistě můžete, i když ta zbraň je naprostém pořádku."

Coen, sledující celou scénu, obrátil oči v sloup a chtělo se mu odejít. S Mathisem nebylo radno se dohadovat; všichni věděli jaký je grobián a výtržník. Skupinka mužů u pultu se se zájmem přesunula ke střeleckým stavům v očekávání povedené taškařice, až Mathis tu holku vynese v zubech.

"Umíte s tím vůbec zacházet?" zeptal se pochybovačně.

Nepříjemný tón mu oplátila. "Trochu."

"Trochu nestačí," konstatoval Mathis. "Zbraň musíte to ovládat dokonale, jinak můžete zabít sebe, nebo kohokoliv jiného."

Zatvářila znuděně a zamířila na terč. Coen přistoupil blíž a všichni okolostojící muži odložili plechovky s pivem, aby si nasadili sluchátka na uši. Pak celá skupina zaujatě pozorovala střelkyni.

Vystřelila pětkrát v rychlém sledu za sebou.

Mathis se ušklíbl a přitáhl terč. Všech pět zásahů bylo v kruhu asi deseti centimetrů vpravo dole, mimo kruhy terče. Přestože věděl, že pistole podnáší, přesto řekl: "Rozptyl ujde, ale jinak to nestojí za nic. Strháváte spoušť, slečno, typická začátečnická chyba. Musíte víc trénovat." Přejel ji zrakem od hlavy až k patě a významně se rozesmál.

Sklapla závěr pistole, štítlivě ji odložila a suše řekla: "Já spoušť nestrhávám. Problém spočívá ve zbrani; je špatná a podnáší."

Mathis nasadil shovívavý otcovský tón: "Přece mě nechcete poučovat, dámo! Dělán se zbraněma skoro půl století. Když říkám, že strháváte, tak strháváte!" Potom se na celé kolo rozesmál.

"Okay, uvidíme. Máte tu nějakou malorážku? Pušku?"

"Mám tu skoro všechno, slečno, třeba lehký kulomet." Znovu se velmi hlasitě rozřehtal, hledaje podporu u poblíž stojících známých.

"Dejte mi, prosím, terč na standardní vzdálenost a dvacet nábojů."

Mathis jí za pár chvil donesl pušku a ona obrátila oči v sloup. "Nic lepšího nemáte? Jen tenhle krám?"

Nejdřív pobledl, pak zbrunátněl: "Madam...! Tahle puška...!" snažil se nevybuchnout zlostí. "Tahle puška je naprosto přesně zastřílena!"

"Když to říkáte..."

Hned jak začala nabíjet, všichni pochopili, že tahle dívka žádný začátečník není. Mathis si vzápětí povšiml i jejích rukou; ostříhané nehty, žádný lak. Sakra! Proč se na její ruce nepodíval dřív! Tahle holka nebude kancelářská myš! A když zaujala postoj, bylo nad slunce jasnější, že musí mít střeleckou kvalifikaci.

Kruci, to se pěkně ztrapnil, když ji obvinil ze strhávání spoušti! Měl si její šikovné ruce prohlédnout dřív. Pěkná blamáž! Všichni chlapi z branže v New Yorku si o tom bude vyprávět!

Návštěvnice střílela ránu za ranou a zbrojír se na terč radši nedíval. Když ho posléze přitáhl, nevěděl co říct. Dvacet střel vysekalo v terči centimetr vpravo nahoře od středu jeden velký otvor pohlcující desítku, část devítky a osmičky. Na závodech by tento výsledek platil za plný počet bodů.

"Ještě tvrdíte, že strhávám?" dotázala se Rojanová posměšně.

Těžce polkl: "Tedy... ne, netvrdím to, promiňte," řekl a snažil se nevnímat posměšná gesta svých kamarádů. "Netušil jsem, že jste... ehm... z branže. Podepište mi prosím váš terč, pověsím si ho na zeď. Tak skvělý výkon se jen tak nevidí."

Zkoumavě na něho pohlédla, zda si nedělá legraci. Nedělal, tvářil se naprosto vážně. Vzala od něho fixku a terč podepsala.

"Ještě vaši berettu," utrousil Mathis a znovu ji obdařil vyčítavým pohledem. Pak jí donesl zbrusu novou zbraň z nerezavějící oceli.

"Tahle už vypadá líp, děkuju," řekla Rojanová a opouštěla střelnici s pocitem naprostého vítězství.

Longfeld do sebe obrátil skleničku skotské, ukázal na Coena a řekl: "Jestli je Rojanová na ženský, ulehčí to naši práci. Vím o holce, co jí peníze předá. No a může pro ni udělat i ledacos dalšího, když bude třeba."

"Dobře. Kolik s'dal dohromady peněz?" zeptala se Warnesová.

"Jak jsem řekl, sto dvacet papírů. Nemáš na ty peníze nějaký kufr?"

Otevřela zásuvku svého stolu a vyndala z ní malé šedé pouzdro od přenosného počítače.

"Jen tohle. Bude to stačit?"

"Bez problémů." Místoředitel napěchoval bankovky do pouzdra. Pak vzal ze stolu gumičku a pouzdro s ní přepásal. "Jdem na to, Andy!"

Opustili kancelář a zamířili k výtahu. Výtah za pár sekund přijel a mezi vystupujícími lidmi byla i Rojanová. Velice dobře si jich povšimla. Oba se tvářili nápadně vážně, přičemž místoředitel držel pod paží malé koženkové pouzdro, převázané slabou červenou gumou. Hodnou chvíli přemítala, co asi v pouzdře má.

Monika Chambersová si nakapala na hřbet ruky pár kapek olivového oleje a vetřela si je do pokožky. Nesnášela při práci oschlé ruce. Pohled na hodinky ji ujistil, že se blíží desátá hodina a na tu je objednaný další zákazník. Pan Longfeld má občas problémy s krční páteří, ale jeho návštěvy masérského salónu mají ještě i další důvod: občas chce po ní nějakou menší službu, nesouvisející s profesí masérky; něco předat, vyřídít, s někým povečeřet. Před dvěma lety jí Longfeld pomohl z nemalých nesnází a posléze obstaral místo masérky v health clubu Paradise, patřícímu firmě *Impex International*. Zde byla Monika spokojená, měla svou práci a služby pro Longfelda jí přinášely sem tam nějaký ten dolar navíc. A měla i to, co ji těšilo nejvíc: Samantu, nejhezčí policistku z celého New Yorku. Monika se zadívala na její fotku, kterou měla na stole pod sklem. Copak Samanta teď dělá? Mohla by ji zkusit zavolat...

Z úvah ji vyrušilo rázné zaklepání. Otočila se ke dveřím a úsměv jí ztuhnul na rtech, když spolu s Longfeldem vstoupil do masérského salónku ještě druhý muž. I jeho od vidění znala. Neobvyklá situace; zákazníci na masáže chodívají jednotlivě.

"Ahoj," řekl Longfeld nevesele.

"Ahoj," pozdravila ho tiše.

Otočil se k druhému muži: "Postav se ke dveřím a nikoho sem nepouštěj."

Menší tmavý chlapík s koženými nášivkami na ramenou se otočil a mlčky opustil místnost.

"Krční páteř, jako obvykle?" zeptala se Monika v očekávání problémů.

"Chceš si přivydělat pár babek?"

Zašustil jí před obličejem prsty. "Co takhle pět táců, pusó?"

"Tolik peněz?! A co bych jako měla...?"

Pozvedl malé koženkové pouzdro. "Tohle předáš jedný osobě." Vytáhl ze saka fotku. "Týhle ženský, jmenuje se Rojanová a chodí sem denně ve čtrnáct deset. Pět minut před tím vychází od naproti z Impexu. Rojanová se opaluje, chodí posilovat a nosí vypůjčený zelený cvičební úbor."

Monika si prohlížela tvář na fotce. "Můžu si to nechat?"

"To ne, pusó. Musíš si ji pamatovat."

"Aha."

"Rojanové řekneš," pokračoval Longfeld, "že celý obnos, tedy sto dvacet táců je její, když nebude do ničeho strkat nos, vypadne odtud a nahore nahlásí, že je všechno okay. Jasný?"

"Ano," odpověděla stísněně.

"Hele, pusó," Longfeld se zatvářil výhružně, "kdybys měla hloupý spády s těma doláčema zdrhnout, tak...!"

Nervózně si pročísala účes. "Ale to bych nikdy neudělala."

"Okay, okay. Vím, že jsi rozumná holka, upozornit tě však musím," Napřáhl k ní ruku s pěti tisícovkami. "Abys věděla, že hraju fér, pus, dostaneš prachy předem."

Vzala peníze a s uspokojením je zastrčila do náprsní kapsičky.

"Jo, ještě něco: Rojanová má ráda takový kočičky, jako jsi ty. Tak se podle toho chovej a udělej, co jí na očích uvidíš, hm?"

Zrudla. "To... to... jako chcete říct, že já se... že... že se s ní mám... ?"

"Že se s ní máš vyspat? Přesně to."

Sevřela rty. "Nikdy jste po mně takovéhle věci nechtěl. Tohle já nemůžu! To neudělám! Nejsem děvka!"

"Že neuděláš?" opičil se po ní Longfeld.

"Ne! Kufřík jí předám, ale to druhé..."

"No fajn. Zřejmě s'zapomněla pravidla hry." Hrál jí do náprsní kapsy pláště a zmačkal bankovky v dlani. "Takže jsi zítra bez práce, počítej s tím. A ta policajtko, co za tebou běhá, tu vyrazej z práce taky, zařídím to."

Otočil se k ní zády a přes rameno utrousil: "Neuděláš ty, udělá jiná. Sbal si své věci a zítra tě tu nechci vidět."

"Tak počkejte přece!" zvolala Monika se slzami v očích. "Já... já... souhlasím! Udělám, co jste chtěl."

"Rozumná řeč, pus. Věděl jsem, že se domluvíme." Longfeld jí vrátil pět zmačkaných tisícidolarovek. "A ne aby tě napadlo, předávat jí ty prachy tady! Pozvi ji hezky k sobě domů."

"Ano," hlesla Monika. "Počkejte ještě! Jak se s ní mám seznámit? Co jí mám říct?"

"Jsi ženská, ne, tak si poradíš. Musíš zavrtět zadkem ve správný moment."

Monika dopadla na židli a zimničně se otrásla; panebože, proč jen musela přijít do styku s těmihle lidmi!

IX.

Čtrnáct hodin a tři minuty. Monika stála u okna, obličej přilepený na skle. Byla z nastalé situace nervózní a zlobila se na sebe. Hlavně proto, že zalhala své přítelkyni Samantě. Vymyslela si, že večer půjde k rodičům, kde stráví celou noc.

Když ze dveří *Impexu* vyšla tmavovlasá dívka, znervózněla Monika ještě více. Opustila salónek, postavila se ke dveřím a napjatě čekala. Za chvíli se tu objekt jejího zájmu skutečně objevil; štíhlá tmavovláska v zeleném cvičebním úboru. Nebylo pochyb, že je to ona. Když procházela okolo masážního salónu, zastoupila jí Monika cestu. "Paní Shiltonová? Jste objednaná na čtrnáct patnáct?" Ani se na ni nepodívala a neosobně pronesla: "To bude omyl. Nejmenuji Shiltonová a nejsem ani objednaná," řekla a dívku v bílém plášti obešla, aby zmizela ve dveřích solária.

Monika Chambersová se ocitla v nezáviděníhodné situaci. Ježíš, proč ji jenom nechala odejít! Takhle to pokazit! Co teď s tím?

Když za dvacet minut Rojanová opustila solárium a zamířila k posilovně, opět ji oslovila tatáž světlavá masérka: "Promiňte... já... odpadla mi zákaznice a já... myslela jsem, nechcete třeba masáž? Nemusíte platit, pokud jste z *Impexu*." Blondýnka v bílém před ní dost rozpačitě postávala a díky tomu si Rojanová pomyslela, že se zřejmě nejedná o náhodu. Pohlédla na ni; byla velmi hezká. Přečetla si její jméno z cedulky na plášti a zauvažovala, co asi může chtít.

"Promiňte, slečno," řekla pak, "já opravdu nechci masáž." Hned nato se otočila a předstírala, že odchází.

Rozběhla se za ní. "Haló, počkejte, prosím! Jen minutku! Musím s vámi mluvit!"

"Oč jde?" zeptala se Rojanová věčně.

"Byla byste tak laskavá a šla na chvilku ke mně?" ukázala na dveře salónku.

"Když na tom trváte..." Vešla za dívkou dovnitř a dobře si všimla jejích rozpaků. "Takže?"

"Nezlobte se," řekla Monika, a zdálo se, že jí zčervenaly tváře. "Já... nevím jak bych vám to... zkrátka... je mi to tak trapné..."

Rojanovou v tu chvíli napadlo, že masérka možná pracuje pro Smithe. Co by jinak chtěla. Anebo, že by šlo o něco jiného?

"Víte... no... chtěla jsem jít s přítelem do kina a on nemůže, ráda bych přece jen šla, ale nikdo ze známých nemá čas, a tak mě napadlo, že třeba vy..."

Lhaní jí moc nešlo a Rojanová to okamžitě zaznamenala. Přešla ke stolu a opřela se o něj rukou. Přejela zrakem stůl a spatřila velkou fotografii, ležící pod sklem. Takže přítel, hmm?! A dost pohledný, i když jde o mladou ženu.

"Mám to brát jako pozvání?" dotázala se s milým úsměvem a její pohled zabloudil na skříň, stojící u vedlejší stěny. Pouzdro! None!! Koženkové pouzdro s červenou gumičkou! To samé, co dnes nesl u výtahu Longfeld! Zajímavá náhoda!

"Ano, zvu vás, jestli byste šla..."

"Proč ne? Půjdu ráda, mám zrovna volný večer."

"To... jsem moc ráda," řekla Monika a bylo vidět, jak si oddychla.

"Kde a kdy se sejdeme?"

"Přijela bych pro vás, jestli dovolíte. Dejme tomu... v sedm?"

"Okay, budu vás čekat. Tedy v sedm, před budovou *Impexu*."

"Platí!"

Před vchodem *Impexu* nečekala Rojanová ani pět minut. Přesně v dohodnutý čas se objevila velká starší toyota.

"Hi."

"Hi," odvětila Monika s ustaranou tváří. "Musím vám něco říct, já..."

"Jsem Viktoria, nebo Vik, a tykáme si," přerušila ji.

"Monika."

"Vím, přečetla jsem si to odpoledne na tvé identifikační cedulce."

"Aha," řekla a opět se zatvářila velice rozpačitě. "Já... víš... stal se mi trapas... Můj přítel pracuje na druhém konci města a nestačil mi lístky do kina přivést."

"Co navrhuješ?"

"Myslela jsem... jestli chceš, mám doma prima vegetariánskou mísu, jestli by ses dala pozvat..."

"Dala."

"Skvělý!" Monika byla štěstím bez sebe, že její chabé lži tak fungují.

Rojanová už pochybovala, že ji půvabná masérka přivede za Smithem, na to si počínala příliš neobratně. Možná, že jejich seznámení zosnovali Warnesová a Longfeldem, i když, zatím není jasné proč by to dělali. Anebo je vysvětlení ještě prostší; stráví se sympatickou blondýnkou příjemný večer a možná i noc. A proč ne? Dora je přece mrtvá. Všechno by bylo jinak, kdyby žila. "Jsi dlouho vegetariánka?"

"Dost dlouho. Od svých patnácti. Už šestý rok."

"Máš to tu hezký," řekla Rojanová po vstupu do útulné garsoniéry. Rozhlížela se, jestli najde nějaké stopy po údajném příteli, o němž dívka v souvislosti se vstupenkami do kina hovořila. Nic nenavštěvovalo tomu, že by zde kdy někdo takový bydlel.

Usedla na pohodlnou sedací soupravu a všimla si malého starožitného stolku v rohu místnosti a také starožitných hodin, stojících na něm. Chtěla se hostitelky zeptat, odkud hodiny má, a měla též sto chutí optat se, kde se v místnosti vzalo malé gumičkou opásané koženkové pouzdro, které se považovalo za starožitnými hodinami. Bylo to už potřetí, co tuto věc viděla, a o tom, že se jedná o náhodu, bylo možné dost dobře pochybovat.

Vegetariánská večeře opravdu skvělá; spousta zeleniny, sójového masa a skvělého orientálního koření. Rojanová si pochutnala a po večeři nepohrdla sklenkou červeného vína. Místnost pak zaplnila tichá náladová hudba ze skrytých reproduktorových skříní.

Monika se na chvíli omluvila, aby se po chvíli vrátila bosa a v domácím oděvu. Lépe řečeno polooděvu; krátké symbolické minisukni z oranžového froté a tričku s takovým výstřihem a výřezy v podpaží, že nemohlo být pochybu, jakým směrem se bude další večerní program ubírat. Usedla vedle svého hosta a dala si nohy křížem, přičemž symbolická sukně nedokázala zakrýt její štíhlá opálená stehna. "Udělal jsem si pohodlí," omlouvala se. "Nevadí?"

"Vůbec ne," odpověděla Rojanová. "Sluší ti to, jsi... moc hezká."

Rozpačitě se pousmála.

"Myslela jsem, kdybys chtěla, tak já..." vzala opatrně její ruku do své a položila si ji na stehna.

"Chtěla. Kdo by nechtěl s tak pěknou dívkou."

"Ty jsi taky... moc hezká. Víš, já... no, jsem vysazená na tmavovlásky," Monika nastavila svá ústa k polibku.

Měla hebké rty a líbala velmi něžně. Svlékla si rychle tričko a posadila se obkročmo svému hostu na klín. Když se na ni přitiskla svými nahými prsy, uchopila ji Rojanová kolem pasu, políbila její krk a řekla: "Vážně jsi bezva mazlík."

"Tolik tě chci, drahá," zašeptala Monika.

Představa krásně probdělé noci s touto sladkou světlovláskou byla velmi lákavá a Rojanová by málem zapoměla na realitu. Nebylo divu; cítila její rty na své šíji a propadala se pomalu do rostoucího pocitu vzrušení. Bože, proč tohle nemohla prožít s Dorou?! Nakonec své city ovládla. "To šedivé pouzdro s červenou gumou, co stojí za hodinami, máš od Longfelda, vid'?" Byl to pokus naslepo, který stoprocentně vyšel.

Dívka se sesunula na sedačku a zakryla si tvář rukama. "Tak ty to víš?!" zabědovala. "Tušila jsem, že to zvorám. Já... říkala jsem mu, že v tom neumím chodit."

"Komu?"

"Longfeldovi přece," osvětila Monika nešťastně.

"Byl za tebou?"

"No jo. A s ním ještě jeden."

"Kdo?"

"Neznám ho podle jména. Malej, tmavej, na saku měl kožený ramena."

"Jasně, vím o koho jde."

"Ty ho znáš?"

"Aby ne. Je to chlap z *Impexu*, znám ho dobře. Co po tobě ti dva chtěli?"

"Abych ti předala tamto pouzdro a taky, abych se s tebou..."

"Pomilovala?"

"Jo. V pouzdře je sto dvacet tisíc dolarů. Máš prý vypadnout, do ničeho nestrkat nos a nahoře ohlásit, že je všechno v pořádku."

"To jsou ale idioti!" zhnuseně pronesla Rojanová. "Poslyš, ty taky děláš pro *Impex*?"

"Já jsem jen masérka," řekla Monika. "Longfeld mě vytáh z maléru a já mu teď sloužím."

"Vydírá tě?"

"Jasně. Ano."

"Tyhle peníze si samozřejmě nevezmu," řekla nekompromisně Rojanová.

Hostitelka došla pro pouzdro s penězi a položila ho otevřené na stůl. Pak naléhavě promluvila:

"Musíš si to vzít! Prosím! Longfeld mě jinak nechá vyhodit z práce!"

"Dobře. Když je to tak... ale hned zítra jim peníze vrátím."

Vstala, že odejde, když se v předsíni ozvaly zvuky odemykaných dveří.

Monika si dala ruku k ústům. "Bože můj! To může být jen Samanta!" Začala na sebe v rychlosti rvát triko.

Do místnosti vstoupila hezká tmavovlásky v koženém sáčku a překvapeně se rozhlédla. "Moniko!? Byla jsem u tvých rodičů, prý s tebou vůbec nemluvili!"

"Já ti to vysvětlím, Sam. Měla jsem tady důležité jednání, o kterém jsem nesměla mluvit."

"Jednání?" Tmavovláska v kůži přejela chladným pohledem místnost a zaostřila zrak na cizí ženu.

"Rojanová," řekla úředním tónem. "Jsem pouhá kolegyně, pracuji taky v *Impexu*."

Samanta Doddová utkvěla pohledem na otevřeném pouzdře se stodolarovkami. Byla velmi rozzlobená a peníze i chatrné oblečení její přítelkyně nasvědčovaly tomu, že zde zřejmě probíhalo něco jiného než obyčejné jednání. Rozhodla se dělat problémy. "Víte, paní nebo slečno," řekla, "mou přítelkyni už jednou skoro zavřeli. Nechtěla bych, aby se to opakovalo." Pak ukázala na stůl a ostře se zeptala: "Co je to za peníze?"

"Patří firmě. *Impexu*," řekla Rojanová.

"Vážně? A od kdy používají firmy hotovost?"

Pokrčila rameny.

"Chtěla bych vidět nějaké doklady od těch peněz."

"Ty bohužel nemám."

Samanta Doddová vytáhla policejní odznak a řekla: "Snad budete mít alespoň osobní průkaz, slečno?!"

"Sam, počkej!" vstoupila do hovoru hostitelka.

"Jen mě nech!" řekla policistka a zlomyslně doplnila: "Upozorňuji, že nejsem ve službě, takže čistě teoreticky mi doklady ukazovat nemusíte. Jenže, já si mohu myslet, že tyhle peníze pocházejí z trestné činnosti, a v tom pádě zavolám k nám na oddělení a za pár minut naši přijedou. Co s vámi bude pak..."

Monika usedla na gauč a už nic neříkala. Její přítelkyně sešpulila přísně rty a napráhla ruku. "Bude pro vás lepší, když papíry ukážete mně."

Rojanová vytáhla z kabelky pas.

"Cizinka?" zeptala se jí mladá policistka ještě před tím, než do pasu nahlédla.

"Ne, Američanka. Je to tam přece napsáno. A pracuji pro *Impex*."

"*Impex, Impex!* To mě nezajímá. Chci, abyste mi vysvětlila, odkud pocházejí tyto peníze. Je mi líto, ale jinak..." významně rozhodila rukama.

Rojanová lehce pozdvihla obočí a bezstarostně se zeptala: "Jinak?"

"Jinak, zavolám své kolegy, ti vás odvezou k nám na oddělení a tam snad budete sdílnější."

"Okay." Znovu sáhla po kabelce. Nejdřív z ní vyndala berettu a položila ji na stůl. Chvilí ještě hledala a pak podala Doddové legitimaci. "Rojanová, ministerstvo obrany. Nejsem povinna ani oprávněna vám cokoli vysvětlovat."

Policistka fascinovaně zírala na průkaz ve své ruce. Kdyby čekala cokoli, tak tohle ne.

"A mohla bych *já* vidět *váš* průkaz?" zaútočila návštěvnice.

"Jistě." Doddová jí služební legitimaci podala a stála při tom takřka v pozoru.

"Díky, seržante." Když hned nato Rojanová z bytu odcházela, slyšela ode dveří vzrušený hlas seržantky Doddové: "Ježiš, Moniko... do čeho ses to zapletla?"

Kancelář ředitelky Warnesové na druhý den. K jejímu velkému překvapení jí Rojanová na stůl hodila pouzdro s penězi, aby pak před ní usedla. "Myslím," řekla, "že by vám tyto peníze mohly chybět v rozpočtu."

Na tváři ředitelky se rozhostil nechápavý výraz. "Prosím?" zeptala se.

Rojanová otevřela kufřík a zamávala rukou plnou bankovek. "Dva vaši lidé se mi právě pokusili přes třetí osobu předat tenhle obnos. Na oplátku jsem měla nadřizným podat dobré reference, o nic se tu nezajímat a brzy odtud zmizet. Dále mně byly nabídnuty další služby dejme tomu ryze osobního charakteru. Obojí jsem samosebou odmítla."

Warnesová zrudla. "Chcete tím říct, že o tom něco vím?"

"Nic takového jsem neřekla, madam. Přišla jsem vám to pouze oznámit."

"Jistě, ano, děkuji. Vyšetřím celou věc neprodleně a viníci budou přísně potrestáni."

Rojanová se chtěla zvednout ze židle, ale znervóznělá šéfka ji pohybem ruky zadržela. "Slečno, ani neumím vyjádřit, jak dalece mě tato situace mrzí. Jedná se o politováníhodné nedorozumění, které v širších souvislostech může pro mě mít nedozírné následky. Obzvlášť, pokud byste o tom informovala hlavní stan našich služeb. Na druhou stranu musím říct, že vaši stoprocentní loajalitu oceňuji. Sama nevím, co bych udělala, kdyby mi někdo nabídl tak vysoký obnos. Jste mimořádně spolehlivý člověk, slečno, a o to je teď má pozice složitější." Vstala, obešla stůl a pohlédla na mladou ženu s naprostou vážností. "Mohla bych udělat něco, cokoliv, co by... řekněme... změnilo váš záměr ohlásit tuto lapálii washingtonskému velení?" Dala si nohu na stůl, těsně před svého hosta, a zapíchla při tom podpatek své lodičky do stolní desky. Lem krátké sukně se tím dostal nebezpečně vysoko a odhalil její elegantní štíhlou nohu ve vzorovaných černých punčochách. Zůstala nehybně v této provokativní pozici. "Není to pro mě jednoduché, nemyslete, ale pokud o celém úplatkářském incidentu pomlčíte, bylo by možné... byla bych ochotna... jestli chcete, mohly bychom se dohovorit na jakémkoliv... přímém kontaktu, jehož podmínky si sama stanovíte."

Dalo se jen odhadovat, co za úsilí musela tato žena vyvinout, aby donutila sebe samu k takovému ponížení. Rojanová její lákavý návrh ignorovala. Vstala a přešla ke dveřím. "Tohle nebude nutné, paní ředitelko. Ujišťuji vás, že nehodlám celou věc nikomu říkat, hlásit, ani se s touto záležitostí jakkoliv dál zabývat. Byl to prostě omyl. Omyly se stávají. Na to mám příliš mnoho vlastních problémů." Pohlédla Warnesové do znachovělé tváře. Zdálo se být jisté, že se jí po těchto slovech velmi ulevilo.

"Tedy... to je od vás... velmi... velkorysé, slečno. Děkuji vám."

"Není zač." Zastavila se ve dveřích, ukázala dolů a bez emocí řekla: "Máte hezké punčochy."

X.

Cestou k hotelu Helios byl Coen neobvykle rozrušený. Rojanová si této skutečnosti všimla brzy poté, co nastoupili do vozu. Jeho jindy rutinizovaná jízda přeplněnými ulicemi New Yorku byla dnes nervózní jízdou nezkušeného řidiče. Coen často snímal ruce z volantu a otíral si zpoceně dlaně o kalhoty. "Dnes jsi nějak nesvůj, Andy."

"To ta Harrisová," řekl Coen a ještě více se zasmušil.

"Chápu, je to pro tebe nepříjemné, že jsem tu já místo tvé kolegyně."

Sevřel rty a krátce a nejistě na ni pohlédl. "Budu upřímný, mám strach."

"Strach?"

"Strach z tebe."

Udělala překvapený obličej a řidič pokračoval: "Jaks mohla vědět, že bude Harrisová nemocná? Jaktěživ nemarodila! A tys den předem tvrdila, že onemocní! Řekni mi, jaks to věděla?"

"Na to se dá odpovědět jen těžko, Andy. Bylo by nefér lhát ti," řekla s pohledem upřeným nehybně před sebe.

"Pracuju v branži patnáct let, navíc, nejsem úplně blběj. Zkrátka Harrisová překážela, tak jste ji vyřadili ze hry, že? Dělá se to tak?"

Mlčky sledovala večerní scenerii za okénkem služebního vozu.

"Chudák Joan," pravil smutně Coen "Prý měla horečku jedenačtyřicet. Doktor z první pomoci byl zděšený, něco podobného tu doposavad neviděl."

Povzdechla si. "To mě mrzí."

"Mám strach, žes přijela do New Yorku, abys mě zabila." Coen byl už tak nervózní, že se nemohl na soustředit na řízení. Zastavil. "Po celým baráku o tobě jdou divný řeči. Většinu jich přitáhl Ben Longfeld, a od momentu, co k ředitelce přijel Smith, jsou všichni strachy bez sebe. Původně si mysleli, že jsi fyzl z ústředí, teď se ale bojeje, jestlis nepřijela někoho odpravit, když jsi v kontaktu s lidma, jako jsou... Zvlášť po tom, cos předvedla na střelnici."

"Blbost, Andy! Nemám tu nikoho odpravit."

"Mám dvě děti, Vik, a taky ženu. Rád bych se dožil důchodu. Mý příbuzný sice žijou v Libanonu, ale ujišťuju tě, že oni neudrží kontakt s teroristy!"

"To všechno je nesmysl, Andy. Nepřijela jsem do města kvůli Warnesové a ani kvůli tobě."

"Rád bych ti uvěřil." Coen nastartoval vůz a opět se rozjel. "Zranění, co máš na uchu, není od autonehody, co?"

"Není. Je to práce odstřelovače. Mám ještě průstřel hrudi," ukázala pod své rameno. "Nechybělo moc a bylo po mně."

"Muselo to být zlé."

"Nebylo to zlé, bylo to peklo," vzdychla těžce Rojanová.

"Povídá se, že děláš, nebo dělalas pro Pentagon, že jsi snad kapitán."

"Dokonce i tohle zjistili?"

"Říká se, žeš přijela ze Smithem z Evropy. Longfeld si myslí, že jste to byli právě vy, kdo zlikvidoval ve Stockholmu ministra Thorpeho. Prý jste pak v Německu pozabíjeli i celý váš tým a odjeli do Států." Ustrašeně pohlédl na svou spolujezdkyni.

"To je nesmysl, celá tahle historka s Thorpem!" vykřikla ostře, až ji hlas přeskočil.

"Tak mi odpusť."

"Nepřijela jsem do Států, ale připlavala, jestli to chceš vědět! Naše letadlo vyhodili do luftu. V novinách pak napsali, že šlo o technickou závadu! Tsss! Takový blábol! Bomba to byla! Chtěli nás dostat, bastardi, ale nevyšlo jim to! Spadli jsme do moře, málem se utopili, ale pořad jsme tady!" Sevřela rty.

"Tak to spadlý letadlo před nedávnem...! Panebože! Co ty nemáš všechno za sebou, děvče! Musíš mít nervy pryč! Všim jsem si, jak pořad mhouříš oko, to je tik, ne?"

"Není to tik, Andy. Přivírání oka mi pomáhá překonávat agorafobii."

"Trpíš agorafobií?"

"Jo. Bohužel. Dokonce i v místnostech. Je to důsledek nákazy bakteriologickou zbraní."

"Co?!"

"Jo. Naočkovali mi Arcus-IIB, virus vyrobený genetickými mutacemi, víš? Málem mně z toho přeskočilo."

Muž za volantem ji pozoroval, jako by byla z jiné planety. "Nedivím se, že pracuješ přímo u Bena, s tímhle profilem," zkonstatoval obdivně. Pak se tiše zeptal: "Špinavá práce?"

"Taky," přisvědčila těžce. "Jsem vrah, Andy. Lesba a vrah. Nic horšího, krom smrti, mě už nepotká."

Přikývl.

"Že jsi na ženy mi nevádí. Je celkem sympatické, jak otevřeně to prezentuješ. Z toho druhého mám strach."

"Zbytečně, Andy. Nemají na tobě zájem, věř mi."

"Ty je znáš, tak to musíš vědět," řekl řidič malomyslně. "Jak ses vůbec dostala tak vysoko - mezi dravce?"

"Čím větší špínu uděláš, tím víc si tě považují."

"Věřím, a právě proto jsem teď nesvůj."

"Přece by ses nebál křehké ženy? Navíc, máš přece zbraň a umíš karate," pokusila se zavtipkovat.

"S karatem nemáš pravdu. Jde o kendo."

"Aha. A ještě to provozuješ?"

"Aktivně ne. Tři roky jsem nebyl na soutěži. Před tím jsem dělal i různé předváděčky do instruktážních filmů pro námořnictvo, kde byly zastoupeny všechny možné druhy asijských bojových sportů."

"Poslyš, kdo tam býval za karate?" zeptala se Rojanová a její mysl zabloudila k Doře.

"To si už nepamatuju. Námořní pěchota najímala spousty instruktorů."

"Hm, no jo. Zнала jsem jednu dívku, co byla jednička v karate. Dora McNealová."

"Ale jo!" vyhrkl muž za volantem. "Tu já dobře znám! Poručík McNealová, blondýnka s asijským kukučem!"

"Jasně, to je ona!"

"Pak jsem ji ještě viděl v televizi v souvislosti s vraždou senátora Howarda. Do té doby jsem netušil, že pracuje pro úředy, ale pak to o ní psali ve všech novinách. Víím, že ji nakonec soud osvobodil a zakrátko se chuděra zabila někde na Západě." Otočil se od volantu: "Co ty o tom víš?"

"Všechno," usadila ho. "Víš, já a Dora jsme si byly blízké."

"Chápu."

"Ne obyčejně blízké, jak by sis moh myslet. Mezi námi to velmi zvláště jiskřilo. Od první chvíle, co jsem se s ní setkala. Při pohledu na ni do mě začala proudit zvláštní energie a podlamovaly se mi kolena. Myslím, že ona na tom byla stejně. Nevím, zda šlo o lásku nebo ne, ale naše vzájemné emoce se projevovaly intenzivně. Dora byla mojí součástí a její ztráta mě moc postihla."

Když spatřil slzy v jejích očích, pokusil se ji uklidnit. "No tak, neplač, děvče. Ostrá holka jako ty to zvládne."

"Na tohle není nikdo dost ostrý, Andy."

Vůz stanul na 54. ulici, poblíž vchodu do hotelu Helios.

"Jdem na to, Vik. Víš, co máš dělat?"

"Jo. Mezitím, co budeš přehrávat data na svůj počítač, já budu čekat v baru. Kdyby se někdo z Jonesových lidí rozhodl jít nahoru na pokoj, dám ti vysílačkou vědět a z vozu přivolám policii."

"Perfekt," spokojeně mlaskl Coen. "Poldy jen v nejnnutnějším případě. Musíš se provolat do pevné sítě a volat policii jako anonym. Jo, ještě něco." Vytáhl z kapsy malý kovový váleček. "Vezmi si tenhle tlumič, pro případ. Není moc účinej, ale postačí."

"Rozumím." Hodila tlumič do kabely, přičemž řidič zachytil její bystrý pohled. "Nediv se, že nejsem ve své kůži! Já, řadovej pěšák, jdu do akce s profíkem od samotného ústředního ředitele!"

Jeho slova ji samozřejmě polichotila, přesto však řekla: "Nepřeháněj, a zapomeň teď i na velkého likvidátora Bensona, jo?"

"Dobře. Víš, chtěl jsem ti ještě říct, že Warnesový je tahle akce od počátku divná. Když nám ji washingtonský úřad přidělilo, pořád tvrdila, že by to měla dělat FBI, nikoliv my."

"To je možné."

"Okay, do práce," vybídl ji Coen.

V hotelovém baru bylo příjemné přítmí. Oba návštěvníci usedli k u rohového stolku a po dobré večeři upíjeli s skvělou dvanáctiletou Bell's. Bavili se nenuceně a podle změněného plánu vytvářeli dojem zamilované dvojice. Ani pohledem nezabrousili na druhý konec baru, kde se u dvou stolů vyskytoval takřka kompletní management zločinecké společnosti *Jones, Ltd.*

Rojanová si stačila celou tuto skupinu dobře prohlédnout už při příchodu do baru. Skupina byla složena ze sedmi členů, kteří z dálky dělali dojem úspěšně prosperujících podnikatelů. Velmi dobře oblečení, opálení a, dalo by se říct, vyžraní. Zblízka se však nedalo přehlédnout, že jde o všehoschopné dobrodruhy. Bavili se spolu na celý bar, dohadovali a gestikulovali rukama, na nichž měli zlaté hodinky, řetězy a okázalé prsteny.

"Jdu na to," zašeptal po půl hodině Coen, vzal z kolenou tašku s přenosným počítačem a opustil bar. Během minuty se od vedlejšího stolu zvedl mladší muž, který zaregistroval, že Rojanová osaměla. Přistoupil k ní. "Promiňte, já... všim jsem si, že..."

"Ne," řekla ledově ostrým hlasem a otočila hlavu na druhou stranu. Muž pokrčil rameny a vrátil se ke svému stolu.

Obrátila pak pozornost ke sledované společnosti, kde nastala změna. Ježíš, co se to tam děje, pomyslela si, když spatřila jak jeden z mužů stojí u Jonese a cosi mu vzrušeně vykládá. Šéf spolku pak přikývl a dva jeho lidé odešli rázným krokem z baru.

Bezmyšlenkovitě sáhla do náprsní kapsy manšestrového saka pro radiostanici, aby varovala svého společníka. Krucinál! Tady vysílačku nemůže použít, viděli by ji! Pomalu vstala, zavěsila si kabelu přes rameno a vyšla do hotelového foyeru. Věděla, že se její kolega nachází bude v šestém poschodí, a tak se rozběhla po schodech vzhůru. Ve zmatku brala schody po dvou, aby byla nahoře co nejdřív. Mezi čtvrtým a pátým patrem se zastavila, aby celá zadýchaná použila radiostanici.

"Andy, slyšíš mě?! Ozvi se!"

"Slyším. Ještě nejsem zdaleka hotov."

"Andy, průser! Dva z nich jdou nahoru. Možná o tobě vědí!"

"Krucifix! Běž do auta volat poldy!"

"Rozumím!" Vypnula radiostanici a vrátila ji v rychlosti do kabely. Kabelu už zavřít nestihla, protože se jí do tváře zabořil chladný kov.

Stál za ní, byl to určitě jeden z Jonesových společníků. Na silném zápěstí se mu houpal masivní řetěz ze žlutého kovu a do obličeje jí mířil pistolí.

"Chyba, tootsie," řekl posměšně. "Nahoru šli tři. Nejdřív dva, pak já. - Starej trik."

Pohlédla na něj; byl vysoký a vážil jistě přes metr. Musel jít za ní velmi rychle, že si ho do poslední chvíle nevšimla. Hleděla do jeho studených modrých očí a i když se lehce usmíval, poznala z nich, že ji zabije.

Panebože! Takhle se nechat chytit! Při první příležitosti! Ani na vteřinu nezapochybovala o tom, že ji muž hodlá zlikvidovat. Před očima jí proběhly všechny předcházející události; setkání se Smithem, s Dorou, atentát na Thorpeho, výbuch v letadle a jeho pád do moře... A Smith jí tolik věřil, že se pomalu cítila jako Bond! Teď se tedy nechala doběhnout prvním mazaným grázlem, na kterého narazila. Jednoduše zklamala. Smithe, Bensona, Warnesovou i sebe sama. Nejen že zemře, ale navíc bude mít ještě ostudu. Co jen si pomyslí Smith? Že byla obyčejná a hloupá amatérka.

Znovu na muže obrátila zrak a zatvářila se mile, až nechápavě. "Počkejte," řekla a pokusila se sáhnout do otevřené kabely, kde měla zbraň a průkazy. "Pracuju pro..."

"Žádný fóry, tootsie, a pracky podle těla!" zahučel chlap a vmáčkl jí hlaveň víc do tváře. "Jsi fízl, lhостejno, kdo tě platí. Fízl jako fízl. Způsobili jste nám dost problémů a my jsme na vás pěkně nažhavený. Jdem!" Dloubl jí pistolí do žeber. "Kdybysme někoho potkali, žádný blbosti, nebo...! Vodbouchnu tě klidně před svědkama, je mi to fuk, nemám už co ztratit."

Šla pomalu hotelovou chodbou a bylo jí všelijak. U dveří k pánským toaletám ji muž opět dlabnutím zbraní do zad zastavil. "Konec projížďky, tootsie! Padej dovnitř!"

Panebože, měla by něco udělat! Vždyť ji ten chlap vážně odstřelí! Jenže co má udělat? Rojanová byla z této bezvýchodné situace zoufalá. Za pár dní má triadvacáté narozeniny, těch už se zřejmě nedožije. Skončí svou krátkou životní dráhu na hajzlu tohoto všivého hotelu!

Muž ji dotlačil ke kabinám a do jedné ji nacpal. V tu začala jednat instinktivně. Sundala kabelu z ramene a hodila ji na sklopený kryt záchodové mísy. Hmátla levačkou pod sukni, strhla ze sebe kalhotky a odhodila je. Zaklekla na zem, opřela se pravým loktem o klozetovou mísu, vyhrnula si levačkou sukni a vystrčila na muže holý zadek. "Dělám to ráda s chlapama, jako seš ty," řekla drsným hlasem. "A takhle to mám nejradši."

I když byl Jonesův kolega zvyklý na ledacos, včetně kontaktu s prostitutkami nevalné úrovně, přece jen ho bezprostřední vulgarita této scény poněkud zaskočila.

Stál tam, díval se na dobře stavěnou část jejího těla a na okamžik zaváhal. Nemohl vidět, jak Rojanová sahá rukou pro pistolí do kabely, skryté pod svým tělem. Nemohl vidět hlaveň, která na něho z pod jejího saka míří. Když v záchodové kabině zaburácel výstřel, pochopil. Jenže to už bylo pozdě. Zůstal stát, ale šok, vyvolaný průstřelem srdce, mu zabránil v jakékoli další akci.

Otočila se a střelila ho do prsou ještě dvakrát. Upustil zbraň a zřítíl se k zemi.

Zvuk výstřelů způsobil, že Rojanová na levé ucho skoro neslyšela. Těžce vstala ze země a pohlédla na svou oběť. Mrtvý ležel na zádech, bílou košili zakrvácenou, a jeho oči obrácené v sloup strnule zíraly na strop. Až teď se celá roztrásla. Přistoupila k němu blíž a řekla plačky a posměšně: "Teď čumíš, co, tootsie??!!" Slzy jí tekly po tváři a ona hystericky zaječela: "Ty hajzle hajzlovskej!!" Nakopla ležící tělo dvakrát do stehna, až ji v kotníku zabořilo. Tím se trochu zklidnila. Otřela si oči rukávem saka. Kalhotky, svou i zbraň mrtvého nacpala do kabely. Uchopila chlapa pod rameny a dotáhla ho do kabinky klozetu. Tělo pod sebou zanechávalo krvavou stopu. Křečovitě se jí z toho zvedal žaludek.

"Andy, slyšíš mě!? Pozor! Nechod' ven!"

"Co se děje?" ozvalo se z radiostanice.

"Nevystrkuj nos z pokoje, Andy, jdu nahoru!"

"Počkej...!"

Vypnula vysílačku a opustila toalety, aby vyběhla o patro výš.

Samozřejmě, že tam byli. Stáli tam dva, plešatec a černoš. Ledabyly opřeni o stěnu, s rukama pod saky. Vzhledem ke svým rozměrům jí poskytovali skvělý terč.

Klekla si na schody, našroubovala na pistoli tlumič, položila ji vedle sebe a sáhla po vysílačce. Modlila se, aby nikdo z hotelových hostů nešel po schodech. "Andy! Andy! Až ti řeknu, otevři dveře a hned je zas zavři, ale kryj se, probůh!"

"Rozumím."

Vzala zbraň do pravé a vysílačku do levé. V tu chvíli se jeden z Jonesových chlapů, černoš, podíval jejím směrem. Hodila sebou na schody a bolestivě se při tom udeřila do žeber. Vyřikla do vysílačky: "Andy! Teď!!!"

"Bacha!!!" zaječel černoš a ukázal jejím směrem.

Coen otevřel dveře pokoje. Obě gorily vytrhly zbraně a zamířily tím směrem. Dveře se opět přibouchly, a než si muži uvědomili, o jakou hru jde, měla už Rojanová náskok čtyř výstřelů.

Plešatce zasáhla do kolena; pustil zbraň a svíjel se na zemi. Černoš stačil vypálit, ale minul ji. Ona však zasáhla pátým výstřelem jeho. Opřel se zády o zeď, sjel do dřepu a hlava mu bezvládně klesla na prsa. Zůstal v této pozici nehybně sedět, pistoli opřenou o botu.

"Andy, ven! Rychle!" řvala Rojanová do mikrofonu tak hlasitě, že ji muselo být slyšet i bez vysílačky.

Coen nato vyběhl z pokoje. Zasažený muž se i přes strašlivou bolest pokusil sáhnout po revolveru. Coen, běžící okolo, mu ho elegantně ukopl.

Spěchali dolů po schodech a zdola, z nižších pater, bylo slyšet hluk. "Už jdou!" polkl nahlas Coen.

Běželi proti nim nahoru, včele s Jonesem, zbraně v rukou. Rojanová se přitiskla ke svému kolegovi a položila mu hlavu na rameno. Objala ho kolem pasu a oba si pak stoupli zády ke zdi, aby uvolnili místo čtyřem mužům, hrnoucím se po vzhůru schodech. "Pořád mě miluješ?" ptala se Rojanová sladce.

"Samozřejmě, drahá," Coen ji teatrálně políbil.

Jones ani jeho muži nevěnovali zamilovanému páru nejmenší pozornost a jakmile se ztratili z dohledu, dala se tato dvojice na zběsilý úprk.

Rojanová nastartovala vůz a se zahvízdáním pneumatik vystřelila od hotelu Helios.

"Bylo to o fous!" řekl Coen s úlevou.

"To teda jo."

"Musím ti poděkovat. Víš... kdybys tu nebyla ty místo Harrisový, tak jsem teďka mrtvej."

"Možná."

"Joan je dobrá, ale střílet neumí," udělal rukou neurčité gesto. "Obvykle se nedostáváme do situací, že bychom museli použít zbraně, tohle byla výjimka. Ani sledovačky na blízko normálně neděláme. Obyčejně někde smontujeme kamery s mikrofonomama a pak sledujeme a nahráváme na dálku."

"Andy, tahle akce byla špatně připravená. Jonesovi lidé o tobě věděli hned, jak vlezl do jejich pokoje."

"Jo, asi tam měli nějakou signalizaci. Jenže nebyl čas akci připravovat. Dělal na tom sama Harrisová, protože já musel sledovat tebe a ona nemá žádný zkušenosti."

"To se taky projevilo."

"Štěstí, že ti chlapi nešli nahoru všichni, ale jen dva," ozval se znovu Coen.

"Šli tři. Tohle patřilo tomu třetímu," suše odvětila a vytáhla ukořistěnou zbraň.

"Hm!" zahučel uznale. "Automag, pětáctýřicet." Překvapeně se otočil. "Bože! Snads ho...?"

"A co jsem měla dělat? Zabil by mě!"

"Kde zůstal?" zeptal se spolujezdec zdrceně.

"Zaparkovala jsem ho do kabiny na pánském záchodku," řekla ledabyle, jako by to bývala udělala mávnutím proutku.

"Chtěl bych mít tvý nervy. Během půl hodiny vyřídít tři takovýhle syčáky, všechna čest! Škoda, že spolu nemůžeme dělat nastálo."

"I mě to mrzí. Jsi fajn chlap, Andy, připomínáš mi mého tátu, Nalepila se na volant, trochu se natočila vlevo a prostrčila ukazovák dírkou po kulce. "Hele, to sáčko můžu akorát vyhodit."

"Hej, hej, Vik! Jedeš blbě! Mělas odbočit!" upozorňoval naléhavě Coen.

Neřekla nic a pokračovala v jízdě.

"Vik! Slyšíš?! Přejeleš! Musíš to otočit! Počkej, tam nejezdí, to je slepá ulice! Rojanová...?!"

Zastavila přesně, jak měla, u odpadkových kontejnerů. Vypnula zapalování a zůstala mlčky sedět. Její spolujezdec na ni hleděl s roztrpčením. "Já to tušil!" říkal smutně.

Za autem se objevily dva světelné kužely.

"Skoro jsem ti uvěřil!" V návalu strachu sáhl pod sako pro zbraň, ale jeho spolujezdkyně ho zadržela: "Nedělej to. Je to zbytečné."

Přikývl a nechal ruku padnout zpět.

Tmavá limuzína se přilepila těsně za jejich vůz. Když Coen spatřil, jak z vozu kdosi vystupuje, zbledl ještě víc. Rojanová se pohotově natáhla a otevřela zadní dveře, aby cizí muž mohl nastoupit.

"Jak to šlo?" zeptal se.

"Všechno v pořádku. Akorát se trochu střílelo."

"Slyšel jsem. Představila bys nás?"

"Jistě. To je můj dočasný kolega a tohle pan plukovník Smith."

"Kde je počítač?" zeptal se návštěvník ostře.

"Má ho on."

Coen se pohlédl do vnitřního zrcátka a zachvěl se. To jeho smuteční oblečení...

"Ten počítač, Andy!" zavelel Smith.

Chvilí váhal, pak mu podal brašnu s notebookem.

"Heslo?"

Zarytě mlčel.

"Podívej, Andy, pokud ti nedošlo, že jsme na jedné lodi, tak si to laskavě uvědom," promluvil návštěvník otráveně.

Oslovený muž chvíli těžce oddychoval, pak ze sebe vypravil: "Ben-Gurion. S pomlčkou."

"A proč ne třeba Bar Kohba?" zašklebil se Smith a začal kopírovat data na své diskety. Když práci dokončil, velice vážně promluvil: "Podívej, Andy, máš ženu, děti, tak si toho važ. Kdyby tě napadla nějaký blbost vyprávět o mně pohádky Warnesové, nebo komukoliv jinému, vsaď se oč chceš, že máš na krku problémy. Rozmontuju tě na šest kusů a pošleme v krabici tvým příbuzným do Libanonu, pochopils?!"

"Myslím, že ano, pane."

"Okay," kývl Smith a otevřel dveře vozu. "Vy," ukázal na řidičku. "Vy pojed'te na chvíli ven, musím s vámi mluvit."

"Dnes tady končíte," dozvěděla se po vystoupení z vozu. Ještě teď zajedete k Warnesové domů, odevzdáte jí zbraň a legitimace. Můžete jí ještě vyřídít, že v jejím úřadu Benson nehodlá nic měnit, a to ani personálně. Vše zůstane při starém." Sáhl do náprsní kapsy pro velkou žlutou obálku. "Sem dáte starý pas. Obálku s nadepsanou adresou hodíte na letišti do schránky."

"Proč na letišti?" zeptala se Rojanová.

"Protože dnes odletíte."

"A... kam?"

"Sejdeme se před letištěm Heathrow v Londýně a budeme pokračovat do Kapského Města," řekl, jako by šlo o jednu zastávku autobusem.

"Do Jižní Afriky??!"

"Ano, kam jinam?"

Přikývla. "Dobře, odletím nejbližším letadlem do Londýna."

Zalovil ještě v saku. "Vaše cestovní doklady, poletíte pod jménem Hoffmanová. Zlomte vaz!"
"Díky," řekla znaveně a když chtěla nastoupit zpět do auta, pozdržel ji. "Odvedla jste dobrou práci."

Stefanie Warnesová otevřela v županu, rozčuchaná a rozespálá. "Co tak narychlo?" otázala se překvapeně.

"Přišel čas," dostalo se jí strohé odpovědi. "Data k Jonesově firmě má Coen. Odevzdá vám je zítra, všechno proběhlo dobře."

"Vím, už mi volali. Dokonce to bylo i v nočních zprávách." Povzdechla si. "Jeden mrtvý a dva těžce zranění, slušná bilance."

"Plán akce byl velmi špatný," upozornila Rojanová. "Nechybělo moc a dostali nás."

"Hlavně že jste to zvládli do příjezdu policie. Jinak bychom museli moc vysvětlovat. Policie se našťestí domnívá, že šlo o vyřizování účtů mezi podsvětím. Od začátku jsem tvrdila, že tohle není práce pro nás. Těžko mohou po mých lidech chtít, aby někde nastavovali krk, když celý život nedělali nic jiného, než montovali štěnice do hotelových pokojů." Přitáhla si opasek na županu a neklidně přešlápla. "Pozvala bych vás dál, ale v tuto neobvyklou hodinu... jistě chápete..."

"Jistě. Nicméně, děkuji, ale spěchám, stejně bych se nemohla zdržet. Než odejdu, mám pro vás vzkaz od ředitele Bena." "Prosím."

Warnesová se přidržela dveřních futer. "Nechcete jít přece jen dál?" zeptala se rozechvělým hlasem.

"Ne, to není třeba. Ředitel Benson vám vzkazuje, že se ve vaší expozituře nebude nic měnit. Ani personálně, ani nijak jinak." Pousmála se. "Tak, a teď je to už opravdu všechno."

"To... je pro mě velice dobrá zpráva." Warnesová na ní ulpěla zrakem. "Musím vám poděkovat, slečno, a pana ředitele ode mě, prosím, pozdravujte." Lehce jí stiskla ruku. "Ještě jednu otázku, než odejdete." Warnesová se podívala do země, pak zvedla oči.

"Prosím."

"Před pár dny jsem vám za poněkud pohnutých okolností udělala jistou... zbrklou a velice osobní nabídku. Pamatujete se?"

"Pamatuji se dobře."

"Chtěla bych vědět... proč jste ji odmítla. Jste opravdu tak čestná, anebo to bylo kvůli barvě mé pleti?"

Rojanová se zhluboka nadechla: "V žádném případě kvůli barvě pleti. Prostě... byla jste v nevýhodě a... já toho nechtěla zneužít. Ujišťuji vás, paní ředitelko, že nejsem tak čestná. Při jiné regulérní příležitosti bych podobný zajímavý návrh od tak atraktivní ženy, jako jste vy, nikdy nenechala bez povšimnutí."

"Tak je to tedy."

"Ano, tak. A já už budu muset jít," Nervózně si pročísla vlasy.

"Přeji vám hodně úspěchů," řekla Warnesová zdvořile. "A pokud bychom se ještě setkaly, byla bych ráda, kdybyste mě oslovovala křestním jménem."

"To vám mohu, Stefanie, slíbit."

XI.

Cítila se ospalá a unavená, když procházela rozlehlou halou londýnského letiště Heathrow. Snažila se zkoncentrovat zrak a soustředit mysl, aby našla ve skupinách cestujících Smithe, avšak žádnou známou tvář nespatriła. Spatriła jej teprve venku před letištní halou. Seděl na kapotě auta a byl obložen filmařskými proprietami. Stojany, osvětlovací desky, kabely, dva reflektory a velká kamera, to vše zde bylo nashromážděno. "Hi," řekl Smith.

"Hi." Pohlédla na druhého muže, ledabyly postávajícího opodál. Když ho poznala, byla tak překvapená, že na něho ukázala prstem. "Ty?!"

"No jo," řekl muž sklíčeně. "Jsem to já, budeš to muset přežít."

Zamračila se a prohodila: "Musím říct, Jensi, že jsi jeden z lidí, které jsem už nechtěla do konce života vidět."

"Dík za upřímnost," utrousil Felke-Valentino nakysle.

Znovu si důkladně prohlédla; vypadal jinak než masér Jens Felke z jejího bonnského střeleckého oddílu. Ted' měl krátké blond vlasy a byl bez kníru. Už nevyhlížel jako lasvegaský zpěvák Engelbert, nýbrž jako zdatný sportovec; vysoký, podsaditý, vypracovaný. Při vzpomínce jak se jí tehle mladý muž v Německu trapně dvořil, se Rojanová bezděky ušklíbla.

"Vidím, že jsi radostí bez sebe," utrousil Felke-Valentino. "Mimochodem, jmenuju se Mark, ale všichni mi říkaj Valentino."

"A cos čekal?" ušklíbla se, když se jí vybavily všechny předešlé události. "Že ti padnu kolem krku? Po tom, co jste mně s Kurzem nakazili tím svinstvem?!"

Blond'ák se otočil na Smithe. "Johnny... nechceš jí něco říct?"

"Ne," odvětil oslovený klidně. "Jen si to s ní vyříkej sám. A jsi jí dlužen omluvu, pokud vím."

"Okay, Vik, jestli můžeš, tak mi promiň. Nechtěl jsem ti ublížit. Všecko zavinił ten blbec Kurz. Doufám, že už jsi dobrá." Smířlivě k ní napřáhl ruku.

Ruku mu nepodala. Podívala se mu do očí a řekla: "Nejsem dobrá. Od té doby jsem dobrá už nikdy nebyla, Felke. Mám deformace prostoru, agorafobii a bůhvíco dalšího. Zřejmě už nikdy úplně dobrá nebudu, jen se s tím učím žít. Takováhle věc se dá odpustit jen těžko. Akorát se můžu pokusit zapomenout."

"Aspoň něco, i když myslím, děvče, že se z tebe stal větší cynik než je nutný," řekl Felke a stáhl napřaženou pravici.

"Co ty víš, Jensi, čím jsem kvůli tobě musela projít...! A to děvče si laskavě nech pro některou ze svých konkubín. A s mým cynismem si nedělej problémy," prskla rozzlobeně.

Blond'ák si prohlížel vzteklý výraz jejího obličej a poznal, že jedna omluva zřejmě nepostačí. Změnil taktiku. "Slyšel jsem, že tvůj prstík na spoušti je pěkně nervózní."

Pokřčila rameny: "Naučila jsem se nenechat se zabít kdejakým kreténem."

"Učíš se zřejmě rychle," pokusil se jí zalichotit Felke. "I mluvit po našem ti jde dobře."

"Neměla jsem na výběr."

"Podívej, Vik," dotkl se rukou její paže, a ona ucukla. "Podívej... máme dělat spolu v partě a ty jsi na mě dožraná. Znovu se ti omlouvám, ale víc už udělat nemůžu. Budeš se s tím muset vyrovnat, protože já bych neměl chuť, až tě budu mít v zádech, čekat a přemejšlet, jestli to do mě napálíš."

"To nemyslíš vážně! Necítím k tobě nenávisť, ovšem, ani nic pozitivního."

"Hodně ses změnila, Vik, co jsme se neviděli."

"Určitě k horšímu," řekla cynicky. "Spím se ženami, lžu tak často, že už sama nevím, co je pravda, a zabila jsem několik lidí."

Pokýval smířeně hlavou a učinil opatrný návrh: "Co kdybys zapoměla na Jense Felkeho a udělala pokus skamarádít se s Valentinem?"

"Já nevím, Jensi... Valentino, pokusím se, když mi slíbíš, že mi už nikdy nebudeš nadbíhat, jinak..."

"Slibuju... i když nerad," řekl. "Ted' už mi ruku snad podáš."

Neochotně to udělala.

"Jo," ozval se znovu Felke. "Ta věc s Dorou, to mě moc mrzí, byla fajn holka."

Beze slov sevřela rty.

"Říkal jste Kapské Město?" zeptala se Rojanová a podívala se na Smithe, který cosi intenzivně zapisoval do záznamníku.

"Přesně tak, právě tam letíme."

"Proč zrovna Jižní Afrika?"

"Rutinní práce, na kterou se vy dobře hodíte, proto Benson svěřil úkol nám."

Nedočkavě po něm pomrkávala v očekávání, že se dozví cosi bližšího. Plukovník odložil diář a rozhodl se promluvit.

"Jsme soukromá filmařská společnost *AZ Unionfilm*, točíme reklamní šoty pro cestovní kanceláře.

Vy sama jste klapka, herečka i asistentka v jedné osobě. Je vysloveně důležité, abyste vypadala přirozeně, odvážně a sexy. Budete nosit lehké, vzdušné, pestrobarevné šaty, a nalíčíme vás. Použijete spoustu parfému. Budete plná života a velice žádoucí. Je nutné, abyste to alespoň předstírala."

"Chápu."

"Já tě pak rozveselím," zachechtal se jí do obličeje Felke-Valentino.

Odvrátila se od Smithe a řekla s okázalým nezájmem: "Už se nemůžu dočkat." Otočila se zpět. "Jak jste to myslel, že mě nalíčíte?"

Ukázal prstem na Felkeho. "Líčení je jeho specialita."

"Jeho?" zašklebila se. "Myslela jsem, že je specialista na práci ve vodorovné poloze."

"Nepodceňujte ho," zastal se kolegy Smith. "On je vážně dobrý. Jinak by nepracoval se mnou."

"Díky, Johnny. Aspoň někdo že mě ocení."

"Vím, že je dobrý. Dora mi vyprávěla. Létá se všim, co má i nemá křídla, dokáže s pomocí drátu vyrobit vysílačku a dovolat se ze Sahary do Států, mluví dvaceti devíti jazyky, atd. atd." Mávla otráveně rukou.

"Já z tý holky dostanu myškomatózu," Felke-Valentino udělal beznadějný obličej. "Johnny, nemohs jí dát rozkaz, aby mě měla trochu ráda? Ne?" Otočil se k ní: "Tak jí ho dám sám. Když z tebe, Vik, udělali kapitána, tak od teď mi každou hodinu musíš říct něco hezkýho. Je to rozkaz."

"To si počkáš!"

"Jsem major, kapitáne," řekl Felke a nafoukl se jako páv.

Oslovila Smithe: "Tenhle... *člověk* je opravdu major?"

"Opravdu. Bývalý major námořní pěchoty."

"Aspoň, žes neřekla tenhle *opičák*," utrousil Felke.

"Major - nemajor, stejně tě poslouchat nebudu, já poslouchám jen plukovníka."

"Tomu říkám ukázková disciplína," zmalomyslněl. "Jak to, že má u tebe Johnny takovou protekci?"

"Protože je fěr chlap a ne takový... obšourník jako ty!"

"Ale fuj! Slyšel jsem dobře?" Felke-Valentino zalapal po dechu. "Počkej, za trest ti povím vtip."

Obrátila oči v sloup, a on hned pokračoval: "Sedí dvě holky před televizí a koukají na lesbian."

Znechuceně si odfrkla.

"První holka říká: *Prosím tě miláčku, už to nevydržím, buď tak hodná a strč mi tam prst.* Druhá holka to udělá a její kamarádka se spokojeně zavrtí: *Drahoušku, je to moc hezký, jen kdyby sis sundala prstýnek, škrábe mě.* A ta druhá holka povídá: *Ale broučku, to není prstýnek, to jsou hodinky.*" Vypravěč se zlomil v pase a zařičel tak hlasitě, že to muselo být slyšet v celém letadle. "Tohle mě potrhá! Šmarjá to je hlína!" řval. "To je hlína z televize Róma!"

Rojanová se sice nechtěně usmívala, ale spíš jeho reakci než tomu nemožnému vtipu. "To vždycky takhle blbne, plukovníku?"

Přítakal. "Co ho znám, vypráví přihloupilé vtipy. Když je ale opravdu ve stresu, přehazuje ve slovech písmena. Pak neříká *dobře*, ale *dořbe*."

Zavrtěla hlavou a obrátila se na vypravěče vtipu, kterému ještě tekly z očí slzy. Byl rudý v obličeji a ukazoval střídavě na prsteník a na zápěstí.

"Jsi vážně cvok, Valentino," konstatovala s beznadějí v hlase.

Felke, když viděl, že dívku moc nerozesmál, řekl: "Do psí hlavy, tady je sranda jak v márnici." Rozhlédl se a oči mu zasvítily. Hned přes uličku, kousek od nich, stála skloněná letuška obsluhující pasažéry. Bleskově natáhl ruku a lehce ji pleskl přes zadek. Pak se rychle posadil a předstíral spánek. Letuška se otočila, aby věnovala překvapený pohled Rojanové, která se zatvářila rozpačitě. Ještě ke všemu Felke otevřel jedno oko a ukázal na ni: "To byla ona, já ji viděl."

Letuška se nemračila, spíš naopak. "Slečno," oslovil ji Felke. "Nemůžete něco udělat pro naši kolegyni, aby byla veselejší?"

Hezká tmavovláska se opět pousmála. Felke se otočil k Rojanové: "Tak dělej, teď už musíš sama."

"Valentino, ty ses zbláznil!" Obrátila se na letušku, poklepala si na čelo: "Promiňte, on za to nemůže."

"Jsi hloupá, Vik," vykládal za chvíli Felke-Valentino. "Je nažhavená, dala by si říct."

"Co blbneš, tady?! V letadle?!"

"A proč ne? Ty moc často nelítáš, co?"

"Samá sranda a žádná práce," poznamenal Smith vážně. "Až přiletíme do Cape Town, Valentino, seženeš auto. Nemusí to být nic moc, ale aby nás to dovezlo od hotelu do přístavu. Vracíme se totiž lodí."

"Rozumím, Johnny, seženu kočár," oslovený si promnul ruce.

"Co mám dělat já, plukovníku, mimo to, že budu sexy?"

Smith si povolil uzel na kravatě: "Hned." V rychlosti vyndával papíry z aktovky.

"Jdu na cígo," řekl Felke znuděně a zvedl se. "Šalom Aljechin."

Smith na svá kolena rozložil xerokopii formátu A4. Na ní byla vyobrazena tvář kultivované tmavovlasé ženy s vizáží Jihoameričanky. "Desirée Velazquezová. Dvacet devět let, pochází z bohaté mexické rodiny. Otec Američan, matka Mexičanka. Velazquezová studovala v Paříži i ve Státech. Od svých třiaadvaceti pracuje v mexických diplomatických službách. Je vdaná, manžel úspěšný obchodník. Za pár měsíců má Velazquezová nastoupit jako tajemnice na velvyslanectví v Havaně."

Rojanová pozdvihla obočí. "Máme ji získat pro spolupráci, že?"

"Správně. Je nutné přesvědčit ji, aby se stala naší placenou agentkou."

"A co když nebude chtít?"

"Nebude chtít?! Co je to za termín?" rozzlobil se Smith. "Takový já neznám!"

"Promiňte."

Ukázal prstem na podobenku a řekl: "Většinou cestuje sama, bez manžela, jen s bodyguardem Diazem. Momentálně jsou na dovolené v Kapském Městě."

"A můj úkol?"

"Podívejte," řekl Smith. "Jako dítě, byla Velazquezová religiózně vychována, jenže na studiích ve Francii se nám zkazila. To jí bylo dvacet. Od té doby se intenzivně zajímá o hezké mladé slečny."

"Áha, teď už chápu."

"To je dobře. Seznámíte se s ní, my vás s Valentinem nafilmujeme a Velazquezová bude tancovat, jak zapískáme."

"Proto ta filmařská paráda?"

"Ovšem."

"Nějaký přesnější plán?"

"Jistě. Ale až později. Musíme být především opatrní, abychom nevzbudili podezření. Vzhledem ke vzdálenému příbuzenskému poměru s rodinou bývalého jihoafrického předsedy vlády se dá předpokládat, že Velazquezová může mít i jinou osobní ochranu než jediného tělesného strážce. Mimochodem, teď je ubytována v hotelu na Beach Road."

"Všichni gauneři bydlí po hotelích a všechno zlo se odehrává ve skladištích a docích," pronesla rezignovaně.

"Co jste to říkala?"

"Nic, nic. Jen jsem si vzpomněla na americké filmy. Pokračujte, prosím."

"Jak jsem už předeslal, usadíme se v hotelu *Foreman* a budeme se okolo Velazquezové chvíli motat, aby si vás všimla, a až přijde čas, seznámíte se s ní osobně. Necháte se pozvat na pokoj. Tam zůstanete na určeném místě proti čidlu kamery. Čidlo povede skrz provrtanou zeď. Pamatujte si, že v pokoji musí zůstat světlo. Kvůli kameře."

"No jistě," řekla Rojanová. "To je jasné."

Zaostřila zrak na Felkeho, který se právě vrátil. Zdálo se, že má pocuchané vlasy. A nejen to; by růžový a vzadu na krku měl škrábance. Pravděpodobný důsledek intimního setkání s pohlednou letuškou.

"Pěkně tě zdrápala."

"Jo. Byla divoká," odvětil blond'ák. "Buď ráda, že jsem to vzal za tebe." Pročísl si vlasy rukou a zasněně poznamenal: "Miluju tyhle rychlovky na bednách od koly."

"Valentino," oslovila jej. "Myslíš ty někdy taky na něco jiného?"

"Samosebou," nakrčil čelo. "Na ženský."

Beznadějně obrátila oči v sloup.

XII.

Desirée Velazquezová se netrpělivě rozhlížela. Kde jenom vězí? Podívala se do zrcadla, aby se ujistila o tom, že její vzhled je bez vady. Pak vyšla z pokoje a zaklepala na Diazovy dveře.

Nic!

Kde jen zůstal trčet? Že by se zas opil?

Nespokojeně se vracela ke svému pokoji, pak ale uslyšela rychlé kroky a na schodišti se objevil udýchaný Diaz.

"Co se děje, Manueli?" zeptala se ho příkře.

"Madam, do recepce volal váš muž."

Mávla znechuceně rukou. "Co zas chtěl?"

"Odlétá do Tokia na obchodní schůzku," řekl Diaz.

"Do toho mi nic není. Proč mě s tím vůbec otravuje? Cos mu řekl, Manueli?"

"Že spíte, madam."

"V pořádku. Teď pojedeme do města," řekla rezolutně Velazquezová. "Podívej se na mě, jak vypadám?"

"Skvěle, madam. Všechno v pořádku," odvětil Diaz.

Smith vyhlédl z okna hotelového pokoje a obořil se na Felkeho: "Tos koupil tenhle křáp?" Ukázal na oprýskaný nákladní dodge, stojící na parkovišti hotelu *The Foreman*.

"Je v pohodě, Johnny. Úplně stačí. A za ušetřené prachy si koupíme bonbóny."

"Jezdí to vůbec?"

"Je jak novej," zachechtal se Felke.

Smith se zatvářil pochybovačně. "Zapomněl jsem vám říct výši vašeho honoráře. Po akci máte každý nárok na odměnu ve výši padesáti tisíc."

"Beru," ozval se spokojeně Felke.

"Okay," řekl Smith. "Valentino vám teď, Vik, ukáže jak se správně nalíčit a namalovat. Dávejte dobrý pozor, poslouchajte ho, je to znalec."

Usedla před zrcadlo a byla zprvu vůči jeho práci skeptická, ale to se zakrátko změnilo a za patnáct minut už nepoznávala sama sebe.

"Opravdu to není špatné," říkala s obdivem.

"Mrkáš na drát, co, jaká je z tebe kočka! Ještě úces a pak tě oblečem do něčeho pěknýho. Za chvíli budeš fertig."

Udýchaný Smith vpadl do pokoje a zamával ve vzduchu papírem. "Tady je povolení k natáčení v prostorách hotelu. Vezmeme fidlátka a jdeme na to!"

Svezli výtahem filmařskou výbavu do přízemí hotelu, kde dělali úmyslně rozruch, aby si jich hoteloví hosté povšimli. Rozmístili osvětlovací desky před hotelový vchod, Felke se postavil za kameru a Rojanová do objektivu cvičně přečetla reklamní text. Většina hostů i personálu jejich počínání ignorovala a celé akci přihlíželo pouze pár zvědavců. I ti se nakonec znuděně rozešli. Na místě zůstalo místních několik dětí, na které se Felke zubil a přestože měly bílou pleť, neustále jim říkal: "Běžte už domů, černouškové."

Před hotelem se konečně objevila bílá limuzína patřící Velazquezové. "Už je tady! Držte se před vchodem, ať si vás všimne!"

Felke-Valentino zamířil kameru na dívku postávající u hotelových dveří a Smith uchopil kabel elektroinstalace, aby jej dovlekl dovnitř hotelu.

Bílý mercedes zastavil těsně před vchodem a z místa řidiče hbitě vyskočil Manuel Diaz. Otevřel zadní dveře vozu. V nich se pak objevila elegantní Desirée Velazquezová. Rojanová couvala hotelovým vchodem proti ní, v jedné ruce papír s textem, ve druhé protisluneční brýle. Sledovala její odraz ve skleněné výplni dveří, přičemž hleděla do kamery. Pak do Velazquezové úmyslně vrazila, vykřikla překvapením a upustila sluneční brýle. "Oh! Pardon... promiňte mi... jsem tak nešikovná..." Omlouvala se s tím nejlíbeznějším úsměvem, jakého byla schopna.

Desirée Velazquezová se zpočátku tvářila nepřístupně, ale když zaregistrovala půvabnou dívčí tvář, celá roztála. "Vůbec nic se nestalo," řekla s příjemným úsměvem, sehnula se k zemi a podala dívce spadlé sluneční brýle. "Bylo by jich škoda," řekla dvojsmyslně, aby vznikla pochybnost, zda má na mysli brýle nebo oči. Ještě jednou si ji prohlédla; opravdu moc se jí zamlouvala; nebyla žádná naporáděná, zmalovaná fíflena, nýbrž mladá žena od přírody hezká, a to měla Velazquezová obzvláště ráda. Do téhle sympatické sportovní dívky v pestrobarevných šatech by se vyplatilo investovat, usuzovala cestou k hotelovému výtahu.

Jakmile Velazquezová zmizela z dohledu, falešní filmaři sklidili náčiní a odvezli je zpět na hotelový pokoj. V podobné činnosti-nečinnosti pokračovali další dva dny. Na závěr dne vždy po sedmé hodině usedali při večeři poblíž stolu Velazquezové a chovali se záměrně hlučně.

Třetí večer se Smith rozhodl pro akci. Rojanová večeřela tentokrát sama s Felkem, když si před tím rezervovali stůl hned vedle Diaze a Velazquezové.

Felke - Valentino po večeři naoko hodně pil a byl velmi hlasitý. I Rojanová se chovala odvázaně, ale i když se pokoušela upoutat na sebe pozornost nejbližšího okolí, bylo její snahou nepřekročit míru dobrého vkusu. Usmívala se na celou restauraci a ženu u vedlejšího stolu úmyslně přehlížela.

Z ničeho nic se Felke rozkřičel, udeřil rukou do stolní desky a uraženě odešel. "Počkej!" volala za ním Rojanová. "Tak počkej, přece!" Bezradně se rozhlédla po sále. Pak přivolala číšníka. Předložila mu účet a spustila na něj záměrně rychle francouzsky. Předpoklad se potvrdil; číšník nerozuměl ani jediné slovo. Rojanová nečekala a zaměnila francouzštinu za němčinu. I když se jí zdálo, že obsluhující snad částečně rozumí, opět nasadila zoufalý výraz a rozhlédla se kolem sebe. Její zrak zabloudil k Velazquezové. "Promiňte, prosím, já... jsem tak rozrušená... číšník mi nerozumí. Nemůžete mi pomoci?"

"Velice ráda," souhlasila obstojnou francouzštinou. "Co pro vás mohu udělat?"

Nakřčila čelo. "Stala se mi trapnost... dobře jsme se bavili, ale můj přítel se urazil... nezaplatil a odešel. Já... nemám u sebe hotovost ani kreditní karty. Potřebovala bych říct číšníkovi, aby útratu napsal na náš účet, nebo aby počkal, než peníze přinesu."

Velazquezová vážně přikývla. "Kolik to dělá?" Vzala účet štíhlými prsty a předala jej Diazovi. "Zaplat' to, Manueli."

Diaz zaplatil útratu.

"Děkuji vám, madam. Jsem vám zavázaná," řekla Rojanová. "Hned dojdou na pokoj a vyrovnáme se."

"Nedělejte si starosti, to nestojí za řeč." Desirée Velazquezová mávla ostentativně rukou.

"Jste velice laskava, madam. Ale nemohu, a ani nechci zůstatvat někomu nic dlužna."

"Dobře. Co kdybyste se mnou vypila skleničku? To by byla ta nejlepší splátka."

Předstírala rozpaky; sklopila na chvíli oči a vteřinu předstírala, že uvažuje. "Ráda, ale teď nemohu. Šlo by to za hodinu, jenomže... to vy... tady už nebudete, že?"

Mexičanka našpulila rty. "Opravdu zde již nebudu, ale na sklenku cherry můžete přijít i do mého pokoje, pokud budete chtít."

Přimhouřila oči a snažila se nevnímat Diazův nepřátelský pohled. "Přijdu, když mě tak hezky zvete." Podívala se do čokoládových očí Velazquezové a zatvářila se velice vstřícně.

"Tak tedy dobře. V devět hodin, pokoj číslo 202." Stiskla dívce jemně ruku a zapálila si kentku. Zhluboka natáhla vonný kouř a odložila cigaretu do popelníku; dnešní večer se velmi zajímavě vyvíjí. Koho by napadlo, že se hezoučká filmařská dívka nechá tak snadno pozvat na pokoj. Vážně šťastná náhoda... Velazquezová labužnický vychutnávala cigaretu a přemýšlela, zda je skutečně možné, aby se ta voňavá kráska hovořící perfektně francouzsky zajímala o ženy. Dospěla k názoru, že ano.

Felke-Valentino Rojanovou několikrát otočil za ramena kolem dokola. "Dobrý," řekl spokojeně. "Jsi k nakousnutí. A pamatuj, musíš se držet na sedačce, abys byla v záběru kamery! Jdi na to!"

Vyšla z pokoje, seběhla dvě patra a přešla k příslušným dveřím. Tam chvíli počkala, několikrát se zhluboka nadechla, nasadila příjemný výraz a zaklepala.

"Dále."

Vešla do pokoje a spatřila Velazquezovou s lahví cherry v ruce. Vypadala, jako když právě opustila koupel. Její černé havraní vlasy byly vlhké a na sobě měla bílý hotelový koupací froté plášť, opatřený kapucí. "Jste přesná," usmála se. "To vás šlechtí. Nezlobíte se, že nejsem společensky ustrojena? Nestihla jsem to."

"Zůstaňte klidně v domácím... kvůli mně si nemusíte dělat násilí," řekla Rojanová s úsměvem.

"Ach... promiňte, ještě jsem se vám nepředstavila. Jmenuji se Viktoria Hoffmanová."

"Moc mě těší. Já jsem Velazquezová, pro vás Desirée."

"Desirée? Hezké jméno."

Přišla blíž. "Viktoria... to zní tak bohatýrsky, jak z nordické ságy. Všimla jsem si v restauraci, jak dobře hovoříte německy. Pocházíte snad odtamtud?"

"Máte dobrý postřeh. Ano, narodila jsem se v Německu, ale žila jsem dlouho v Paříži."

"Znám Paříž, je to krásné město. Studovala jsem tam. Posad'te se, přece," ukázala na křesílko.

Návštěvnice se přitočila k sedací soupravě: "Mohu sem? Mám ráda pohodlí."

"Ale samozřejmě, jistěže, sama bych vám to nabídla, kdyby... sedněte si, kam chcete, jste můj host. Můžete všechno, nebo... skoro všechno. Prosím!"

Přijala skleničku alkoholu z pěstěné ruku. "Díky."

"Ještě jednou se omlouvám, že jsem tak podomácku oblečena, ale právě jsem vylezla z vany."

"To je v pořádku. Alespoň má návštěva nebude tak..." udělala teatrální gesto rukou, "...tak formální."

"Nevadí vašemu příteli, že jsem vás takhle... ehm... unesla?"

"V žádném případě a i kdyby, je mi to jedno. Víte... on je poněkud... hrubý, nechová se ke mně hezky, a já se mu alespoň takhle revanšuji."

"Ano, ano, ti muži," kývla Velazquezová s pochopením a zamračila. Dolila si sklenku a položila ji na stůl. "Znám to, jsem totiž vdaná."

"Já našťestí ne."

"Jak jste se vlastně dostala k filmu? I když... promiňte... krásná dívka jako vy, by se mohla při tak hloupé otázce urazit."

"Neurazím se. Filmařinu dělám jen jako koníčka. Nepotřebuji peníze, jsem zajištěná."

"Nikdy vás nelákal Hollywood? Dostat velkou roli?"

"Musím přiznat, ani ne. Mám ráda svobodný život a nerada bych se upsala na řadu let nějakému studiu. Nota bene... nemám žádné herecké vzdělání."

Velazquezová přisvědčila. "Chápu." Znovu si půvabnou návštěvnici prohlédla. Citlivá romantička, jak přitažlivé... "Také často cestuji. Nechtěla byste mě doprovázet na mých cestách, jako... společnice?"

Dívka sklopila zrak. "Vážím si vaší nabídky, ale je skoro nemožné ihned na ni odpovědět."

"Rozmyslete si to, nespíchejte. Ujist'uji vás, že já si přítel dovedu vážit. Nebyla bych na vás tak zlá, jako váš... přítel."

Rojanová se protáhla a přehodila si nohu přes nohu. Při tom si stačila povšimnout, že hostitelku

velmi zaujala její štíhlá stehna, která sukně krátkých šatů nedokázala skrýt. Smyslně se protáhla a přičísala si natupírované kaštanově zbarvené vlasy rukou. "Je tu horko," řekla a ohlédla se přes rameno, směrem k oknu.

"Počkejte, drahá, upravím to." Hostitelka vstala a šla otevřít okno. Když se vracela, lehce zavadila hřbetem ruky o její rameno. "Je to lepší, drahá?"

"Ano, mnohem lepší."

Velazquezová chtěla ruku z jejího nahého ramene odtrhnout, jenže dívka si ji tam přidržela. Hostitelka toho využila a přisedla si k ní.

Videokamera běžela bezhlučně. Obraz do přístroje dodávalo úzké, půl metru dlouhé světlovodné vlákno, na jehož konci byl obrazový senzor. Vlákno bylo do pokoje Velazquezové prostrčeno skrz malý otvor ve zdi.

Felke-Valentino se chvílemi díval do hledáčku a zaostřoval. Scenerie z vedlejšího pokoje byla velmi dobře vidět na obrazovce televizoru.

"Jak to vypadá se zvukem?" zeptal se Smith.

Felke mu půjčil sluchátka. "Perfekt."

Smith chvíli poslouchal, pak sluchátka odložil.

"Válí to s ní dobře," poznamenal k němu Felke.

"Říkal jsem, že je to skvělá holka. Mělas ji vidět v Pentagonu, ředitel Benson z ní byl úplně odvázaný."

"To věřím. Pro ředitele je zřejmě podstatný, že ji může nasadit kamkoliv, ve Státech i v Evropě."

"Ano. Je přirozený talent. Vem si, že neprošla žádným speciálním výcvikem. Vyjma toho, že byla řadu let vrcholová sportovkyně, což je její plus."

"Bezpochyby."

"Ona se nebojí. Sice nejde do práce s takovým srdcem jako Dora McNealová, ale zato s chladnější hlavou." Smith si dal nohy na stůl a ruce spojil za hlavou.

"Jak reagovala, když si jí řekl o Doře?" zeptal se Felke-Valentino se zájmem.

Mávnul rukou. "Ani mi to nepřipomínej, s tím byl problém. Dost jí to vzalo, sesypala se. Nevěděl jsem, jestli se psychicky nezhroutí a jestli ji nebudeme muset vyřadit nadobro. Seřval jsem ji jak psa, a ono to pomohlo. Na to ona slyší, sebrala se a málem mi skočila po krku."

"Byls na ni tvrděj?"

"Jo, musel jsem, aby přežila. Víš dobře, jak to chodí, když tě prvně hodí do vody: buď se utopíš, nebo naučíš plavat. Ona se naučila plavat, ale kdybych ji šetřil, zřejmě by se utopila."

Velazquezová jemně přejela dívce konečky prstů po rameni a krku. Návštěvnice z ničeho nic vstala:

"Měla bych radši jít."

"Ale to mně přeci neuděláte." Opatrně ji uchopila za předloktí a stáhla zpět.

"Dobře."

"Jestli jsem se vás nějak nechtěně... tak mi promiňte. Slibuji, že už to víc neudělám. Myslela jsem, že... že... vám to není nepříjemné."

"Nebylo to nepříjemné, spíš naopak. Bála jsem se jen, abyste si o mně nemyslela něco špatného. Vždyť se sotva známe."

"Ale drahá, co bych si mohla myslet! Víím, že jste ušlechtilá dívka, to se přece pozná na první pohled." Velazquezová si přisedla ještě blíž a opět ji začala hřbetem ruky hladit po tváři a po krku.

"Oh, jste tak něžná..." Rojanová zavřela oči a zaklonila hlavu.

Hostitelka nespěchala, věděla, že získat přízeň této neobyčejné mladé ženy vyžaduje trpělivost. Spěchem by mohla celý večer jen pokazit.

"Desirée, tohle nesmíte," chabě, slovně zaprotestovala, když k ní Velazquezová přiblížila svůj obličej a citlivě se dotkla rty její šije.

"Moc dobře víím, drahá," zašeptala, "co romantická dívka jako vy, potřebuje; spoustu, spoustu něžností. Tohle žádný muž nikdy pochopí."

Seděla se zavřenýma očima a vnímala svůdné doteky Mexičanky. Nemusela moc předstírat ani hrát,

bylo to opravdu nadmíru příjemné, a už v této chvíli pociťovala čím dál větší výčitky. Po chvíli, když už si hostitelka byla jistá, že její host necukne, aniž by ustala v hlazení, levou rukou si rozvázala pás a setřásla ze sebe župan. Bez šatů vypadala opravdu nádherně. Její tělo bylo dokonalé, jak jen tělo Jihoameričanky může být. "Jste velice krásná," zašeptala Rojanová a pociťovala silný přívál vzrušení. Velazquezová sjela svými rty na její ústa a pak na ucho. Jemně ji hryzala do ušního boltce: "Z nás dvou jsi krásná pouze ty."

"To neříkej, prosím," uchopila hostitelku kolem nahého štíhlého pasu a posadila se ještě víc na bok, aby jí kamera lépe viděla do obličeje. "Jsi tak přitažlivá, tak dívčí a zranitelná." Vášnivě ji líbala na ústa a pokoušela se rozpínat její lehké šatečky. Rojanová konečně pociťovala její nahou kůži na svém těle. Bylo to příjemné a uspokojující. Tiskla Velazquezovou k sobě a její horké tělo a lačná ústa ji rozechvívaly čím dál silněji. Objímala ji svými stehny a propadala se do sladkého vzrušení. Náhle se ozvalo netrpělivé zaklepání na dveře. Velazquezová se nadzdvihla: "Co je?" křikla ostře ke dveřím.

"To jsem já, madam, Manuel. Musím s vámi mluvit."

"Teď ne, Manueli!" zvýšila hlas.

"Je to nutné, madam!"

"Řekla jsem teď ne!!" Zalykala se zlostí. Hned pak se ozvala rána, praskot dřeva a do místnosti vpadli tři muži. První byl Manuel Diaz s rukama spoutanýma za zády a velkou modřinou pod okem. Za ním kráčeli Felke a Smith. Vyražený zámek bezmocně visel na jediném šroubu podél dveří. "Co to znamená, Manueli?" zeptala se Velazquezová a v chvatu se oblékla do koupacího pláště. Diaz mlčel.

"Už se můžeš obléct," řekl Smith Rojanové. Hostitelka pochopila a pohlédla na ni s největším opovržením. "You bitch!" řekla s neskrývanou nenávistí v hlase. Smith vložil do videorekordéru přinesenou kazetu a zapnul televizi. Na obrazovce se objevila kompromitující milostná scéna.

"Kolik?" otázala se Velazquezová věčně.

"Nejde o peníze," upozornil Smith. Vytáhl z kapsy list papíru.

"Mám pracovat pro Američany? Jako placený agent? Vážně si myslíte, že mám tohle zapotřebí?"

"Ne," odpověděl stručně Smith.

"No právě"

"V tom případě předáme videokazetu vašemu manželovi a vašemu zaměstnavateli." Zatvářila lhostejně. "Manželovi je to fuk. A můj zaměstnavatel? Ten to bude muset přežít."

"Okay, jak chcete," usklíbl se Smith. Sáhl do kapsy saka a hodil Rojanové pistoli s tlumičem. Nečekala to a zachytila zbraň čirou náhodou.

"Dej jí to k hlavě," poručil tvrdě. "Má půl minuty, aby podepsala. Až ti řeknu, zabiješ ji. A stoupi si víc na stranou, ať tě to nepocáká."

Jako by polil studenou vodou. Copak nestačilo, jak ošklivě tu citlivou ženu podvedla? To jí má ještě zabít?!

Zaváhala na okamžik a pohlédla zoufale na Smithe. Tvářil se tak strašně, že dostala sama strach. Bez dalšího přitiskla Mexičance hlaveň pistole na spánek. Smith lhostejně sledoval hodinky a Rojanová se třásla. Bože, jen aby podepsala! Modlila se a pokoušela se vypadat chladnokrevně, aby hostitelku přesvědčila, že nemá na výběr. Poodstoupila stranou a s hlasitým cvaknutím natáhla kohout. Netrvalo ani patnáct vteřin a Velazquezové se rozklepala brada. "Nezabíjejte mě, prosím vás," šeptala a slzy jí tekly po tváři. Hned poté podepsala. Smith vzal list papíru, vytáhl malý váleček a přitiskl jej nic netušící ženě k paži. Sesunula jak pytel brambor a zůstala bezvládně ležet na sedací soupravě. Poté dostal dávku narkotika i Diaz.

"Odvedla jste skvělou práci, Vik. Ovšem, až vám příště řeknu, že někoho zabijete, nechci vidět

zaváhání, jasné?!"

"Promiňte, nebylo to v plánu, tak jsem nevěděla..."

"Všechno se do plánu dostat nedá. Občas musíme improvizovat. Chápu, že se vám obrací žaludek, ale co počít. Pracujete pode mnou a já pro příště nehodlám tolerovat jakoukoliv nejistotu. Vy si nemůžete dovolit váhat. Stálo by to krk nás všechny."

"Omlouvám se, pane, už se to nebude opakovat."

"V pořádku," řekl Smith smířlivě, ale jeho obličej vyjadřoval pravý opak.

"Už ji nech, Johnny," přimlouval se Felke-Valentino opatrně. "Zmákla to přece špičkově."

"Neřek jsem, že ne," hučel Smith, když nastupovali do dodávky, stojící před hotelem.

XIII.

"Musíme doufat, že dorazíme do přístavu dřív, než Velazquezovou někdo najde."

"A jestli ne?"

"Tak se nás pokusí zadržet," řekl Felke-Valentino. "Vzpomínáš na Honduras, Johnny?"

"Aby ne," kývl Smith. "Na to se snad ani nedá zapomenout."

Felke se rozchechtal. "Bože, ti nás hnali, bastardi, co?"

Smith vytáhl z kapes zbraně a krabičky s náboji. "Všichni si nabijte."

"Myslíte, že po nás půjdou?"

"Dost možná, Vik. Řekl jsem vám přece, že Velazquezovou hlídá místní speciální služba. Nebudeme riskovat naivitu. Jsou to placení gauneři, elegantně skrytí pod soukromou bezpečnostní službou. Klidně nám vpálí kouli do hlavy. A vás před tím ještě znásilní," dodal bez náznaku emocí.

"Děkuju pěkně! Pokud si vzpomínám, říkal jste, že Velazquezovou *možná* hlídají i jiní lidé než Diaz." Zdůraznila slůvko *možná*.

"Nechtěl jsem vás zbytečně zneklidnit. - Když bude nejhůř, rozdělíme se. Naše loď se jmenuje *Yellow Boothe* a vyjíždí z loděnice přesně o půlnoci. Necháte se odvést ke kapitánovi a řeknete mu, že pracujete pro *Impex International*. To je smluvený signál."

"Stříh bych to do loděnic po hlavní silnici, kdyby to nebylo tak riskantní." Felke-Valentino zíral do tmy a snažil se jet co nejrychleji. "Měli bysme bejt poblíž Lion's Rump, jenže já mám pocit, že nejsme, že jedeme kanálama. Nevíte sakra někdo, kde to sme?"

Kodrcali po úzké, nedobře osvětlené silničce bez asfaltového povrchu.

"Tak co, puso, užila sis s Desirée?" zeptal se od volantu Felke.

"Dej si pohov! A neříkej mi *puso*, kašpare!" odsekla nepřátelsky.

"Všechno jsme s Johnnym viděli."

"No a?! Štve tě, že to může jít i bez tebe, co?"

Rozesmál se. "Hele, Vik, dám ti hádanku: Víš, co je to optimismus?" Ve smíchu udeřil rukama do volantu. "Přece, když si dvě lesby poříděj kočárek!"

"Ty jsi ale blbec! Já zas myslím, že optimismus je mít tě za duševně zdravýho člověka."

"Srandičky, srandičky a nepříjemnosti na dosah," ozval se Smith; v přítmí silnice bylo vidět dva stojící vozy. Jeden osobní a jeden malý postarší nákladák obklopený skupinou lidí.

"Do psí řiti těch ale je!" zaklel Felke a přibrzdil. "Johnny, nemáš noktovizor?"

"Noktovizor? A Keplerův dalekohled bys nechtěl?" řekl posměšně a pokusil se zrakem proniknout šero. "Je jich pět a mají uniformy bezpečnostní služby. Jed' pomalu k nim. Pokusím se jim prostřelit gumy. - Vik!" zavelel Smith.

"Ano?"

"Našroubovat tlumič, zbraň do ruky, připravit se!"

"Zatracený tularémové," nadával Felke. "Maj i pušky!" Rychlostí pár mil za hodinu se přiblížil k pěti ozbrojenců, pistoli zastrčenou za opaskem. Jeden z mužů stál uprostřed silnice a červenou

baterkou dával znamení stop. Felke otevřel okénko, vyklonil se ven a zeptal se: "Copak se stalo, veliteli?"

Muž v uniformě *First Secur* sklonil zbraň a radikálně přikázal: "Zastavte, vypněte motor a vystupte!"

"Ano, jistě, hned to bude." Felke se otočil od okénka a směrem do vozu řekl: "Slyšeli jste toho vola?" Zajel ke kraji vozovky a téměř zastavil. V tu chvíli se ozvalo tlumené zapraskání Smithovi pistole a vůz prudce vyrazil vpřed. "Naseru ti do huby, buziku!" zařval Felke z okénka.

"Vik, palte!" křičel Smith. "Zasáh jsem obě levé gummy, osobák mají v čudu, zbývá jim jen náklad'ák."

Rojanová se vyklonila z vozu a několikrát nazdařbůh vystřelila.

"Dejte si na čas a mírte!" láteřil Smith.

Vzadu za nimi se ozvaly rány a jedna kulka prolétla předním i zadním sklem.

"Kurva neposvěcená!" zaklel Felke. "Sekurit'áci maj dobrou mušku!" Vyklonil se ven a zařval: "Vedle, vy pancharti!" Sám několikrát bez míření vystřelil.

"Vik, vyraž zadní sklo!" hulákal Smith. Vzápětí pažbou pistole vytloukla zbytky prostřeleného skla a řidič udělal totéž vpředu. "A máme vyvětráno," zasmál se. "To je hlína z televize Róma!"

"Taky máš rád čerstvej vzduch?" zachechtal se Smith. "A ty, Vik?"

"Já mám strach," řekla popravdě.

"Aspoň jeden normální člověk, mezi námi."

"Country road, take my oud..." prozpěvoval si bezstarostně Felke-Valentino. Opět zaznělo pár výstřelů. "Jaú!! Koupil sem ji! Do prlede!" zařval a zasunul si ruku do kalhot. Když ji vytáhl, byla od krve."

"Je to zlé?" zajímal se Smith.

"Ne moc, jako to bejvá ve filmech; kulka se svezla po žeburu."

"Ty máš žebra na prdeli?" Smith se rozesmál na celé kolo a zraněný se k němu přidal. "Divíš se co?"

Oba se velice dobře bavili a Rojanová z toho měla dojem, že je jim úplně jedno, jak tahle překerní situace skončí. Vyklonila se z okénka a pětkrát vystřelila. Reflektor na náklad'áku zhasl.

Felke opět vystrčil hlavu z okénka a zaryčel: "To čumíte, vy sráči, jak nám to de!"

Náklad'ák bezpečnostní služby se počal vzdalovat. "Hele," ukázal Smith. "Podívejte, jak se vleče! Asi jsme někoho zasáhli!"

Vůz je však vytrvale, i když pomalu pronásledoval. Z předku vozu se valily mračna husté bílé páry.

"Má chladič v hajzlu. Přidej, Valentino, teď máme šanci ujet jim."

"Sakra kruci," podivil se Felke. "Netáhne to!" Dupal zoufale na pedál akcelerátoru. "Píča z ryby, nejde plyn!"

Vzápětí se z pod kapoty ozvala dutá kovová rána. Motor zhasl.

"Musíme vypadnout!" zařval Felke-Valentino.

Všichni vyskákali ven a jejich vůz sjel následně na volnoběh ze svahu a narazil do stojícího náklad'áku bezpečnostní služby. To už Rojanová neviděla, pouze zahlédla Smithe jak na ni volá: "Rozdělíme se! Každý na svý triko do přístavu! Běžte tímhle směrem! Nenechte se chytit!"

Doléhaly k ní hlasy pronásledovatelů, běžela proto ze všech sil hlouběji do hustého porostu. Tělem prorážela vysoké keře, které ji šlehaly do tváří. Hlasy pronásledovatelů se vzdalovaly. Tu a tam zapraskal z velké dálky výstřel. Po deseti minutách se dostala z porostu ven. Ocitla se na velké holé plošině, chabě osvětlené lampou ze silnice.

Šero prořízl kužel světla. Stál tam, na kraji plošiny, v jedné ruce baterku, ve druhé revolver. Rojanová odskočila zpět a třikrát bez míření vystřelila. *First Secur* nestačil vůbec zareagovat. Padl na záda, zasažen do prsou.

Seděla v křoví na bobku a odhadovala situaci. Za chvíli se odvážíla blíž. Pronásledovatel ležel bezvládně na zádech. Sebrala jeho baterku a vydala se směrem, kterým tušila přístav.

Bloudila po opuštěných docích, špinavá, utahaná, šaty rozedrané od křoví. Zbraň nesla v ruce,

zabalenou v kusu hadru, který našla na zemi. Vysvícenou baterku už před hodnou chvílí zahodila. Konečně kohosi potkala.

"*Yelow Booth?*" zeptala se.

Mávl rukou přes rameno. Vydala se tím směrem a až na samém konci přístavu loď konečně objevila. U nástupního můstku stál strážný.

"Captain?"

"Second mate."

"Captain?"

"On ship."

"Need to speak."

"Okay."

Strážný a údajně i druhý důstojník v jedné osobě ji zavedl dovnitř lodi.

Kapitán *Yelow Boothu* byl malý, chytře vyhlížející mužík s vizáží arabského koňského handlíře. Usmíval se a dotazoval oč jde.

"*Impex International*," řekla Rojanová a ukázala na sebe.

"Yes," odvětil mužík a doprovodil ji do podpalubí, do prostoru skladiště. Zde s námahou odsunul bednu s nákladem, aby pak nadzvedl dřevěný poklop. Dotkl se její ruky a ukázal dolů. "Take a ladder."

Cesta lodí do Durbanu byla zdlouhavá a nudná. Poklop nad jejich hlavami se otevíral pouze jednou denně kvůli převzetí pravidelné dávky jídla.

"Kam nás veze ten škuner?"

"Do Durbanu."

"A pak?"

"Letecky do Vegas."

"Půjdeme do kasina?" zeptala se Rojanová pobaveně.

"Nebude čas. Musíme si opatřit cestovní doklady a převzít náklad."

"Náklad?"

"Ano, náklad v ceně padesáti milionů," řekl Smith, jako by šlo o pár drobných.

"A dál?"

"Odvezeme náklad do Evropy. Budeme se vydávat za techniky americké ambasády v Praze."

"Komu je náklad určen?"

"Prodáme jej v Československu, ale zřejmě skončí v rukou Rusů."

"A co vlastně náklad obsahuje, plukovníku?"

"Jistou strategickou surovinu."

"Proč proboha poskytujeme našim nepřátelům takovéhle věci?" nechápala.

"Podívejte, od doby, co je u moci Strugačov, se mnohé změnilo. Teď už nejsou Rusové ti nepřátelé, co byli za Lezněva. Troufám si říci, že zakrátko bude Rusko víc náš partner než nepřítel."

"Zajímavé." Rojanová se kousla do rtu. "Říkal jste, že si máme opatřit cestovní doklady. Proč si je tedy neseženeme na ústředí?"

"Vy taky chcete všechno vědět," hrozil se Smith. "Potřebujeme diplomatické pasy, abychom náklad dostali do Východního sektoru. Uvědomte si, že pokud si opatříte dokumenty v centrále, je dost pravděpodobné, že se to kdekdo dozví. Což není žádoucí. Skoro všude existují průsaky informací, ale tam, kam teď pojedeme, tam ne."

"A kam vlastně pojedeme, plukovníku? Do pekla?" zeptala se Rojanová kousavě.

"Skoro," odsekl Smith.

II.

Po zdoluhavé cestě lodí a po úmorných hodinách strávených v letadlech přišla poslední zastávka, Mc Carrenovo letiště v Las Vegas a ubytování v blízkém *Motelu 5*. Odtud Smith mnohokrát telefonoval, zatímco se jeho spolubydlící koupala a cpala hamburgery. Felke-Valentino se z motelu hned po příjezdu vytratil.

Ráno stál pod okny motelu tmavě zelený terénní automobil, který Smithe s Rojanovou zavezl opět na letištní terminál. Vyjma motelu a Mc Carrenova letiště byla část East Tropicana Avenue to jediné, co mohli ze slavného Las Vegas spatřit.

Z města pokračovali letecky dále k severu, do prostoru vojenské střelnice Bellas. Během celého letu Rojanová pozorovala s nelibostí okénkem pustinu nevadské pouště. Otáčela se na Smithe a dožadovala se informací. "Řekněte mi, kam nás to vláčí?"

"Nevadskou poušť asi znáte."

"Jen z mapy, plukovníku. Prozrad'te mi, kam letíme."

"Říká vám něco Bellasova střelnice vzdušných sil?"

"Vůbec nic." Třepala nesouhlasně hlavou, špulila rty a obracela zrak ke písečně žluté krajině dole pod nimi.

"Co takhle Rattlesnake Mountain, to už jste slyšela?"

Ožila. "To nemyslíte vážně! Já... četla jsem o tom, ale už si ani nepamatuji, že se jedná o Nevadu. V Rattlesnake Mountain se nacházejí tajné vojenské základny. Snad dokonce ty nejtajnější a nejstřeženější."

"Správně," přisvědčil Smith. "Přistaneme na základně, která byla postavena na dně vyschlého jezera Rattlesnake. Koukáte, kam až se se mnou dostanete, co?"

"To tedy ano. Ještě, abychom se taky dostali odtamtud."

"Jenom se nebojte. Nehodlám tam zůstat po zbytek života," ušklíbl se Smith a podal dívce kovovou magnetickou kartu posetou barevnými hologramy. Nejvýraznějším znakem, který rozeznala, byla číslice 47.

"Tohle vám půjčím, říká se tomu *bilá karta*. Tahle věčička zajišťuje příslušná přístupová oprávnění. Též ji budete potřebovat k otevírání dveří a k identifikaci."

Těsně před přistáním se k nim připojily dva vrtulníky, aby jejich letoun doprovodily až na přistávací plochu v Rattlesnake.

Rozlehlost tamních vojenských zařízení byla udivující a totéž se dalo říct i o mnohakilometrové přistávací ploše. Mezi vojenskými objekty se rojili ozbrojenci v zelených maskáčích a v černých uniformách. Nových návštěvníků si nikdo z nich nevšimal, díky čemuž Rojanová nabývala dojmu, že zde Smithe všichni znají, že jejich příjezd a transport základnou probíhá podle předem stanoveného plánu.

Oba nastoupili do vojenského jeepu, řízeného poddůstojníkem. Jeep vyjel ze základny směrem k jihu.

"Co kdyby chtěl někdo na základnu vniknout?" zeptala se s trochou naivity Rojanová.

"Nemá šanci," odvětil Smith. "Všude kolem jsou vyjma hlídek i senzory na otřesy a čidla na amoniak. Zaregistrují čpavek na lidské kůži a okamžitě přes satelit ohlásí vniknutí cizí osoby. Taky tu máme rakety země - vzduch, kdyby se tu objevilo cizí letadlo. Dokonce ani vojenští piloti nesmějí tenhle prostor přelétávat."

"A kdyby se přece jenom někdo dostal dovnitř?"

"Tak má smůlu, ven ho už nemusí pustit."

"Zabili by člověka jen proto, že přešel plot?!"

"Za určitých okolností ano, jistě."

Otřásla se. "A kam nás vlastně vezou?"

"Do K-10 vzdálené asi patnáct mil od Rattlesnake. Je to super základna zřízená u kraje vyschlého

jezera. Celý objekt je zabudován do pohoří, takže není zvenčí takřka vidět." Pohlédl na ni a spatřil v jejích očích záblesk strachu. "Většinu civilních zaměstnanců, pokud tu nějakí jsou, přivázejí v autobusech s neprůhlednými skly. Vy patříte k těm vyvoleným, kteří smejí vidět vše, co se zde děje. Samozřejmě, jen díky mně." Smith neopomněl zdůraznit své zásluhy. Jeho spolucestující však z celé situace velkou radost neměla a klidně by si návštěvu podezřelých vojenských zařízení odpustila.

"Fakt mě to těší," řekla stísněně. "A opravdu tu mají mimozemšťany?"

Smith se rozesmál. "To uvidíte."

"Jak to myslíte, že uvidím?"

"Dostal jsem instrukce, abych vás zasnělil."

"Zasnělil? Co to znamená?"

"Velké privilegium," poznamenal Smith. "Znamená to rovněž, že uvidíte věci, které zná jen minimum lidí."

"Raději bych nic neviděla. Proč zrovna já?"

"Protože s vámi máme dalekosáhlé plány. Vaše psychologické rozborry dopadly na jedničku. A jak už jsem řekl: obdržel jsem k vašemu zasnělení instrukce. To ovšem neznamená, že vám budu cokoli vysvětlovat. K tomu oprávnění nemám. Uvidíte jisté skutečnosti, se kterými se musíte sama vyrovnat. Inteligence k tomu máte dost a dost."

Udělal nešťastný obličej, ale neřekla radši nic.

Základna byla opravdu skvěle maskovaná. Až z těsné blízkosti bylo možné rozeznat hangáry pískové barvy, zapuštěné a splývající se strmými svahy pohoří. Devět hangárových dveří bylo sklopených, pouze jedny otevřené. Právě sem dovnitř zavezl terénní vůz Rojanovou se Smithem.

Vystoupili z jeepu a opět si jich nikdo nevšiml, i přesto, že se takřka na každém kroku vyskytovala stráž MP. Smith se v podzemním objektu evidentně dobře orientoval a dívka ho následovala se smíšenými pocity. Když sjeli výtahem do nižšího podlaží, byla velmi překvapená, jak hluboko základna sahá. Procházeli širokou tunelovou chodbou, kde Rojanová náhle zůstala s vytřeštěným zrakem stát, aby svého průvodce bezprostředně uchopila za rukáv. Několik metrů od nich stál ve velké výtahové šachtě lesklý kovový disk. "UFO!! To je přece UFO!"

Její průvodce se jen shovívavě pousmál. "Neříkejte? Jak jste to poznala? - Pojd'te."

Opět minuli stráž vojenské policie a pomalu procházeli kolem dalších diskových objektů, stojících po obou stranách chodby. Disky se od sebe výrazně lišily; poslední byl z tmavého kovu, vypadal neohrabaně a připomínal veliký zvon.

Rojanová nevycházela z údivu a s očima doširoka rozevřenými si fascinovaně prohlížela létající objekty, o nichž dosud slyšela pouze z nepřiliš důvěryhodných pramenů.

"Teď sjedeme výtahem do vyšší bezpečnostní úrovně." Smith se zastavil.

Přede dveřmi výtahu bylo nejen čtecí zařízení na magnetickou kartu, jak to bývá zvykem, ale i nerezová pětadvacetkrát patnáct centimetrů velká destička s malým objektivem. "Tohle zařízení snímá oční duhovku," vysvětloval Smith. "A nejen to; také otisk dlaně a všech prstů. Tím je zajištěna dokonalá kontrola. Kdo není v registru, nemá šanci projít."

"Mám k tomu dát oko?"

"Nemusíte. Půjčil jsem vám přece *bílou kartu*. Ta otevírá všechny zámky i na téhle základně."

"Mhm..." Sáhla do kapsy pro lesklý obdélníček a protáhla ho čtecím zařízením. Dveře se následně neslyšně otevřely. "Opravdu to funguje..."

Po vystoupení z výtahu se ocitli na hlavní, dobře osvětlené chodbě, jejíž jeden kraj lemovala řada skleněných válců, naplněných blankytně modrou tekutinou. "Plukovníku...! Bože můj! Podívejte!" Ve válcovitých, necelých dva metry vysokých nádobách byli zavěšeni podivní, šedě zbarvení tvorové s velkýma scvrklýma očima.

Rojanovou roztrásla zimnice. Fascinovaně stála na místě a v údivu si držela ruku před ústy.

Kráčela za Smithem a skoro vůbec nevnímala. To, co před chvílí spatřila, předčilo všechny její představy. Nejvíc jí vadilo, že nemá pro předešlé události rozumné vysvětlení.

Kdesi v hlubinách K desítky, kdy odhadovala, že jsou už několik set metrů pod povrchem, se Smith

zastavil u trezorových dveří. Za chvíli oba vstoupili dovnitř.

Generální štáb z vědecko-fantastického filmu. To byl první dojem, který Rojanová získala. Stěny byly posety množstvím různých pestrobarevných digitálních map s mnoha svítícími a blikajícími údaji. Několik desítek holografických projektorů přinášelo prostorový obraz z rozličných míst. Řada displejů pod stropem ukazovala světový čas a různé další údaje. Na velkém masivním stole byly umístěny monitory s komunikačními aparáty, které nešlo blíže určit.

Za stolem tu seděl muž v generálské uniformě. Měl vizáž důstojníka cizinecké legie a v jeho tváři bylo napsáno, co všechno prožil. Moc dobrého toho evidentně nebylo.

"Tohle je armádní generál Thomas Berck," řekl tiše Smith.

Muž za stolem držel v ruce bezdrátový telefon a vykřikoval do něj rozkazy. Když aparát odložil, pohlédl před sebe. "Johne!" zvolal s upřímnou radostí. "Rád tě vidím." Napřáhl před sebe pravici. Zdálo se, že on i Smith jsou staří přátelé.

"Jak se vede, Thomasi?"

"Právě jsem dorazil z Miami, takže trochu zmatek, ale jinak ujde."

Rojanová postoupila kupředu, ale Berck na ni zlověstně vyštěkl: "Vy zůstanete na místě a ani se nepohnete!!" Aby příkaz zdůraznil, ukázal krátce směrem ke dveřím.

Znehybněla a generál pak oslovil Smithe, jako by tam vůbec nebyla. "Sakra, Johne! Pročs sem přivedl tu civilistku?! Budu ji muset nechat zastřelit. Znáš zdejší předpisy, nesmím nikoho pustit ven."

Smith přistoupil blíž ke stolu a pošeptal mu něco, z čeho Rojanová zaslechla jen útržky. "Kapitán... z Bonnu... bílá karta... v pořádku... Stockholm... má přístup... Benson..."

Generál Berck pečlivě naslouchal a příkyvoval. Pak nahlas řekl: "To jsem netušil, vrátil jsem se teprve včera večer a Stuart Benson mě nestačil informovat. Dostal jsem sice cestou tvoji depeši, ale myslel jsem, že jde o tu... lesbu... poručíka McNealovou, co už tady v Rattlesnake jednou byla." Optimisticky pak pohlédl ke dveřím: "Vítejte v klubu, kapitáne! Rád vás poznávám."

Přistoupila blíž a lehce kývla hlavou na pozdrav. "Těší mě, generále," řekla a snažila se tvářit chladně i důstojně, aby dodala odpovídající váhu svému právě nabytému postavení.

Do místnosti vstoupil muž v nažehlené uniformě poručíka a předal Berckovi menší oválné pouzdro z kovu. Pak zasalutoval a odešel.

"Tady je zboží," řekl Berck a podal nerezový válec Smithovi.

"Jak je to s cenou, Thomasi?"

"Jak jsme se dohodli. Požadujeme rovných padesát. Za kolik prodáte, je vaše věc, když za víc, zbytek je váš." Generál ukousl špičku doutníku.

Smith se otočil na Rojanovou a snad aby ji dodal důležitosti, předal jí kovové pouzdro: "Kapitáne, převezměte zboží." Poté položil před generála seznam jmen na kousku papíru. "Potřebujeme diplomatické pasy na tahle jména, Thomasi."

Berck přešel papír očima a mávl rukou. "Maličkost. Okamžitě to zařídím, bude to za chvíli."

XIV.

Neustálé cestování a přemísťování Rojanovou velmi zmáhalo. V jejím případě nešlo o pouhou fyzickou únavu, nýbrž i o psychické potíže vyvolávané nedávnou nákazou virem Arcus-IIB. Při dlouhém vysedávání v dopravních prostředcích se u Rojanové rozvíjela nepříjemná neurotická choroba, provázená panickými stavy, ne nepodobná agorafobii či klaustrofobii. Podivné prostorové deformace, obtížně popsatelné a ještě obtížněji překonatelné, přicházely náhle a kdekoliv; při pobytu v malých prostorách a stejně tak při chůzi po otevřených prostranstvích. Toto neobvyklé spojení agorafobie s klaustrofobií jí způsobovalo komplikace takřka všude, kde byl prostor čímkoliv rozdělen, a bylo úplně lhostejno, zda dělicí rovina probíhá ve směru vertikálním či horizontálním.

Svým potížením zdatně čelila, což bylo obvykle spojeno se značným tělesným vyčerpáním. Seděla v letadle a snažila se usnout. Vedle sedícímu Felkemu se to již podařilo, pouze Smith občas pohlédl z okénka, přičemž neúnavně obsluhoval něco, co vypadalo jako digitální diář. Rojanová pomalu nabývala dojmu, že její šéf tímto zařízením s někým, snad s centrálou, stále komunikuje. Měli před sebou dlouhý let do Londýna, a pak dále na východ. Hodiny monotónního letu. Kéž by také Rojanová usnula, a zbavila se tak na chvíli nepříjemné *spacefobie*!

Pootevřela jedno oko a periferním zrakem zachytila muže, který prošel rychlým krokem okolo. Cukla sebou překvapeně a ihned se probrala. Bože, to byl přece... pomyslela si. No ano... nebylo pochyb... byl to Diaz, osobní strážce Desirée Velazquezové. Neskutečná náhoda!

Rojanová vstala, aniž by věděla proč, a vydala se za Diazem. Sledovala pečlivě sedačky vpředu a pasažéry na nich sedící. Protáhla se okolo štíhlé asijské letušky, obsluhující pár starších lidí. Naproti nim, ob jedno místo, seděla Velazquezová.

Když Rojanovou zaregistrovala, úplně strnula. V jejích očích se objevil hněv a snědá pleť na jejích tvářích znachověla. Diaz chtěl vyskočit, ale ona jej zadržela. "Co ještě chceš?!" zasyčela.

Rojanová usedla do podřepu před ní a asijská letuška, procházející kolem, se zastavila; nebývalo zvykem, aby pasažéři posedávali v letadle na bobku. Domnívala, že se pasažérce udělalo nevolno, jenže ona k jejímu překvapení uchopila ruku sedící Mexičanky a bez ohledu na to, zda se na ni někdo dívá, přitiskla si ji na tvář.

Velazquezová se vyškubla, ale sedící dívka manévr zopakovala.

Letuška asijské národnosti sledující z povzdálí tuto poněkud groteskní scénu byla velmi udivena. "Promiň, jestli můžeš," zaslechla z úst Rojanové.

Mexičanka neodpověděla.

"My jsme už měli," upozornil Felke-Valentino půvabnou čínskou letušku, která přinesla ták s občerstvením. Dívka se však neusmívala na něho, nýbrž na Rojanovou a jí také podávala skleničku džusu s ubrouskem.

"Opravdu, už jsme měli," zopakoval Felke. Drcnul do vedle sedící dívky loktem: "Kam koukáš, ber! Ber, dokud dává!"

Poděkovala, vzala si džus a ubrousek chtěla zmačkat. Felke se pohledem ujistil, zda Číňanka zůstala poblíž. "Ježíš, děvče," dloubl Rojanovou do ramene, "nevidíš, jak po tobě jede?! Ukaž ten papír!" Vytrhl jí papírový ubrousek z ruky a rozbalil jej. "Hele, čti!"

Na ubrousku stálo: *Pojďte prosím za mnou, musím s vámi hovořit. Li Jangová*

"Tak dělej, utíkej!" vybízel ji Felke-Valentino.

"Myslíš, že bych měla?"

"No jasně! Pak mi budeš vyprávět. Bože, vy holky z vesnice, vy máte ale dlouhý vedení!"

Váhavě se zvedla.

Po jejím odchodu se Felke se otočil na Smithe: "Viděls to, Johnny?"

"C'est la vie," pokrčil rameny.

Číňanka se zastavila v přídí letadla, pár metrů od pilotní kabiny, kde otevřela dveře do skladovacích prostor. Rojanová vešla opatrně za ní a zavřela dveře.

Jangová na nic nečekala, sáhla pod sukni, strhla ze sebe kalhotky, odhodila je na zem a skočila po druhé dívce. Její útok byl tak náhlý a silný, že se při něm udeřila do zad.

"Pojď! Tak rychle! Chceš to přece taky!" šeptala Jangová. Na okamžik s útokem přestala a ustaraně se zeptala: "Máš přece ráda holky?"

"Mám."

"Tak oč jde? Tobě vadí, že jsem žlutá?"

"Ne, ne, naopak!" bránila se Rojanová a hladila letušku oběma palci přes oční řasy.

"To je dobře. Dělej, rychle, svlíkej se!" Servala z ní svetr. Sama si rozepjala košilku i podprsenku, která měla praktické zapínání vpředu, vyhrnula si sukni, rychle usedla na bedny s nápoji a vtiskla si stojící dívku mezi nahá stehna. "Tak moc tě chci! Jmenuju se Li a jsem z Hong-Kongu," říkala mezi něžnými polibky a následně drmolila Rojanové do ucha nesrozumitelné čínské litanie.

Držela letušku okolo štíhlého pasu a líbala její rty, připomínající chutí jahodový džem. Vlasy Jangové voněly ananasem a její doteky byly jemné a citlivé. "Jsi moc sladká," šeptala Rojanová a vychutnávala dívčiny ústa na svém krku.

Číňanka na chvíli uvolnila pevné objetí svých stehen a vehementně se snažila rozepnout partnerce džíny. "Pomoz mi! Musím tě mít!" říkala a málem si ve svém rozdychtění polámala dlouhý nalakovaný nehet. Nakonec byla přece jen úspěšná a těsné modré texasky skončily na podlaze, převrácené naruby. "Udělej mi to!" naléhala.

Sotva se o to Rojanová pokusila, do místnůstky vpadla světlovlasá kolegyně Jangové. Nejdřív zaregistrovala růžové kalhotky a džíny, povalující na zemi, pak dvě nahé dívky. "Ježíš, promiňte mi... nevěděla jsem!" vyskočila pozpátku ven a přibouchla dveře. "Nezlob se, Li, ale shání tě kapitán, máš hned přijít do pilotní kabiny."

Číňanka se zoufale podívala směrem ke dveřím: "Bože, Mel, zrovna teď?!"

"Nemůžu za to."

"Běž," řekla něžně Rojanová. "Dokončíme to jindy."

Li Jangová si v chvatu oblékla kalhotky, pozapínala se a ve dveřích si ještě s Rojanovou vyměnila krátký a žhavý polibek. "Dám ti svůj telefon na letišti, zlato," řekla.

Felke-Valentino otevřel oči a hned zvědavě vyzvídal: "Tak co?"

"Vždyť to znáš," řekla Rojanová naoko světácky. "Rychlovka na bednách od koly."

XV.

Podle plánu pokračovali letecky z Bonnu do hlavního města Československa Prahy. Při průchodu halou ruzyňského letiště posedla Felkeho z nudy opět touha vyprávět vtipy. "Hele, povím ti nezvadej frk, Vik." Předem rozesmál.

"Hmm..."

"To takhle jede pěkná emancipovaná třicítka po dálnici a najednou před ní stopařka. Hezká mladá minisukně, tričko nacpaný k prasknutí. Třicítka přibrzdí a holku naloží. Cestou ji pozoruje, jak je to kus, nohy až na zem, výstřih bůhví kam... Pak to nevydrží, sjede z dálnice a zastaví v lese. Podívá se na tu nádhernou kočku a povídá: *Budu stručná, puso, chceš to v autě nebo na louce?* Holka se klidně protáhne a odpoví: *Budu taky stručná. Mám sundat kalhotky nebo vyplivnout žvejkačku?*"

Felke se rozřehtal na celé kolo. "Bóže, to je hlína!! To je hlína televize Róma!!"

Rojanová se kousala smíchy do rtů. "Blbče!" obořila se na něho přátelsky, ale cítila se přece jen trochu líp.

Z pražského letiště byli odvezeni služebním vozem na velvyslanectví na Malé Straně. Zde je obsažným a formálním projevem uvítal velvyslancův tajemník. "Jsme rádi, že jste konečně dorazili, dámo a pánové. Teď vám ukážu vaše pokoje. Až se zabydlíte, můžete začít prohlížet aparáty, kvůli kterým jste přijeli."

Rojanová sice nevěděla, o čem tajemník mluví, ale pohled na Smithe ji ujistil, že on je plně v obraze.

Pokoj, v němž Rojanovou ubytovali, byl v zadním traktu velvyslanectví, až na jeho úplném konci, a přicházelo se k němu malým salónek, v němž se nacházel kulečník, šachový stůl a starožitně vyhlížející telefon. Malé okénko, vsazené do mahagonového obložení, poskytovalo slušný výhled do zahrady a na část města.

Rojanová vzala do ruky tágo a následně modrou křidu. Křida byla celá, nepoužitá, pravděpodobně zde nikdo nehraje. Odložila tágo i křidu a usedla k šachovému stolku. Malým okénkem se pak dívala chvíli do zahrady. Nakonec zaměřila pozornost na šachovnici. Vypadala přepychově; eben a

slonovina. Figurky na ní ovšem nebyly. Když otevřela šuplíček pod šachovnicí, figurky zde našla. Byly dřevěné, nádherně vyřezávané a vyhlížely jako nové. Zřejmě ani s nimi nikdo nehraje...

Probudil ji hovor a slabé rány. Bože...! Vždyť ona usnula oblečená a prospala tak celou noc! V rychlosti upravila a vypořádala se ze dveří. V salóнку našla Smitha a Felkeho, hrající biliár. Chvilí se dívala jak jim to jde, pak si opět přisunula židli k šachovému stolku. Smith to zaregistroval a oslovil ji:

"Hrajete ráda šachy?"

"Docela ano, jenomže v poslední době ne moc často."

"Je to hezká hra." Smith odložil tágo a přistoupil se zájmem blíž. "Černá a bílá, která asi vyhraje?" otázal se významně a hned si sám odpověděl. "Třeba obě."

Rojanovou zamrazilo. Černá a bílá! Řčení o protikladech, které měla v oblíbě její přítelkyně Dora. Zrovna jako skotskou Black and White. Těžko uvěřit, že to Smith řekl jenom tak. Už v New Yorku zmínil černobílý symbol Taoistů, aniž by vysvětlil proč. Dokonce jí přidělil krycí jméno *Tao*, přestože si dobře uvědomuje, jak bolestivá pro ni je jakákoliv zmínka o Doře.

"Černá a bílá," zopakoval Smith. "Dáme si partii?"

Rojanová pokrčila rameny.

"Proč ne, plukovníku? Můžeme si zahrát, ale nevím, zda budu pro vás rovnocenný soupeř."

"Uvidíme," řekl Smith a pomohl jí postavit figurky. Bílé pro ni, černé pro sebe.

Nejdřív protestovala, že nechce být zvýhodňována, pak to nechala být a partii rozehrála tahem e4. Smith odpověděl c5. Za okamžik překvapeně vzhlédl: "Sicilská hra!"

Přikývla a zahrála: J bere d4 a Smith odpověděl jezdcem na f6.

"Zdá se, že jste zdatná hráčka," poznamenal s uspokojením.

Felke se mezitím přesunul od kulečníku k šachovnicí. "Musíš bejt dobrá, Vik. Johnny se v šachách vyzná, porazil i Korotkova."

"Nevěřte tomu, on blábolí. Jednou jsem se zúčastnil simultánky proti Korotkovovi a samozřejmě jsem nakonec prohrál."

V osmém tahu udělal Smith malou rošádu a Rojanová v desátém tahu velkou. Partie se zdála být vyrovnaná. V čtrnáctém tahu zahrála f2-f3 a Smith se zašklebil.

"Blbost, že?"

V padesátém tahu se Rojanová vzdala, ale její soupeř byl přesto nadšený.

"Hrála jste velice dobře. Kde jste k tomu přišla?"

"Můj otec byl v mládí regionální republikový mistr, několik let mě učil."

"Tak proto. To si musíme zahrát častěji."

"Co jsem měla hrát místo toho f3? Chtěla jsem pokrýt pěšce na e4," polemizovala.

"Na toho piona jste měla kašlat. V čtrnáctém tahu jste měla hrát h5 a byla jste po pár tazích v jasné výhodě. Podívejte," Smith rozestavěl figury a přehrál partii od začátku až k inkriminovanému místu.

"Máte pravdu." Složila figury do šachového stolku a zeptala se: "Kdy už pojedeme...?" Nedopověděla. Smith jí bystře naznačil, aby mlčela a Felke ukazoval střídavě na zeď a na své ucho. Pochopila situaci a přikývla. Odposlechy, co jiného!

"Brzy," řekl pak Smith.

"Půjčte mi taky tágo," požádala Rojanová. "Zkusím si s vámi borci zahrát kulečník."

"Pane velvyslanče," pravil tajemník Green chvatně. "Včera přiletěli naši technici."

"No výborně," řekl Hurd s radostí v hlase. "Kde jsou? Rád bych se s nimi pozdravil."

"Myslím, že u kulečníku, ubytovali jsme je poblíž."

"Dobře, půjdu se tam hned podívat."

Oba se vydali do zadního traktu ambasády.

"To je pan Smith, vedoucí technické skupiny," představil ho tajemník Green.

"Těší mě," řekl Smith a podal Hurdovi pravici. Ukázal na své společníky. "Tohle je můj tým: pan Moore a slečna Hoffmanová." Obrátil znovu k velvyslanci a řekl: "Hned zítra začneme s prací, možná, že ještě dnes."

"Skvělé," poznamenal Hurd. "Rád bych této příležitosti využil a pozval vás všechny na setkání amerických zaměstnanců a studentů, které se bude konat zde v budově za čtyři dni."

"Velice rádi přijdeme, pane velvyslanče," odvětil Smith.

"Děkujeme za pozvání," připojila se Rojanová.

Velvyslanec se neznatelně uklonil. "Dámo a pánové, přeji vám pokud možno příjemný pobyt v Československu. Mám bohužel mnoho práce a musím se s vámi rozloučit. Ještě předtím vás chci informovat o jedné méně příjemné věci. Pokud nebudete na území velvyslanectví, platí jisté omezení při styku s místním obyvatelstvem. Československé úřady nás požádaly, abychom se vyhnuli kontaktu se zdejšími občany. Slíbili jsme jim to, oplátkou za zaručení bezpečnosti."

"Bereme na vědomí, pane velvyslanče," řekl Smith vážně.

Nazítří se Rojanová rozhodla navštívit pamětihodnosti města, hlavně pak Staré Město a Pražský hrad. Z toho, co zatím v Praze viděla, moc nadšená nebyla. Město sice mělo jakousi kafkovskou atmosféru, ovšem domy vypadaly neudržované, měly často oprýskanou omítku, obchodů tu bylo poskrovnu a zdály se být poloprázdné. Všechno působilo šedivě, včetně lidí chodících v uniformním oblečení a s uniformě smutným výrazem ve tváři.

Její turistické plány pokazil až Smith, když jí oznámil, že ji bude potřebovat. Výlet po pražských památkách se tedy odkládá.

Oblékla se a když procházela kulečnickovým salónek, povšimla si zajímavého detailu. Na šachovnici, která byla včera úplně prázdná, stály proti sobě zapomenuté dvě figury, dámy. Černá na d7, bílá na d2.

Zvláštní. Že by včera někdo hrál a figury neuklidil? Těžko. Kdo jen sem ty dámy mohl dát a proč? Někdo jen tak bezdůvodně přišel, vyndal ze šuplíku dvě figury, postavil je na šachovnici a odešel.

"Co když to něco znamená?" zauvažovala. Očividně projevovala nedůvěřivost vůči podobným náhodám. Přemítala, co by ony dvě dámy mohly znamenat. Černá a bílá. Může to souviset s tím, co včera řekl Smith? *Černá a bílá, která z nich vyhraje? Třeba obě.*

Rojanová se neodvažovala rozvíjet hypotézy, co by to mohlo značit. A jestli je ona ta černá dáma, kdo je pak bílá?

Zapudila úvahy, vzala obě figury a uklidila je k ostatním.

XVI.

Už od výjezdu z velvyslanectví je sledovala dvě civilní auta.

"Máme doprovod," řekl Felke lhostejně.

"Co chtějí?" dotazovala se Rojanová.

"Bez obav," uklidňoval ji Smith. "Hlídadí nás. Nezapomeňte, že vezeme zboží, o které mají eminentní zájem. Jakmile zásilka opustila velvyslanectví, rozhodli se dávat pozor, aby se s ní něco nestalo. Mimochodem, když jsme přiletěli do Prahy, už na nás čekali."

"Opravdu? Nevšimla jsem si."

"Chyba," řekl stručně, aniž zvedl oči.

"Kam jedeme?" Otočila se ke Smithovi, který opět psal do podezřele vyhlížejícího záznamníku.

"Na severozápad, ne daleko," odvětil zamyšleně.

"Řekněte mi, proč pořád píšete do toho diáře? Nebo se snad domlouváte přes satelit s Bensonem?"

Zkoumavě na ni pohlédl. "Trefa," řekl. "I když, momentálně ne s Bensonem, nýbrž s Berckem."

Půl hodiny jízdy se za jejich vozem objevil vojenský gaz, který je sledoval až na okraj města Slaný. Rojanová neviděla v životě zapadlejší místo. Zнала sice německé vesnice, ale ani ty zdejší kraj v nejmenší nepřipomínaly.

Gaz je na kraji města předjel a víceméně donutil zastavit. Smith vystoupil a cosi podal řidiči. Pak se vrátil pro Rojanovou. Oba nastoupili do gazíku. Ten vzápětí zamířil zpět ku Praze. Brzy odbočil vlevo na malou rozbitou silničku, přešli malý mostek a pokračoval dál po neuvěřitelně rozbité komunikaci skrz ovocné plantáže na křižovatku ve tvaru ypsilonu. Vpravo byla vidět vojenská hlídka a také závora. Hlídka je propustila, aby po pár set metrech přijeli do rozlehlé vojenské základny. Celý kopec byl zabrán a oplocen armádou. Na jeho vrchu stály velké radiolokátory, a Rojanová si díky tomu myslela, že jde o protiraketovou obranu. Někde uvnitř kopce jsou zřejmě zabudované střely. "Ruská základna?" zeptala se šeptem.

"Československá, i když, tady je ruské úplně všechno."

"Je to něco jako K-10 v Nevadě?"

"No dovolte!" pohoršeně se zamračil. "Tenhle krcálek?!"

Gaz stanul před velkou budovou a řidič je odvedl dovnitř. Po schodech sešli o tři podlaží níž do místnosti, která vypadala jako vyklizená laboratoř. Zde se objevili tři muži; ruský plukovník, československý podplukovník a tlumočník v civilu.

"Máte?" zeptal se Rus přes tlumočníka.

"Samozřejmě." Smith poklepal na kufřík ve své ruce.

"Cena?"

"Padesát dva."

"Bylo domluveno padesát," upozornil tlumočník.

"Zboží je víc. A podražilo." Důstojníci se spolu chvíli domlouvali, pak promluvil tlumočník:

"Padesát jedna a tři sta tisíc."

Smith se otočil k Rojanové, jako by po ní vyžadoval souhlas. Kývla. Smith pohlédl na tlumočníka:

"Platí."

Československý důstojník z místnosti odešel, aby se za chvíli vrátil s naditou odřenou brašnou. Vysypal na stůl hromadu svazků použitých dolarových bankovek. Nějaký čas trvalo, než to přepočítali. Smith přijal peníze a odevzdal podplukovníkovi kovové pouzdro se zbožím.

"Pane," zeptala se cestou zpět Rojanová, "vzpomněla jsem si, že velvyslanec Hurd vykládal něco o technickém týmu. Oč jde?"

"Já jsem vám to neřekl?"

"Ne."

"Takže, oficiálně jsme technici, kteří sem přijeli zkontrolovat zařízení velvyslanectví. V praxi to znamená, že Valentino a já prověříme funkčnost počítačů, xeroxů a rozmnožovacích přístrojů, které jsou uskladněny ve sklepních prostorách ambasády."

"Ve sklepech ambasády jsou xeroxy?"

"Divila byste se, co všechno v těch sklepech je. Zbraně, vojenské a policejní uniformy československé armády a policie, všechny možné další stejnojmenné, včetně milic, různé šatstvo, potraviny, doklady místních organizací, včetně stranických."

"Opravdu?"

"Až tady začne praskat komunistický režim ve švech," pokračoval ve výkladech Smith, "všechny tyhle věci se budou hodit. Obzvláště pak xeroxy. Bude třeba spousta letáků a propagačních materiálů. My nemůžeme čekat, až se něco stane, my musíme být připraveni a rychle protirežimní akce podporovat. Ostatně, tyto akce bude jistě organizovat nějaké jiné oddělení našich služeb. Ambasáda je přitom ideální místo pro výrobu tiskovin a materiálů na podporu disidentů a lidových demonstrací."

"Nemůžou se tam dostat Rusové?"

"Na velvyslanectví? Občas to zkoušejí, ale jejich hlavní síla jsou odposlechy. Nevěřila byste, jak

prošpikovaná štěnicemi byla naše ambasáda v Moskvě. To si neumíte představit. Čidla byla i v křeslech a psacích strojích. Zaznamenávala, co se píše a vysílala to do stěn. Zde se nacházely vlastní odposlechy, vysílající vše ven z budovy. Tyhle přístroje byly zazděny i s akumulátory, které nešlo vyměňovat. Tak je dobíjeli na dálku vysokofrekvenčními proudy."

"To jde?"

"Jde, ale ohrožuje to zdraví lidí, vyskytujících se poblíž."

"Koho mohou napadnout takové šílenosti?"

"Tyhle šílenosti dělá i naše strana. Co byste řekla tomu, že agentura plánovala výsadek agentů ponorkou, která by přijela do Moskvy po řece až z moře?"

"Není možná."

"Je. Nebo chtěli vysadit před Kremlem odposlouchávací strom, nadtý elektronikou."

"Strom??"

"Víte, že naše služba sbírá při mezinárodních konferencích moč státníků, aby se rozbořem zjistilo, jaký je jejich zdravotní stav?"

"Neuvěřitelné. Jsou to blázni."

Chvilí jeli mlčky, než Rojanová promluvila: "Ráda bych se zítra koukla po Praze."

"Můžete," souhlasil Smith. "Vezměte si tenhle ambasádní mercedes a taky svůj pas. A buďte opatrná, je to pořád ještě ruský sektor."

Zatímco Smith s Felkem kontrolovali v podzemí velvyslanectví kopírovací aparatury, Rojanová se odebrala do knihovny, aby si tu vyhledala knížky o Praze. Pak se spokojeně vydala se do svého pokoje. Cestou skrz kulečnickový salón vrhla letmý pohled na šachový stůl. To, co spatřila, ji opět velmi překvapilo. Teď už to opravdu náhoda nemohla být. Na šachovnici stály opět dvě osamocené dámy! Ne však jako včera, dnes byly k sobě o dvě pole blíž. Bílá na d3, černá na d6.

Chvilí bezradně sledovala šachovnici, poté obě figury vložila k ostatním. Rozhodla se, že dnes celé věci musí přijít na kloub.

Zbytek dne strávila pendlováním mezi knihovnou a svým pokojem. Z knih se dozvěděla řadu informací o ČSSR i o jejím hlavním městě. Mezitím i to, že za dolary nemůže nakupovat v normálních obchodech, nýbrž pouze v několika prodejnách s názvem Tuzex, kde se dá za valuty nebo speciální poukázky bony získat zboží z dovozu, které není v běžných obchodních sítích k mání.

Uvažovala o tom, že by si na oslavu, na niž byli velvyslancem Hurdem pozváni, koupila nějaké hezké oblečení právě v obchodě Tuzex. Vypraví se do města až zítra, dnes už je pozdě. Tento večer musí s definitivní platností vyřešit záhadu dvou osamělých dam, stojících na šachovnici.

Večer nešla spát do svého pokoje. Přinesla si dvě deky a ustlala si v salóнку přímo pod kulečnickem. Když to bude nutné, probdívá tu třeba celou noc, aby zjistila kdo figurky na šachovnici dává. Během půl hodiny ji přemohla únava a usnula.

Ze sna ji probudilo štrachání. Někdo byl v salóнку a svítil si baterkou. Zaslechla i otevírání šuplíku šachového stolku. Trochu necitlivě se pohnula a parkety pod ní zavrzaly.

"Taky nemůžete spát, jako já?" ozval se Smithův hlas.

"Přesně tak," odvětila a vysoukala se zpod kulečnicku.

"Myslel jsem, že bych si přehrál partičku šachů," řekl Smith významně.

Rojanová v salóнку rozsvítila a sedla si naproti němu. "S kolika figurami jste chtěl hrát?"

"Někdy stačí dvě, přesto může jít o zajímavou partii."

"Myslíte dvě dámy?"

"Třeba."

"Na kterých polích by stály dnes?"

Uchopil figury a postavil je proti sobě. "Na d4 a d6, předpokládám."

"Aha. To už chybí jen jedno pole. A kdy dojdou k sobě, a co bude pak?"

Smith na ni vážně pohlédl: "Pozití. A co bude pak už přece záleží na vás."

"Aha. Tak tedy dobrou noc."

"Vám taky," zahučel Smith, odešel a zanechal Rojanovou napospas nejistotě. Hra s figurami

skončila. Nebo skončí pozítří. Něco významného se stane. Netroufala si odhadovat, oč půjde, co ji pozítří potká, nebo lépe řečeno, koho potká. Věděla, že jakékoliv naděje i předpoklady by mohly vyústit hořkým zklamáním. Přenechala vše osudu, ať se stane, co se stát má. Celé by to mohlo souviset s oslavou, na kterou je pozval velvyslanec Hurd. Možná...

XVII.

V deset hodin dopoledne si Rojanová vypůjčila ambasádní vůz a vyrazila do pražských ulic. Na lístku papíru vloženém do plánu měla vypsáno několik adres prodejen Tuzex. Koupí si nejdřív něco na sebe, pak si prohlédne Staré Město. Má na to celý zbytek dne.

Jako první navštívila prodejnu zahraničního obchodu ve Vokovicích. Sortimentem byla velice zklamána. Měli zde pouze potraviny. Jako druhý zvolila naslepo obchod v Krymžské ulici. Když se jí podařilo tento zapadlý krámeček nalézt, nevěřila svým očím. Byl zde k dostání pouze jediný typ džínsů. Šlo o kalhoty za jednotnou cenu.

Pomalou ztrácela naději, že pro sebe něco sežene. Nakonec si bude muset vypůjčit šaty na velvyslanectví. Smith přece říkal, že to jde. Rozhodla se zkusit ještě jednu prodejnu. Tuzex na Roztylském náměstí.

I tentokrát delší čas bloudila, než obchod na Spořilově objevila. Tuzex zde byl na rohu prázdné ulice a stejně prázdného náměstí.

Bože, jak tu ti lidé mohou žít, napadlo ji při pohledu na okolí. Objela Roztylské náměstí a těsně nad prodejnou, v prudkém kopci zaparkovala.

V obchodě stála fronta asi deseti lidí. Na pultě se válelo nabízené zboží, několik druhů kalhot značky Rifle, několik obdobných bund, pár svetříků a doplňků, společenské šaty veškeré žánré. Nemohla to pochopit. Ta chudoba! Co asi prodávají v obyčejných obchodech, když za dolary mají takovýto odpad?

Už už chtěla odejít, ale pak se ještě naposledy rozhlédla. Povšimla si mladé dívky, která cosi horlivě vykládala prodavačce. Ta krčila rameny. V rukou při tom držela džínové kalhoty. Dívka poté spěšně obcházela lidi stojící ve frontě a každého se na něco ptala. Brzy došla i k ní: "Prosím vás, neprodala byste mi deset bonů?" Upřela na ni pomněnkově modré oči.

"Sorry," řekla Rojanová, "I don't understand. Do you speak English?"

Dívka si nervózně pročísala rukou světlé vlasy: "A little, I... I... I need ten... this money!" ukázala desetibonový poukaz. "I buy from you. Have got few money," zakončila podivnou eskapádu anglických slov.

"You need Dollars?" zeptala se Rojanová a vyňala z kapsy ruličku bankovek. Jednu z nich oddělila a zamávala s ní ve vzduchu.

Dívka se zatvářila, jako by spatřila satanáše. "No money! No money!" vrtěla intenzivně hlavou.

Rojanovou tahle podivná konverzace nudila. Vzala dívce kalhoty z rukou, přešla k pultu, hodila na něj stodolarovku a ukázala, že chce ještě jedny kalhoty, ty samé. Prodavačka přinesla druhé kalhoty a pak dlouho počítala. Nakonec vysázela na pult řadu stobonových poukazek. Rojanová si odfrkla a podala oboje kalhoty dívce. Zmačkala bony v dlani a nacpala je překvapené světlovlásce do náprsní kapsy.

"Okay?"

"Okay, ale já... nemůžu si tohle vzít. I can't not this... take!"

Rojanová mávla rukou. Dívka chvíli váhavě přešlapovala, pak se znovu pokoušela peníze vracet.

"No. For you."

Dívka si zakoupené věci nakonec ponechala.

Rojanová se posléze zeptala: "You show me Prásky Chrát, okay? - My car," ukázala na mercedes.

Dívka nejistě souhlasila. "Where are you from?" zeptala se ve voze.

"Washington."

"Húh...!" řekla obdivně. "Taky bych chtěla do Ameriky," ukázala na sebe. "I... want... I too." Pozvedla dvoje džínsy, ležící na jejím klíně. "Já, já, moc děkuji! Thank you, for... for... this... things!"

Řidička se pousmála. "Okay." Odstrčila dlaň nabízející svazek tuzexových poukázek: "A present for you."

Světlovláska vzdychla a zastrčila peníze zpět do kapsy u džín. "So many money!" zašeptala pro sebe. "Petra," zapíchla si vzápětí prst do hrudi.

"What?"

"My name, Petra, is Petra, I am."

Kývla. "I'm Vik." Pohlédla do zpětného zrcátka. Šedé volhy si všimla už před Tuzexem. Nebylo pochyb o tom, že ji sleduje. "Scheisse!" zaklela instinktivně německy.

"Cože?"

"Sledují nás."

"Nerozumím ti."

"Police, Russian."

"Rusové?" opáčila Petra zděšeně. "Kdo vlastně jsi? Where you are? What do you do here?" koktala nesouvisle.

"Embassy," odvětila řidička.

"Ach... Why policie, Rusové?"

"They mean I'm spy."

"Co?" vyhrkla Petra, která nerozuměla slovu *špion*.

"Don't worry."

Zamířila skrz centrum a dívka ji občas ukazovala, kudy má jet. Dostaly se přes Vltavu, směrem na Pražský hrad, šedá volha vytrvale za nimi. Když už byly těsně po hradem, volha přidala, předjela je a vynutila si zastavení. Z volhy vyskákalo pět mužů v rozepnutých kabátech a obklopilo diplomatický mercedes. Rojanová spustila okénko: "Co si přejete?"

Policista v civilu nerozuměl. Zavrtěl hlavou a řekl důrazně: "Vystupte si!"

Petra špitla k řidičce: "Máš vystoupit."

Rojanová podala policistovi diplomatický pas. "Chci okamžitě mluvit s někým z ambasády!"

Civilisté odstoupili od vozu, prohlíželi si její doklady a o něčem se dlouho přeli. Pak jeden z nich předstoupil, ukázal prstem do země a přikázal: "Počkejte tady!"

Po půl hodině čekání přijela další volha, tentokrát černá. Z ní vystoupil menší chlapík v obleku, který se ukázal být tlumočником Bezpečnosti. Po další poradě s ostatními řekl Rojanové: "Byla byste tak laskavá a jela s námi, slečno?"

"Nemáte právo mě zatknout."

Mužík pozdvihl ukazovák a zamával s ním. "Ale to se mýlíte, Miss Hoffman, nechceme vás zatknout, jen si s vámi pohovořit. Nemůžeme vás samozřejmě nutit, ale bylo by pro vás lepší, kdybyste nám vyhověla."

"Jak chcete," řekla neochotně.

"Byla byste tak laskavá, slečno Hoffmanová, a jela za námi?"

Vlekla se za oběma volhami až k budově ministerstva vnitra.

V kanceláři ve třetím poschodí osaměla s tlumočником a s vysokým policejním důstojníkem-civilistou, který jí trochu připomínal ředitele agentury Bersona.

"Jak je to možné, slečno Hoffmanová? Dohodli jsme se s vaší stranou na určitých pravidlech?!" přeložil tlumočnik.

Oslovená neklidně přecházela po kanceláři. "Propustili byste laskavě tu dívku?"

"Nemějte strach, Miss Hoffman, bude zakrátko propuštěna. Proč jste ji kontaktovala?"

"Je to pouhá stopařka."

"Stopařka?" Tlumočnik se zatvářil velice pobaveně, a s ním se pousmál i policejní úředník. "U vás v

je zvykem stopovat uprostřed města? A dávat stopařům peníze a dary?"

"Není přece trestné někomu něco dát."

"Jistě, není, ale podezřelé ano."

Pokrčila rameny. Policejní civilista přešel ke stolu, vzal z něj diplomatický pas, zalistoval v něm a vrátil jí ho. "Slečno Hoffmanová, během naší, řekněme, obchodní schůzky, jistě víte, co mám na mysli, byla zaručena vaší straně bezpečnost. Naproti tomu, vy jste přislíbili, nekontaktovat zdejší občany. Vy jste dnes tuto dohodu porušila," zadeklamoval překladatel prkennou angličtinou.

"Promiňte, nebyl v tom záměr, chtěla jsem jen... pomoci."

"V pořádku," pravil policejní úředník chápavě. "Budeme však nuceni neoficiálně zpravit vaše zastupitelství."

"No prosím."

"Pokud by se to opakovalo," pohrozil policista, "naše stížnosti by mohly dostat formy oficiální nóty, což by mohlo mít za následek vaše vyhoštění, kapitáne Rojanová."

"Jak prosím?"

"Řekl jsem, *kapitáne Rojanová*. I my máme svoje informace, a víme tudíž, kdo ve skutečnosti jste."

"Promiňte, musel jste se zmýlit, jmenuji se Hoffmanová."

"Splést se může každý, slečno... ehm... Hoffmanová," kývl hlavou úředník. "Nebudeme vás déle zdržovat, můžete odejít."

Seběhla po schodech ministerstva a před vchodem se střetla s pobledlou Petrou. "Všechno mi vzali, peníze i texasky," informovala smutně. "No money, no jeans. - Take me home? Bydlím v Zálesí. My home is Zálesí."

"What is Zálesí?"

"Zálesí street."

"Ach so." Nechala si ukazovat cestu až ke Krčské nemocnici. Nad ní odbočila vpravo, k bytovně zdravotnického personálu.

"My home," Petra ukázala na vysoký šedivý dům. "Nurse house, I work at hospital."

"Great." Zastrčila jí do kapsičky jednu z bankovek. Petra chvíli slabě protestovala, nakonec peníze přijala.

"Bye, bye."

Petře bylo trapné přijímat dary, aniž by se nerevanšovala. "Coffee?" zeptala se po chvíli. "You want with me coffee drink?"

"Okay."

Rojanová byla překvapena, jak malý pokojík Petra má. Připomínal spíš studentskou kolej. Její údiv ještě vzrostl, když se dozvěděla, že se o pokojík dělí s další kolegyní z nemocnice. Petra ukázala na druhou postel a řekla: "She works. I'm free today."

Zakrátko naservírovala na stůl dva šálky. Rojanová odfoukla páru a lehce usrkla horkého nápoje.

"Uff!" řekla pak.

Hostitelka na ni nešťastně podívala. "Hnusná, co? Jsi zvyklá na lepší."

"What?"

"No good."

Pokrčila rameny.

Petra se chvíli ošívala, pak se nesměle zeptala: "You gave me money. Why? This policeman said bad things about you."

"You need money."

"He said, you catch girls here."

"I love girls," opravila ji.

"Yes," kývla hostitelka a rychle pro cosi natáhla ruku. Byla to fotka chlapce. "My boy. I like boys."

"Nice guy," řekla Rojanová. "I'm dyke."

"No understand."

"I'm les. Lesbian."

Petra se kousla do rtu. "I love boys."

"I know. - Sorry, I'm late," zvedla se, že radši odejde, nechtěla hostitelku přivádět do rozpaků. Ta si zřejmě myslí, že sleduje nějaký záměr, aby využila jejich setkání ke svému prospěchu.

Když už stála u dveří, Petra řekla. "Wait please."

"What's a matter?" překvapeně vzhledla.

Petra byla evidentně v rozpacích. Vzala svého hosta za rukáv a táhla ho zpátky.

Pousmála se. Vzala její ruku, opatrně si ji přiložila k ústům a lehce ji políbila do dlaně.

Petra se začervenala až ke kořínkům světlých vlasů. Chtěla ruku vyprostit, ale návštěvnice ji nepustila, uchopila ji za zápěstí a otočila si její ruku kolem pasu. "Do not it! I want stop!" řekla tiše.

"You're pretty girl," pomalu se svými rty přiblížila k jejím.

Petra zrychleně oddychovala. To, co nyní pociťovala, bylo pro ní dosud neznámé. Chvilí váhala, pak dotyk rty opětovala. Nejdřív letmo, vzápětí intenzivněji.

"I like you," řekla něžně Rojanová. Políbila dívku na nahé rameno a pohlédla do jejích modrých očí, které teď svítily vzrušením.

"Ahoj," řekla Petřina spolubydlící Máša, když vstoupila na pokoj.

"Ahoj."

"Jak to jde?"

"To víš, dnes mám taky noční."

"Bylas s Martinem?" vyzvídala Máša.

"Ne."

Máša vytáhla z lednice láhev okurek. Usedla s ní ke stolu. "Mám chuť na okurky, doufám, že nejsem těhotná," zasmála se.

Petra se posadila vedle ní a sledovala, jak ukusuje okurku.

"Nevěděla jsem, že tu bydlí i cizinci," znaveně poznamenala Máša.

"Tady?"

"Jo. Teď ve dveřích jsem potkala dobře oblečenou holku v kostýmu. Nasedala do diplomatického medáka."

"Aha, tak ta tu nebydlí," s jistotou odvětila Petra.

"Jak to víš?"

"Vím to," těžce vydechla Petra. "Byla totiž tady."

"Kde tady?"

"Tady na pokoji."

"Jak to myslíš?"

"Nijak. Spala tu. Byla tu přes noc."

"To nechápu. Kde se tu vzala? Nějaká tvá známá?"

"Víš, já... stydím se, ale dnes v noci jsem udělala něco... co..."

"Ne! Nemyslíš, doufám to co já?!"

Nešťastně přikývla. "Přestav si, dnes v noci jsem se vyspala s holkou z americký ambasády."

Máše vypadla okurka zpět do lahve. "Páni! Ty teda válíš! Myslela jsem, jak tě překvapím, dostala jsem totiž konečně do postele našeho primáře, ale tohle...! Ty teda dokážeš člověka pořádně překvapit! Jaký to vůbec bylo?"

"Úplně jiný než jsem si myslela. Jiný než s klukem, moc zvláštní. A hezký."

Pečlivě jí naslouchala: "Jaks k tý cizince vlastně přišla?" Dala si ruce pod bradu a visela očima na jejích rtech.

"Byla jsem v Tůzu, pro džíny. Neměla jsem dost bonů, víš, rudoch zase podražil. Tak jsem tam somrovala, jestli někdo neprodá. No a na konci fronty stála holka, od pohledu cizinka..."

XVIII.

"Áha," řekl Smith, když Rojanová vstoupila do kulečnickového salónu na ambasádě. "Další flamendr. Doufám, že jste dopadla líp, než milovník Valentino."

"Copak?"

"Počkejte, až ho uvidíte. Dostal nakládačku od místních borců, zřejmě fízlů. Když jsem vám říkal, žádný kontakt s místními, myslel jsem to vážně."

"Mě sbalili poldové taky."

"To vím, přišlo upozornění z ministerstva zahraničních věcí. Na vás i na Valentina. Velvyslanec se zblázní radostí."

"A já!" řekla, "Víte, já byla..."

"Já vím kde jste byla; ulice Zálesí, ubytovna zaměstnanců ve zdravotnictví."

"Promiňte mi."

"I já byl se ženou," potvrdil Smith. "Ale mé jméno na stížnosti není. Čím to asi je?"

"Vy jste byl taky...?"

"No a proč ne? Copak si myslíte, že jsem? Svatý Antonín?"

"Omlouvám se."

"Jste šachistka, Vik, měla byste šetřit energii na rozehranou partii, a ne začínat další," namítl Smith.

"Hm," přisvědčila neurčitě. Nebyla si jistá, jak to myslí, a ani neměla chuť zabředat do složitých úvah. Smithovi věčné hádanky ji nebavily. Jestli se má něco stát, ať se to stane.

V tu chvíli do salónku vstoupil Valentino. Na očích měl tmavé brýle, na tváři šrámy. "Zdař bůh." pronesl optimisticky.

"Ty vypadáš," sešpulila rty Rojanová.

"Teda, řeknu vám, párkrát jsem už na budku dostal, ale tentokrát to stálo za to."

"Překvapili tě?"

"No jo. Vracel jsem se z hotelu od kur... dáma promine, od ženský. Venku se na mě přilepili tři frájové. Chtěl jsem se jim ztratit v pasáži, jenže měl jsem vypito a zamotal se tam. Dostal jsem se do takový tmavý uličky, v cipu, no a tam na mě čekalo dalších pět chlapů. Zmlátili mě dokonale. Fakt je, že dva tři ksichty jsem rozkop, než mě dostali. Byli to určitě profci. Vůbec nemluvili, jen tloukli a uměli to dobře."

"Smůla," řekla Rojanová.

"Co ty?" zeptal se jí Felke-Valentino.

"Nás sebrali tajní u Pražského hradu, pak nás pustili."

"Vás? Co tím myslíš?"

"Mě a jednu..."

"Jasně, chápu. Tebe a jednu dívenku. Byla aspoň hezká?"

"Jo."

"Bylas u ní, myslím v noci?"

"Byla."

"Že se ptám..."

"Ty se vůbec moc ptáš."

"To jsem celej já. Vyprávěj! Byla dobrá?"

"Dobrá!" nakrčila čelo. "Mluvíš o ní jako o svačině! - A ty? Užil sis aspoň, než tě zmlátili?"

"Užil. Řeknu ti, že není nad profesionální..."

"Přátelé," vložil se do řeči Smith. "Odložte výměnu milostných zkušeností a hod'te se do gala, zanedlouho začne slavnost. Setkání studentů a zaměstnanců ambasády. Musíme dobře reprezentovat, snad pak velvyslanec zapomene na vaše průšvihy."

K večeru se na velvyslanectví začali scházet první hosté. Ze začátku se Rojanové zdálo, že tak velký sál půjde zaplnit jen těžko. Mýlila se. Hostů valem přibývalo a o půl sedmé byl sál naplněný k

prasknutí. Lidé postávali v hloučcích a prodírali se okolo stolů s občerstvením.

V sedm hodin začal proslov velvyslance Hurda. Hovořil dlouze o diplomacii, o jejím historickém vývoji, a zmínil též mezinárodní situaci, speciálně vztahy k Východním zemím. Ve svém proslovu hovořil i o lidských právech, přičemž zdůraznil význam nátlaku Západu na socialistické země, který kladně přispěl k jejich dodržování. Velvyslanec odsoudil totalitní režimy, pochválil americkou demokracii a do budoucna nahlížel velmi optimisticky.

Rojanová trpěla vedle Smitha, držela v ruce sklenku sektu a tvářila se, že ji projev zajímá.

Velvyslanec plamenně hovořil skoro hodinu a ještě než od řečnického pultu odešel, řekl na závěr: "Dámy a pánové, nyní mi dovoluji, abych vám představil doktorku Deboru Englundovou. Paní doktorka Englundová, novinářka a externí spolupracovnice university Yale, právě dokončila studii o stavu lidských práv v Československu. Tato zpráva bude mnou osobně v několika dnech předána příslušným komisím při Organizaci spojených národů. Prosím teď o slovo doktorku Englundovou." Rojanová se naklonila ke Smithovi. "Další hodinu už nevydržím."

"Uvidíme."

Z davu hostů vystoupila mladá žena v dlouhých světlezelených šatech a stanula na místě, které jí šéf ambasády uvolnil. Položila koncept svého projevu před sebe. Pak promluvila. "Vážení hosté, dámy a pánové, tematika lidských práv je..."

Rojanová, která na svém místě dosud ve stoje pospávala, se náhle prudce napřímila. Ten hlas zná!!! Natáhla krk, aby na hovořící ženu líp viděla. Vypadala trochu jinak, ale...! "Bože, vždyť je to...!!" zašeptala. Polkla při tom tak nahlas, že se Smith otočil. Málem vykřikla, když zachytila jeho pohled. Uchopil ji za předloktí a naznačil, že má mlčet. Zakryla si ústa rukou a kousla se bolestivě do rtů.

Vydržet v sále za těchto okolností bylo pro ni utrpením. Postihla ji taková slabost, že se zapotácěla. Smith ji podržel za paži: "Vydržte!"

Se zarudlými tvářemi sledovala mladou ženu za řečnickým stolem. Ano, je to Dora! Její Dora, s níž se už dávno rozloučila a kterou už stotisíckrát oplakala... Teď zde opět stojí v osobě doktorky Englundové, její sestřička, její negativní zrcadlový obraz, její opačné dvojče...

Rojanové probleskly hlavou šachové figury. Ano, dnes se obě dámy setkaly, došly na pole d4 a d5. Dora a Vik, bílá a černá, vzájemně se přitahující protiklady.

"Šachy nelhaly," řekla tiše Smithovi.

Přikývl.

Rojanová si přítelkyni bedlivě prohlížela. Vypadala trochu jinak než dřív. Světlé vlasy měla vyčesané do slušivého uzlu, po spáncích jí padaly dva prameny až na hrud', byla nezvykle nalíčená, což velmi zdůrazňovalo její ženskost. Měla vkusné šaty a její oči zdobily elegantní brýle se zlatou obroučkou. Dora vyhlížela báječně, snad líp než kdykoliv předtím.

Doktorka Englundová-Dora pak skončila proslov o lidských právech a sklidila za něj bouřlivý potlesk. Vzala svazek papírů z pultu a vmísila se opět mezi hosty.

"Překvapení, co?" zeptal se Rojanové Smith.

"Nemůžu tomu uvěřit."

"Ani se nedivím."

"Nemohla bych...?"

"Ale jistě, mohla, pojd'te, představím vás," ukázal směrem přes sál.

Šel napřed a ona se za ním nedočkavě prodírala šumícím davem. Pomalu se blížili k Doře, už bylo slyšet její hlas. "Předám vám svojí kompletní práci i s kopiemi již zítra, pane velvyslance," říkala.

"Výborně, doktorko Englundová. Čím dřív dostanou vaši studii komise při OSN a Helsinský výbor, tím lépe."

"Pane velvyslance," vstoupil do hovoru decentně Smith, "rádi bychom se seznámili s paní doktorkou."

"Ale samozřejmě! Tohle je pan Smith, šéf naší revizně-technické skupiny."

"Moc mě těší," řekla Dora a podala mu ruku.

"A tohle je slečna..."

"Hoffmanová," skočila mu do řeči Rojanová a dychtivě napřáhla k Doře pravici.

"Ráda vás poznávám, slečno Hoffmanová," řekla Dora a věnovala jí jeden ze svých typicky falešných pohledů.

Rojanová pocítila, jak se jí hrne krev do tváří. Vykoktala: "Já... tedy... to... taky... vás... ráda... poznávám..."

"Jak se vám líbí v Československu?" zeptala se Dora afektovaně.

"Abych byla upřímná, paní... ehm... doktorko, ani moc ne." Snažila se mluvit a vypadat nenuceně.

Dora si posunula níž své zlaté brýle. "Jistě, když sem člověk přijede z civilizovaného území, je to trochu šok, že?"

"Přesně tak."

Rojanová stála a hleděla na Doru jak zhyponotizovaná. Smith se pak rozhodl rozhovor ukončit.

"Nebudeme vás déle zdržovat, doktorko Englundová, nashledanou." Vyvedl zmatenou Rojanovou ze sálu. Tam jí vyhrkly slzy z očí. Opřela se čelem o futro dveří. "Tak co?" otázal se bez účasti.

Rychle si otřela oči do kapesníčku: "Jsem v pořádku, plukovníku, hned jsem v pořádku!" Bála se, aby na ni nezačal rvát jako v New Yorku. On však úplně klidně řekl: "Dejte si na čas."

"Kdy ji zas uvidím?"

"Brzy. Jak dostanu příkaz, hned odletíme, všichni čtyři."

"Už aby to bylo!"

XIX.

Ráno probudily Rojanovou divné zvuky. Otevřela oko a spatřila Smithe. Stál těsně u její postele a rukama jí tleskal před obličejem. "Už jste vzhůru?" zeptal se zbytečně.

Zamračila se; aby nebyla vzhůru, když ji vzbudil!

Nebral v úvahu její nepřívětivý výraz a hodil jí na postel džíny a kabelu. Pak místnost opustil. Jeho obličej byl nezvykle vážný. Usoudila, že se něco nemilého přihodilo. Oblékla se v chvatu do džín a všechny své věci naházela do kabely. Vyšla z pokoje, kde na ni Smith čekal. Pokračovali mlčky ze schodů.

V přízemí stál Felke, oblečený do montérek, v rukou dvě velké údržbářské brašny. Všichni prošli přízemím k zadnímu vchodu z ambasády. Zde stála nacouvaná modrá avia, do níž zaměstnanci skládali balíky špinavého prádla a starý papír. Až byl vůz naložen, usedli všichni mezi balíky a řidič je vyvezl ven z velvyslanectví. Po deseti minutách jízdy zastavil a odešel. "Pojďte dopředu," vyzval Smith své kolegy.

"Co se stalo?"

"Malér, Vik," stručně zhodnotil situaci. "Zatklí Doru, včera v noci."

"Ale proč, proboha?"

"Místní úřady se zřejmě chtěli zmocnit její studie o stavu lidských práv. Nemají z pochopitelných důvodů zájem, aby se tyhle materiály dostaly do OSN."

"Já to pořád nechápu," namítla Rojanová roztrpčeně. "Copak Dora opravdu tu práci napsala?"

"Nenapsala nic," vysvětloval Smith. "To naši odborníci, ovšem oficiálně musí studii vypracovat někdo nezávislý. Dora to vzala na sebe. Stala se dr. Englundovou, specialistkou na lidská práva. Navíc, vytvořila v Praze novou agenturu mezi zahraničními studenty. Zanedlouho začnou v této zemi organizované nepokoje a právě mezi studenty potřebujeme mít silnou základnu. Dora splnila velmi delikátní a nebezpečný úkol."

"Aha, proto ty tajnosti."

"Ano," kývl Smith. "Snažil jsem se vám naznačit, zejména v poslední době, že Dora žije."

"Vím, pochopila jsem, ale strašně jsem se bála zklamání."

"Policie včera prohledávala Dořin byt, a ona se zřejmě vrátila o něco dřív. Nebo na ni čekali. Sebrali všechny písemnosti i počítač. Místní policie je však poněkud naivní. Na velvyslanectví je

celá studie samozřejmě k dispozici v kompletním stavu. Předána komisi UN bude tak jako tak."

"Co se stalo s Dorou?"

Smith zvedl obočí: "Spojil jsem se z ředitelem a ten zalarmoval naše lidi tady v Praze. Máme důvěrné informace o tom, že Doru převezli na anesteziologicko-resuscitační oddělení vojenské nemocnice ve Střešovicích."

"Proč tam?"

Felke se otočil od volantu a vložil se do řeči. "Asi ji zdrogovali, aby nemohla mluvit. Pár dní, nebo týdnů ji budou držet pod narkotiky ve snaze, že změkne a promluví."

Vyděšeně se ohlédla. "Je to přesně tak. Chápejte, Vik, tady jsou na lidská práva velmi citliví. Zřejmě proto, že je nedodržují."

"Co budeme dělat?" zeptala se bezradně Rojanová.

"Zatím nevím, tohle v plánu nebylo. Dostal jsem od Bensona jediný příkaz. Dostat Doru ven."

"Z nemocnice?"

"Z ČSSR," upřesnil Smith.

"Měl ses taky Bensona zeptat," zahučel od volantu Felke, "jak to máme udělat."

"Ten by měl radost," ušklíbl se Smith.

"Jak hlídaná je ta nemocnice?" zeptal se Felke.

"To se pozná." Smith ukázal na koženou kabelu. "Mám tu uniformu podplukovníka československé armády. Pro mě nebude problém dostat se dovnitř, ale větší potíž je s neznalostí jazyka. Benson mi nabízel pomoc, kterou jsem odmítl. Musíme si poradit sami. Bude nutné uplatit někoho z doktorů nebo z personálu. Víím, že je to riskantní, ale co počít?"

Rojanová se zájmem sledovala, jak se s obtížemi navléká do uniformy podplukovníka. "Proč jste odmítl Bensonovu pomoc?"

"Uvědomte si," řekl Smith vážně, "kolik toho Dora ví. Dělalá přímo pod Bensonem a účastnila se důležitých operací v zahraničí. Když nám teď Benson nabízí pomoc, není to jen tak. Člověk, který by od něj přišel, by pravděpodobně měl instrukce Doru za určitých okolností zlikvidovat. Tohle je přímo učebnicová situace."

Ridič souhlasně přikyvoval.

"Zdravotní sestra!" řekla náhle Rojanová.

"Co jste říkala?" zareagoval Smith.

"Totiž... ta dívka, která... se kterou jsem... no zkrátka, je to zdravotní sestra, a mluví trochu anglicky, mohla by nám pomoci."

"Výborně. Sem s ní! Nabídněte jí dvacet tisíců a v nejhorším i politický azyl. Slibte jí cokoliv."

"Chcete ji vzít sebou?"

"Uvidíme. Můžou nastat problémy, a ji by pak mohla stíhat policie. Budeme se muset před ní rozkrýt, tím se z ní pro nás stane nepohodlný svědek."

"Chceš se jí cestou zbavit?" zeptal se Felke.

Zavrtěl hlavou. "V žádném případě. Musí to proběhnout bez násilí, tak si to přeje i Benson."

Za půl hodiny stála Rojanová přede dveřmi Petřina pokoje. Otevřít jí přišla spolubydlící Máša.

"Hi. - Petra?"

"Není tu, je v práci." Máša si návštěvnici podezíravě prohlížela. Poznala ji, setkala se s ní před pár dny ráno u hlavního vchodu ubytovny.

"Sorry, I don't understand."

"Spre-chen Sie Deutsch?" zeptala se Máša lámaně.

"Ja, sicher."

"Petra ist nicht hier. Arbeitet im Krankenhaus."

"Ach so! Bitte, ruf sie an. Es ist dringend."

"Was?"

"Telefon," dala ruku k uchu, jako by držela sluchátko. "Ruf sie an!"

"Kein hier. Da unten." Ukázala, že telefon je dole.

Peníze! Že ji to nenapadlo dřív. Zastrčila překvapené dívce za triko sto dolarů. "Du sollst jetzt

telefonieren."

"Jo, hned, gleich," řekla Máša, zmačkala bankovku v dlani a rychle zamkla pokoj.

"Gehen Sie zum Krankenhaus. Dort wartet Petra," řekla Máša po dokončení telefonního hovoru.

"Na bestens. Ich danke dir."

Petru poznala už z dálky. Stála před vchodem, v bílém zdravotnickém stejnokroji a modrém svetříku, neklidně přecházela sem tam. Felke zastavil kus pod vchodem k nemocnici. Rojanová vystoupila.

"Musíš nám pomoci," řekla Petře úvodem.

"Pomoci?"

"Pojedeš s námi."

Prudce nesouhlasila. "Pracuju, nejde to!"

"Dostaneš peníze, dvacet táců!"

"Cože?"

"Dvacet tisíc dolarů."

"Kdo vlastně jste?"

"Není čas," odpověděla pomocí té nejjednodušší angličtiny, jaké byla schopna. "Jsme přátelé."

Petra měla ve tváři pochyby. "Já... nemůžu odejít, jsem v práci!"

"Okay, chceš do Ameriky? Vezmeme tě sebou. Ty pomůžeš nám, my tobě."

"Já, do Ameriky?" zeptala se Petra se zoufalým výrazem. "A kdy??"

Pokrčila rameny. "Nevím. Snad dnes, snad zítra."

"No tak... dobře."

Rojanová mávla na Felkeho a ten předjel k nemocničnímu vchodu. Vzhledem k tomu, že by se čtyři do kabiny nevešli, zůstal vpředu jen řidič. Všichni ostatní nastoupili mezi balíky špinavého prádla dozadu do nákladního prostoru. Petra byla doslova zděšená po spatření Smithe v podplukovnické uniformě. Zděsila se ještě víc, když zaslechla jeho američtinu.

"Kdo... jste?"

Rojanová mávla rukou. "Všechno je v pořádku, jsme přátelé, ničeho se neboj."

"Jak vám mám pomáhat?"

"Naši kolegyni zavřeli do vojenské nemocnice, ty a on," ukázala na Smithe, "půjdete do nemocnice pro ni. On nemluví česky. Ty budeš mluvit. Debora Englundová, naše kolegyně, je na oddělení ARO."

Několikrát to celé opakovala. Petra nakonec pochopila.

"Debora Englundová?"

"Ano," kývla Rojanová a obrátila se na svého šéfa. "Myslím, že pochopila, co má udělat."

"Dobře, pokusíme se a uvidíme, nejdřív obhlédneme terén."

Jeli skoro mlčky až k vojenské nemocnici v Praze-Střešovicích, kde Smith a Petra vystoupili z avie. Branou nemocnice prošli bez problémů. Strážný sice povstal, ale když spatřil podplukovníka se zdravotní sestrou, opět usedl.

Petra si prohlédla orientační tabuli a barevné čáry sloužící k snazší orientaci, pak se na cestu raději zeptala.

Otočili se patřičným směrem, když se před nimi objevil muž v uniformě kapitána. Postavil se do pozoru, zsalutoval a řekl Smithovi:

"Promiňte, soudruhu podplukovníku, nevyznám se tu, nevíte kde je chirurgický pavilón?" Smith se zašklebil, zakryl si dlaní ústa, vydal jakýsi zvuk a zničeně mávl rukou.

Petra stála vteřinu s otevřenými ústy, pak bystře konstatovala: "Soudruh podplukovník nemůže mluvit, právě prodělal resekci dásní."

"Ach tak, " soucitně řekl kapitán, "to mě mrzí, promiňte, nemohla byste mi poradit alespoň vy, sestřičko?"

Petra, která si u brány náhodou povšimla, po které čáře se k chirurgii jde, poslala kapitána příslušným směrem. Smith na ni vděčně pohlédl; kdyby zde byl sám, kdoví jak by setkání s

kapitánem dopadlo!

Mohli teď nerušeně vstoupit do budovy a zazvonit na dveře anesteziologického oddělení. Otevřela jim mladá sestra.

"Jsem Kovářová, od hlavní sestry z Karláku," vymyslela si hbitě Petra. "Doprovázím tady pa... soudruha podplukovníka z ministerstva. Hledáme jednu pacientku, prý je u vás. Jmenuje se Debora Englundová. Je tady snad omylem."

"Jo, ten pokus o sebevraždu, Englundová, studentka z Norska. Tady se všichni divili, proč ji přivezli sem a ne do Bohnic. Feťáky vozí vždycky do blázince."

"Mohli bychom ji vidět?"

"Bohužel, už tady není," řekla sestra. "Odvezli ji."

"Umřela?"

"Ale, ne, teď by měla být na Karlově."

"To je radost," odvětila Petra. "Jeli jsme sem přes celou Prahu. Říkáte, že Englundovou odvezli na Bojiště?"

"Ano, měla by být tam. Asi na zavřeném oddělení."

"Jo, vím, pracovala jsem tam, když jsem byla na škole. V jakém stavu byla ta Englundová?"

"Ležák, a povětšinou v bezvědomí."

"Tak to bude na oddělení 1, nikde jinde být nemůže. Tak vám děkujeme." Otočila se na Smithe. "Soudruhu podplukovníku, musíme na Karlov." Bylo skoro zbytečné to říkat, neboť zdravotní sestra už zmizela za dveřmi.

Venku Smith tázavě pozdvihl hlavu. Petra pohotově zodpověděla na nepoloženou otázku.

"Englundová tady není, is not here!"

"Ty víš kde je?"

"Vím."

"Okay, lets go."

XX.

Petra navigovala avii na Fügnerovo náměstí. Tam odbočili vpravo, objeli urologickou kliniku a po pár stech metrech vjeli do areálu psychiatrie. Hlídač, pokud nějaký v malé budce byl, vůbec nevylezl. Projeli okolo kotelny, zahrnuli vpravo a ocitli se na hlavním nádvoří, kde parkovalo několik automobilů.

Felke zastavil vedle vchodu do kliniky. Na Smithe, který chtěl vystoupit, se obrátila Petra.

"Já znám to tady. Zeptám sama, prosím!"

Smith chvíli váhal, pak přikývl. Zkusit to mohou. "Okay, běž!"

Petra horečně uvažovala. Věděla, že lidé, co jí slíbili tolik peněz a cestu za moře nesmí zklamat. Jak to má ale udělat? Zavzpomínala na svůj pobyt na zdejší klinice. Věděla, že pacienti chodí v doprovodu sestry pro kontejnery s obědy a večeřemi. To by byla určitá možnost, jak dostat někoho ven z uzavřeného oddělení. Pak si vzpomněla, jak často vodila pacienty mezi mediky, na pohovor. To by byla možnost ještě lepší!

Šla vlevo, směrem ke studentské posluchárně. Bohužel, nikdo zde nebyl. Semináře se jistě konají jen v určitou dobu. Sestry, pracující zde, můžou tyto hodiny znát.

Vystoupala do prvního poschodí, kde bylo nejhorší ženské oddělení, oddělení jedna. Tam zazvonila.

"Promiňte, posílá mě vrchní sestra Týcová, mám přivést k profesorovi jednu pacientku, potřebuji s ní nutně mluvit. Je tam nějaký člověk z ministerstva. Víte, já... nepracuju tu dlouho, mám dělat na Péčku, ale zatím mě používají jako holku pro všechno, pomáhám vrchní sestře s obchůzkama, zaskakuju za dietku, přebírám v přízemí špinavé prádlo, prostě hrůza!"

"Jo, to znám, s člověkem vytrou všechno, když si to nechá líbit. O jakou pacientku jde?"

"Englundová, snad cizinka."

"Jo, ta Norka? Ta je pod sedativama, dostává tolik chlorpromazinu, že by to složilo i koně. Nevím, jestli ji vůbec vzbudíme. Pojď se mnou, zkusíme to."

Prošly skrz další zamčené dveře na koridor, kde to zapáchalo jako na neuklizených veřejných záchodcích.

"Englundová je tady."

Starší sestra odkryla bílou deku a zacloumala s pacientkou, oděnou do bílého pyžama a pruhovaného nemocničního županu.

Napůl se probudila a zamumlala: "Sleep!"

"Musíte vstát, slečno!" Začaly pacientku společnými silami dostávat z postele. Bylo to pracné, neboť se jí podlamovaly nohy a hlava jí klesala na prsa. Přitom mumlala tu a tam nesouvislé věty.

Dostrkaly ji na chodbu. "Mám ti s ní pomoc až k profesorovi?" nabídla se ochotně straší sestra.

"Ne, zvládnou to, jen mi prosím odemkněte dveře od Jedničky, děkuju."

Provláčela Doru oddělením jedna a občas ji musela opřít o zeď, aby neupadla. Dostaly se na chodbu se schodištěm, kde Dora opět téměř ve stoje usnula. Petra se rozhodla posadit ji na chvíli na lavičku. Za pár minut si obtočila její ruku kolem krku a trhnutím ji postavila na nohy. Pokračovaly dál chodbou jako dva opilci. Minuly archiv, pracovnu krajského psychiatra a kancelář primáře kliniky. Propotácely se skrz další dveře až k hlavnímu schodišti. Zde už byla Petra na pokraji sil. Bylo jasné, že bez odpočinku Doru dolů ze schodů nedostane.

Seděly dalších pár minut na lavičce naproti kanceláři vrchní sestry a Petra zhluboka oddechovala. Zvedla pak opatrně Dořinu hlavu a poplácala ji po tvářích ve snaze vzbudit ji. Skutečně se začala probouzet. Vydala chrčivý zvuk a otočila se.

Petra se až lekla, když se na ni Dora zkaleným zrakem pohlédla. Bože, napadlo ji, ty její šikmé oči! Tohle přece nemůže být Norka, vypadá spíš jak světlovlasá indiánka nebo Asiatka!

Zamrazilo ji. Všimla si, jak zdatně až atleticky, i přes nevysokou postavu a celkovou zbědovanost, způsobenou sedativy, vyhlíží. Dívala se do jejích zelených očí a poznala v nich polapenou šelmu, která právě vytušila otevřené dveře od svojí klece. To už bylo pozdě. Dora udělala prudký obrat, uchopila Petru bolestivě okolo krku a ucpala jí dlaní ústa. V její druhé ruce se objevil dlouhý úzký porcelánový střep z rozbitého talíře. Zaryla dívce střep do krku a sykla jí do ucha: "You help me now... and... I don't kill you!!"

Petra zaslechla zřetelně pouze *kill you* a začala se opatrně zvedat. Nestály ještě na prvním schodu, když se Dora sesunula na zem. Zůstala v podřepu s hlavou svěšenou. Porcelánový střep vypadl z její ruky a zazvonil o podlahu. "Aáhhh, Lord God...! I caaan't..." zachrčela a zavřela oči.

Petra se k ní sklonila: "Let's go! Down wait Vik and other friends! Go! Go! Hurry!"

Dora otevřela oči. "What did you say? Where are you?" zeptala se chraplavým hlasem.

"I am Petra, nurse. Friends are waiting down! Vik, car! Come on!!"

"Okay," zachraplala Dora. "Help me!"

Dora se naklonila k Rojanové a pohlédla tázavě do jejích očí. "Dlouho jsme se neviděli, sestřičko." Kousla se do spodního rtu: "Myslela jsem, že tě už neuvídím." V jejím hlase zazněla drobná výčitka.

"Vím, ale postavili mě před hotovou věc. - Kdo byla tamta holka? Petra?"

"Jedna má... no... známá, zdravotní sestra, pomáhala nám najít tě a dostat ze špitálu."

"Známa! Aha..." Dořiny šikmé oči se rozšířily. "Našla sis rychle náhradu."

"To není pravda! Není to tak, jak si myslíš. A i kdyby, co jsem měla dělat, pro mě byly jen dvě možnosti. Buď na tebe zapomenout anebo se zabít." Ulpěla na ní vlhkým pohledem. "Ty víš, že pro mě neexistuje nikdo jiný než ty. Teď, ani kdykoliv jindy."

Dora vykouzčila na rtech smyslný úsměv a s přimhouřenýma očima tiše zašeptala: "Třeba ti nevěřím. Dokaž to. Teď hned."

Rojanová se prudce nadechla. "Dokážu ti to kdykoliv!" Předloktím objala Doru kolem krku a přitáhla si její hlavu k sobě. Pak dlouze a vášnivě políbila její rty. Se zadostiučiněním se podívala na její spokojenou, zrůžovělou tvář. "Už mi věříš?! Stačí?!"

"Stačí. Zatím."

Seděli všichni čtyři v Bensonově kanceláři na malé komorní oslavě. Ředitel Benson pronesl krátkou řeč a s každým zvláště si přitůkl číší sektu. Naposledy s Dorou. Trochu jízlivě při tom poznamenal: "Jsem rád, že je černobílý tandem zas pohromadě." Posléze se s nimi zdvořile rozloučil a obvyklými frázemi je vyprovodil ze své kanceláře.

"Myslela jsem," pronesla ke Smithovi Rojanová, "že ta oslava bude okazalejší."

Pokrčil rameny. "To máte těžké, kromě Bensona nikdo pořádně neví, co děláme, takže s námi ani nikdo nemůže slavit. Ostatně, není ani proč. Nechtěla byste doufám oslavovat to, co za námi zůstalo?"

Těžce si povzdechla. "Máte pravdu, vlastně... není co slavit, snad jen to, že jsme to přežili."

"Ano, to jediné snad ano."

"Mimochodem, co bude s Petrou?"

"Postaráme se o ni. Obdrží statut politického uprchlíka, osobně to zařídím."

"Naverbujete ji, plukovníku?"

"Ale fuj!" otrásl se Smith. "Co je to za nehezký výraz? Chtěla jste vědět, jestli jí dáme práci? Zatím nevím, je moc brzy. Snad, možná, až zvládne angličtinu, ale nevím. Rozhodně nic významného, pokud vůbec něco."

Dora si zrovna utírala vlhké vlasy ručníkem, když do obýváku vstoupila její spolubydlíci.

"Koupila jsem sendviče a dortíky," řekla. "Bude ti to stačit?"

"Jasně, sestřičko, mám dnes hlad jako vlk, sním úplně cokoliv," ozvalo se zpod ručníku.

"To černé kimono je moc hezké," pozastavila se Rojanová.

"Hm. Je to originál. Dovoz z Japan."

Rojanová odnesla nákup do kuchyně a hned se vrátila. Zadívala se na přítelkyni a přistoupila k ní blíž. Dora vypadala skvěle, její rozčuchané světlé vlasy, trochu ztmavlé vlhkostí, slušivý asijský oděv, kryjící z malé části její štíhlé sportovní nohy... Při pohledu na ni pocítila opět tu příjemnou neovladatelnou slabost.

"Co se tak díváš?" pousmála se Dora.

"Já... víš, vypadáš tak nádherně..."

"Opravdu?" sešpulila rty a zezadu k ní přistoupila. Pohládila jí vlasy a ramena, pak stiskla její prsy a podržela je v dlaních. Rojanová zvrátila hlavu a zavřela oči: "Trefila ses, tohle mám ráda." Opřela se o ni zády.

"Já vím, sestřičko."

"Musíme vymyslet něco, abychom mohly být už pořád spolu," navrhla Dora.

"To bych ráda, máš nějaký nápad?"

"Jasněže mám. Upleteme si společně černobílejší cop." Spojila pramen svých světlých vlasů s tmavými kadeřemi přítelkyně.

Rojanovou její návrh rozveselil. "Pak budeme muset opravdu všude spolu," otréla se tváří o její rameno. "Dojdu připravit jídlo, Dorko, jo? A taky se osprchuju."

"Budu tě netrpělivě čekat. Jsem hladová, víš?" špitla světlovláska dvojsmyslně.

Za pár chvil ležela Dora na posteli, pod sebou spací vak. Kimono na sobě neměla, pouze malé kalhotky s asijskými ornamenty.

Rojanová, přes ramena ručník, držela v ruce dva talíře se sendviči. Jeden podala ležící přítelkyni. Láhev sektu, co nesla v podpaží, postavila vedle postele. Shodila ručník z ramen a klekla si k lůžku: "Najde se ve tvém pelíšku, sestřičko, místo pro jednu smutnou a samotnou holku?" Oslovená přimhouřila šikmé zelené oči. "Pro jednu hezkou, něžnou, tmavookou a tmavovlasou holku s bezva tělem by se možná trochu místa našlo. "Znáš nějakou takovou?" "Ty...!" rozzlobila se naoko Rojanová, přejela pohledem kamarádčinu vypracovanou postavu a pleskla ji rukou přes stehna. Dora ji k sobě přitáhla a dotkla se ústy jejích rtů. "Moc se mi líbí, Vik, jak jsme stejný." Když otevírala láhev sektu, vyteklo trochu šumící tekutiny na její ležící přítelkyni. Dora se sklonila, aby slízla chladné krůpěje z její nahé kůže. "Chutnáš mi, sestřičko," řekla, lehla si těsně k ní, zvedla láhev sektu, dlouze se napila a jedním prstem jí přejela od krku, mezi ňadry až k pupku. "Chtěla bych tě taky ochutnat, Dorko," řekla Rojanová vážně. Sklonila hlavu k její hrudi, aby vzala něžně do rtů jednu její bradavku, kterou jemně a vášnivě vtáhla polibkem do úst. Dlouhá noc, během níž zmizelo všechno zlé. Noc, kdy na světě zůstaly pouze dvě mladé ženy. Dora a její sestřička Vik.

Konec